

எம். பி. அகஸ்தானேஸ்

நரமுள்ள கோலைகள்

ஈரமுள்ள காவோலைகள்

எட்டு

வானொலி

நாடகங்கள்

(இலங்கை வானொலியில்
ஒலிபரப்பப்பட்டவை)

எம். பி. செல்லவேல்

EERAMULLA KAVOLAICAL

Eight Radio Dramas
in Tamil
by
M. P. Sellavel

First Edition
November 1996.
Price :
Pages

SAI EDUCATIONAL PUBLICATIONS

155, Canal Road,
Colombo - 06
Tel: 592707

"SRI MURUGA BAVANAM"
Nochchimunai,
Kalladi - Uppodai,
Batticaloa.

சமர்ப்பணம்

மனிதத்தை மதித்து

மனிதம் பேண

மரணித்த ஜீவன்களுக்கும்

மனிதம் வாழ

மாடாக உழைக்கும்

மனிதங்களுக்கும்

சமர்ப்பணம்.

நுழைய முன் . . . . .

ஒரு சில வார்த்தைகள்! சொல்லலாமென நினைக்கிறேன். இலக்கியம் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென வரையறை செய்பவர்கள் பொங்கிவரும் சமுத்திரத்திற்கு அணைபோட முயலும் பிரகிருதிகள்'' என்பது எனது கருத்தாகும். மேலும் வாழ்க்கையின் அனுபவ நெருடல்கள் தான் சிறுகதைகளாகக், கவிதைகளாக, நாடகங்களாக முகிழ்க்கின்றன. இது சரியோ பிழையோ, எனது நெடுநாளைய உணர்வுப் பிரவாகத்தின் பிரசவமே இந்நாடகங்கள். என் வாழ்க்கையில் அன்றாடங் காய்ச்சிகள் முதல் உடைநலுங்கா வர்க்கத்தினர்வரை யான் பழகிப் பார்த்து, கேட்டு உய்த்த உணர்வுப் பிரவாகங்கள் இனியும் உள்ளே கிடக்கவொண்ணாது. உடைப்பெடுத்து சிறிய நீர்ப்பீலிகளைப் போன்று பீறிட்டவையே இந்நாடகங்கள். சமூக, சமய, விஞ்ஞான நாடகங்களாக வெளிப்பட்ட இந்நீர்ப் பீலிகளை ஆற்றுப்படுத்தி இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனக் கல்விச்சேவை சமூகக்கண்ணாடி எனும் ஒலி அலைகளில் தவளவிட்டு என்னை ஆசுவாசப்படுத்தியது. அவற்றில் சமூகம் சார்ந்த சமகாலப் பின்னணியைகொண்ட எட்டு நாடகங்களை நூலுருவில் கொணர்ந்துள்ளேன்.

இந்நூலுக்கு ஒரு நோக்கு எனும் பெயரில் அணிந் துரை நல்கிய அருட்திரு அரச-ஐயாத்துரை முன்னாள்

பணிப்பாளர், இலங்கை ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்தாபனம். இந்நாள் தொடர்பு ஊடக ஆலோசகர், தேசிய கல்வி நிறுவகம், மகரகம், அவர்கட்கும், இந்நாடகங்கள் சிறப்பான தயாரிப்புகளாக விளங்க மிகமுக்கிய காரணமாக விளங்கிய தயாரிப்பாளர் திரு. த.டே.பத்மகைலநாதன், ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்தாபனம் அவர்கட்கும், இதை நூலுருவில் ஆக்கித்தந்த திரு. M. A. ரஹ்மான், இளம்பிறை புக்மேக்கர்ஸ், சென்னை அவர்கட்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். மேலும் இந்நாடகங்கள் நூலுருப் பெறுவதற்கு மிக உறுதுணையாகத் தோள்நின்ற துணைவி நிறாஞ்ஜினிக்கும் நன்றிகூறக் கடப்பாடுடையேன்.

ஒரு நோக்கு . . . !

இலங்கை ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்தாபனக் கல்விச் சேவையில் சமூகக்கண்ணாடி என்ற நிகழ்ச்சியில் இடம் பெற்ற நாடகங்களுள் சமூகப்பின்னணிசார்ந்த எட்டு நாடகங்கள் நூலுருப் பெறுவது வரவேற்கத்தக்கது. பொதுவாகச் சமூகக்கண்ணாடி நிகழ்ச்சிக்கு மெருகூட்டி நிகழ்ச்சியை மேம்படுத்திய நாடகங்கள் இவை எனக் கூறினால் மிகையாகாது. பல்லாயிரக் கணக்கான இரசிகர்கள் இந்நாடகங்களைச் சுவைத்தனர் என்பதற்கு இது சம்பந்தமாக எமக்குக் கிடைத்த நேயர் கடிதக் குவியல்கள் சான்றுபகர்வனவாக உள்ளன.

இந்நாடகங்கள் சமூகத்தின் போக்கினைப் பல்வேறு கோணங்களிலும் படம்பிடித்துக் காட்டுவனவாக உள்ளன. சமூகத்தின் மூலப்பிரகிருதிகளான ஆசிரியர்கள், ஏற்றமுறாத ஏணிகளாக இருப்பதையும், குறும்புத்தனமும் குழப்பமும் கொண்ட முள் போன்ற சிறுவன் ஒருவன் ஆசிரியை ஒருவரால் மலராக மலர்வதையும், போலிக் கௌரவங்களைச் சமூக அந்தஸ்து எனப் பறைசாற்றி அகதிகளான நிலையிலும், கௌரவ அகதிகளாக ஒரு சாராரைப் பாசுபடுத்தும் மனித மனங்களின் போக்கையும் சில நாடகங்கள் தெளிவுற எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இன்னும் சமய அடிப்படை உண்மைகளை மறந்து அதனைக் காப்பாற்றுகிறோம் என்ற போர்வையில் வன் செயல்களைத் தூண்டும் மனிதர்களின் போக்கைத் தேரையும் கூட்டையும் சந்திக்க வைப்பதன்

உள்ளே

நாடகங்கள்

ஏற்றமுறாத ஏணிகள் : 01

ஒருமுள் மலராகிறது : 25

ஈரமுள்ள காவோலைகள் : 51

தேரும் கூடும் : 70

கருணை உள்ளம் : 91

களங்கம் : 114

கௌரவ அகதிகள் : 140

பேசும் ஊமைகள் : 164

33. உலர்ந்த

முன்னாள் கல்விச்சேவைப் பணிப்பாளர்
இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம்.
தொடர்பு ஊடக ஆலோசகர்
தேசிய கல்வி நிறுவகம்
மகாகம.

1. ஏற்றமுறாத ஏணிகள்

காட்சி - 1

பாத்திரங்கள் : பசுபதி மாஸ்ரர், மாவட்ட கல்வி இலாகா அலுவலக உத்தியோகத்தார்கள்,
(தங்கராஜா, தம்பையா)

இடம் : அலுவலகம்

பின்னணி : அலுவலகம் ஒலி, டைப்பண்ணும் ஒலி, அலுவலக அழைப்பு மணி ஒலி

தங்க : அண்ணை! அங்கை பாருங்க. பாலாமணியோடை ஒரு வாத்தியார் வாறார்.

தம் : புதுமுகம் போல கிடக்கடாதம்பி! ஆனைப்பாத்தா அசல் சட்டாம்பி போலத்தான் இருக்கு. காலிலை செருப்பு மில்லை. நாலுமுளவேட்டியும் பழங்குடையும். அசல் தமிழ்வாத்தியார் போல இருக்கடா தம்பி.

தங்க : என்ன இழவுக்கு வாராரோ தெரியாது. எங்கட கழுத்தை அறுக்கிறது இந்த வாத்திமாருக்கு தொழிலாப் போச்சு.

தம் : ஓமடாதம்பி : பென்சன் விசயமாத் தான் வாரார் போல இருக்கு. ஒரு கொத்துக் கொத்தலா மெண்டா இவரிட டைச் சரிவராது போல இருக்கு.

தங்க : ஏன் அண்ணை அப்படிச் சொல்லுறிங்க.

தம் : ஆளின்ரை தோற்றத்திலையே தெரியேலையே. இவரிட்டை
காக, கீக இருக்குமெண்டு நான் நினைக்கேல்லை.

தங் : அப்படிச் சொல்லேலாது அண்ணை. இப்படியான
ஆக்கவிட்டைதான் அள்ளு கொள்ளையா இருக்கும்.
(செருமல் சத்தம்)

தம் : என்ன வாத்தியார்! வாருங்கோ வாருங்கோ!

பக : என்னை எப்படித்தம்பி உங்களுக்குத் தெரியும்.
என்னட்டைப் படிச்சனீங்களே.

தம் : இஞ்சை வாறவை வாத்தியார் தானே மற்றது எழுதி
ஒட்டினாப்போலை நீங்கள் இருக்கிறயன். பிறகென்ன.

பக : நீங்க வரவேற்கிறதைப் பார்த்து நான் என்னைத்
தெரிஞ்சனீங்களோ எண்டு நினைச்சிட்டன்.

தம் : அது சரி வாத்தியார். என்ன விசயமாக வந்திருக்கிறியன்.

பக : தம்பி! நான் வேலையிலையிருந்து ஓய்வு பெற்று ஒன்பது
மாதமாப் போகப்போகுது. இன்னும் என்ர பென்சன் காக
வரேல்லை. அதுதான் என்னெண்டு கேட்டிட்டுப்
போவமெண்டு வந்தன். ஒன்பது மாதமாய் சம்பளம்
இல்லாமல் இருக்கிறது பெரிய கஷ்டமாய் இருக்கு.
எங்கட பென்சனும் என்ன பெரிய சம்பளமே: அதைக்கூடத்
தாறுதுக்கு பெரிய கஷ்டப்படுறாங்கள். சாப்பாட்டுக்கு

கடையளிலை பென்சன் காக வரும் எண்டு சொல்லிச்
சொல்லிக் கடன் வாங்கினன். அவனும் ஒன்பது மாதம்
பொறுத்துப் பொறுத்து அலுத்துப் போனான். உடனை
வையெண்டு தொண்டைப் பிடியாய்ப் பிடிக்கிறான்.

தம் : சரி! சரி! உங்கட 'பைல்' கள் இங்கை வந்திட்டுதோ
வாத்தியார்? மற்றது கொழும்பிலை பென்சன் டிப்பாட்
மெண்டிலை இருந்து தேவையானவை வந்திட்டுதோ
தெரியாது. எதுக்கும் உங்கட பைல் நம்பர் தெரியுமோ?

பக : இந்தாங்க தம்பி! இந்தக் கடதாசியிலை எல்லா விபரமு
மிருக்கு. (கொடுக்கிறார்)

தம் : அப்பிடிவெளியிலை இருக்கிற வாங்கிலை இருங்கோ
வாத்தியார். நான் எல்லாத்தையும் பாத்திட்டு ஆறுதலா
கூப்பிடுறன்.

பக : சரி தம்பி! நான் வெளியிலை இருக்கிறன்.

தங் : என்னண்ணை! உங்களுக்கு ஒரு தலையிடி வந்திருக்குப்
போல இருக்கு.

தம் : என்ன செய்யிறது. என்ரை தலையெழுத்து. இந்த
இருபத்தைந்து வருசமா இந்தக் கிளார்க்கு உத்தி
யோகந்தான். ஒரு புறமோசனுமில்லை. வாழ்க்கையிலை
உயர்ச்சியுமில்லை. வாறன். வாத்தியாற்றை பைலை தேடி
எடுக்க வேணும்.....

தங் : நீங்க ஏன் அண்ணை இதுக்கு எழும்பிப் போறீங்க. இவன்

‘பீயன்’ ட்டை நம்பரைக் குடுங்கோ. அவன் எடுத்திட்டு வருவான்.

தம் : ம். அதுவும் சரிதான். கந்தசாமி! கந்தசாமி! இஞ்சைவா. இந்த நம்பர் உள்ளபைலை எடுத்திட்டுவா.

தங் : அது சரி அண்ணை! இந்த பென்சன் செய்யிறதைவிட. ‘அரியஸ்’ செய்யிறது எங்களுக்கும் கொஞ்சம் லாபம்.

தம் : ஓம் தம்பி! இந்த பழைய வாத்தியாரிட்டை ஒண்டும் கறக்கேலாது. இப்பத்தைய வாத்தியார் வேலையைக் கெதியாச் செய்துமுடிக்கிறதுக்கெண்டு ஏதோ அஞ்சப் பத்தை குடுப்பாங்கள். அப்பிடி ஒண்டும் எனக்கு இந்த மாதம் வந்து சந்திக்கேல்லை. வந்ததெல்லாம் இந்த பென்சன் எடுக்கிற வேலைதான்.

தங் : ஆ! பைல் வந்திட்டுது. பாருங்கோ வாத்தியாருக்கும் பென்சனிலை ஏதும் ‘அரியஸ்’ இருக்கும்.
(தம்பையா. பைலை வாங்கிப் புரட்டிப் பார்க்கிறார்)

தம் : தம்பி! பைல் (Perfect) ‘பேர்ப்கட்’ டாகத்தான் இருக்கு. பென்சன் டிப்பாட்மெண்டிலை இருந்து எல்லாம் வந்திட்டுது. வாத்தியாற்ற பையிலிலை எந்த விதமான குழறுபடியும் இல்லை. வாத்தியார் சேவையையும் நேர்மையாகத்தான் செய்திருக்கிறார்.

தங் : கணக்குப் பாருங்கோ அண்ணை! அரியஸ் எவ்வளவு வருமெண்டு.

தம் : ம்..... கிட்டத்தட்ட ஒரு 75.000 க்கு வரும்.

தங் : அப்ப ஒரு 2000 பொருத்தம் பேசலாந்தானே. 75.000 கிடைக்கிற இடத்திலை ஒரு 2ஐ தந்தாலென்ன?

தம் : அது இந்த கிழவங்களிட்டை சரிவராது. கேட்டாலே இது பெரிய ஆபத்திலைதான் முடியும்.

தங் : பைலிலை ஏதாவது ‘அஜஸ்ட்மென்ட்’ செய்ய வேணுமெண்டு சொல்லிக்கில்லிப் பாக்கிறதுதானே. பைலைப் பாருங்க ஏதும் சின்னப் பிழையுள் கிளையுள் இருக்கும்.

தம் : ஓ! ஒரு சின்னப்பிழை இருக்குத்தான். பென்சன் போமிலை Pasubathi எண்டிருக்கு. வாத்தியாற்றை கையொப் பமும் பேரும் Pasupathi எண்டிருக்கு.

தங் : பிறகென்ன அண்ணை. இதுமட்டும் போதுமே. வாத்தியாரிட்டை சொல்லிச் சமாளிக்க.

தம் : இது ஒரு பெரிய பிழையில்லைதானே. வாத்தியார் கேட்டிட்டால்? அல்லாட்டி என்கட பெரியவரிட்டை போயிட்டா?

தங் : வாத்தியாரைப் பார்த்தா பெரியவரிட்டைப் போறமாதிரியே இருக்கு. பயப்பிடாதீங்க நான் கதைக்கிறன். வாத்தியாரிட்டை உடனை பிழையைச் சொல்லக்கூடாது அவரை முதலில ரெண்டு மூண்டுதரம் இஞ்சை வந்துபோகச் செய்யோணும். அதுக்குப் பிறகுதான்

விசயத்தை அவுக்கோனும். ஆளை உள்ளுக்கு கூப்பிட்டு விசயத்தை சொல்லாதீங்க. வெளியிலை போய் ஆளை அனுப்பிற்று வாங்கோ.

(தம்பையா கதிரை அரக்கி வெளியில் போகும் சத்தம்)

தம் : வாத்தியார்! உங்கட பைல் இருக்கு ஆனால் கொழும்பிலை இருந்து பென்சன் டிப்பாட் மெண்ட் இன்னும் உங்கட பேப்பர்களை அனுப்பேல்லை. அதுகள் வந்தாத்தான் நாங்கள் என்னெண்டாலும் செய்யலாம்.

பசு : இல்லை தம்பி. இவன் குமரேசன் என்ட மாணவன் கொழும்பிலை எக்கவுண்டனாக வேலை பாக்கிறவன். அவன் லீவுக்கு வந்து நிக்கேக்கை தான் பென்சன் பகுதிக்கு போய் என்ர விசயம் பாக்கிறனெண்டு கடிதங்கள் எல்லாம் வாங்கிறுப் போனவன்.

தம் : ஆனா இங்கே ஒண்டும் வரேல்லை. ஒருவேளை அடுத்த கிழமை வருமோ தெரியாது. எதுக்கும் நீங்க வறகிழமை ஒருக்கா வந்து பாருங்கோவன்.

பசு : அப்ப சரி தம்பி! நான் அடுத்த கிழமை வறன்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி 2

இடம் : பசுபதி மாஸ்டர் வீடு.

பாத்திரங்கள் : பசுபதி மாஸ்டர், அவர் மனைவி தங்கம்மா

(பசுபதி மாஸ்டர் வீட்டுக்குள் நுழைகிறார்)

பசு : தங்கம்! தங்கம்!

அப்பாடி! இந்த பஸ்ஸிலை என்னமாதிரித் தான் இப்பிடி அடைஞ்சு கொண்டு பிரயாணம் செய்யிறாங்களோ? வீட்டுக்கு வந்து சேருறதுக்கிடையிலை சீவன் போறது மாதிரி இருக்கு.

(கதிரையை இழுத்துப் போட்டு உட்காரும் சத்தம்)

தங் : வாருங்கோ! வந்திட்டியளே! காலமை 7 மணிக்கு வெளிக்கிட்டனீங்க. இப்ப 4 மணியாப் போகப்போகுது. இன்னும் காணேல்லையே எண்டு யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தனான். இவ்வளவு நேரமும் அங்கை என்ன செய்தீங்க.

பசு : இந்த பஸ்ஸிலை போயிட்டுவறதெண்டாலே எவ்வளவு நேரம் செல்லுது. போறதுக்கு ஒரு மணித்தியாலம் வறதுக்கு ஒரு மணித்தியாலம். இனி அங்க அலு வலகத்திலை அவங்களைக் காணுறதுக்கும் கதைக்கிற துக்கும் காத்திருக்க வேணும். நாய் படாத பாடுபட்டு வறன்.

இதுக்குத்தான் ஒரு ஆம்பினைப் பிள்ளையாவது இருக்க வேணுமெண்டு சொல்லிறது. வயது போன காலத்திலை அவங்களே இந்த வேலையெல்லாம் பாத்துக்குடும்பாங்கள்.

தங் : அந்தப் பலனைத்தான் கடவுள் எங்களுக்குக் குடுக்

கேல்லையே. அது சரி போன விசயம் என்ன மாதிரி.

பசு : அதை ஏன் கேட்கிறாய் தங்கம்மா? இவன் குமரேசன் என்ற பென்சன் விசயம் பாக்கிறனெண்டு கடதாசியன் எல்லாம் வாங்கிற்றுப் போனவனல்லே அவன் ஒண்டும் கவனிக்கேலைப் போல இருக்கு. ஏனெண்டா அங்கை பென்சன் டிப்பாட் மெண்டிலையிருந்து ஒண்டும் வரேல்லையாம் எண்டு சொன்னார்கள்.

தங் : நீங்கதானே சொன்னீங்க. உங்கட மாணவன், நல்ல பெடியன் எல்லா விசயத்தையும் செய்து தருவானெண்டு.

பசு : அவன் படிக்கேக்கை நல்ல கீழ்ப்படிவுள்ள கெட்டிக்காரப் பெடியனாயிருந்தவன். மற்றது அவனாதானே றோட்டிலை கண்டிட்டு என்ற விசயத்தை செய்து தாறன் எண்டு வாங்கிக் கொண்டு போனவன். அங்க என்ன பிரச்சினையனோ தெரியாது.

தங் : ஓ! சொன்னாப்போலை நான் மறந்து போயிற்றன். இண்டைக்கு உங்களுக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருக்கு. இருங்க எடுத்திட்டு வாறன்.

(சிறிது அமைதி)

இந்தாங்க ஆர் போட்டிருக்கோ தெரியாது.

(கடிதத்தைப் பிரிக்கும் ஒலி)

பசு : ஆ! இது கொழும்பிலை இருந்துதான் வந்திருக்கு. இவன் குமரேசன் தான் எழுதியிருக்கிறான்.

தங் : ஆ! படியுங்கோ கேட்பம்.

(பசுபதி மாஸ்டர் படிக்கிறார்)

பசு : அன்பும் மேன்மையும் தங்கிய பசுபதி ஆசிரியருக்கும் அவர் குடும்பத்தவர்க்கும் இறைவன் அருளால் நலம் கூறி உங்கள் நலத்துக்கும் எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

மேலும் சேர் அறிவது. உடனடியாகவே உங்கள் விசயமாக பென்சன் டிப்பாட்மெண்டுக்கு சென்று உங்கள் விடயங்கள் எல்லா வற்றையும் கவனித்துத் தங்களுக்குரிய சகல ஆவணங்களும் அனுப்ப ஆவன செய்து விட்டேன். அவை தங்களுக்குக் கிடைத் திருக்குமென நினைக்கிறேன். காரணம் இரண்டு நாட்களுக்கு முன் அங்கு நான் மீண்டும் தங்கள் விடயமாகச் சென்ற போது, அவை யெல்லாம் அனுப்பப்பட்டு விட்டதாகச் சொன்னார்கள். எனது காரியாலய அலுவல்கள் காரணமாக உடன் உங்களுக்குப் பதில் எழுத முடியவில்லை. மன்னித்துக் கொள்ளவும்.

மேலும் ஏதும் உதவிகள் இங்கு தேவைப் படித் தயங்காது கடிதம் எழுதவும். நான் அவற்றைச் செய்வதற்கு காத்திருக்கிறேன். மீண்டும் ஒருமுறை நன்றிகூறி விடை பெறுகிறேன்.

இங்ஙனம்

உங்கள் அன்புள்ள மாணவன்,

செ. குமரேசன்.

அப்ப! இவங்க பென்சன் டிப்பாட் மென்டிலையிருந்து ஓண்டும் வரேல்லை என்று சொன்னாங்களே! சும்மா சொல்லி யிருப்பாங்களோ.

தங் : ஒரு வேளை இன்னும் வந்து சேரேல்லையோ தெரியேல்லை. இப்ப கொழும்பிலை இருந்து கடிதம் வாற தெண்டாலும் நாலைஞ்சு நாள் எடுக்குதுதானே.

பசு : எதுக்கும் அடுத்த கிழமை வரச் சொல்லியிருக்கிறாங்கள் போய்ப் பார்ப்பம்.

தங் : சேமிப்பிலை கிடந்த காகம் முடியப்போகுது. உங்கட பென்சன் வராட்டி பட்டினி கிடக்க வேண்டியதுதான்.

பசு : என்னவோ எல்லாம் தலையெழுத்துப்படிதான் நடக்கும். களையாக்கிடக்குது தங்கம் தேத்தண்ணி ஏதும் போட்டியே?

தங் : இருங்கோ போட்டுக்கொண்டு வாறன்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 3

இடம் : கல்வி இலாகா அலுவலகம்

பாத்திரங்கள் : தம்பையா, தங்கராஜா, பசுபதி மாஸ்டர், அதிகாரி

தங் : அண்ணை! உங்கடை ஆள் வாறார்.

தம் : ஆ! பசுபதி வாத்தியாரே. வரட்டும். இண்டைக்கும் ஏதாவது சொல்லி அனுப்ப வேணும். இரண்டு மூன்றுதரம் இங்கை வந்து அலைஞ்சு போனாதான் எங்கட வழிக்கு ஒத்துவருவினம்.

(பசுபதி மாஸ்டர் வருகிறார்)

தம் : ஓ! மாஸ்டரே! வாங்கோ, வாங்கோ, சொன்ன மாதிரி நாள்தவறாமை நேரந்தவறாமை வந்திட்டியள்?

பசு : தம்பி! இந்த கடிதத்தை வாசிச்சுப்பார். கொழும்பிலை இருந்து பென்சன் பேப்பர் எல்லாம் இங்கை உங்களுக்கு அனுப்பப் பட்டுவிட்டதாம். என்னுடைய மாணவன் குமரேசன் எழுதியிருக்கிறான்.

தம் : ஓம் வாத்தியார் நீங்கள் அண்டைக்குப் போய் 2 நாளிலை வந்திட்டுது.

பசு : அப்பாடா! இப்பதான் தம்பி எனக்கு வாயிலை பால் வாத்தமாரிதி இருக்கு. நான் என்னவோ ஏதோ எண்டு பயந்துபோயிருந்தனான்.

தம் : உங்கட பைலில் இப்ப எல்லாம் சரி வாத்தியார். ஆனால் உங்கட பேரிலைதான் சின்ன வேறுபாடு இருக்கு. அது...

பசு : என்னதம்பி அது?

தம் : கொழும்பிலை இருந்து வந்த கடதாசியிலை Pasubathi எண்டு உங்கட பெயர் எழுதப்பட்டு இருக்கு. ஆனால் நீங்கள் 'சப்மீற்' பண்ணின பேப்பரிலை Pasupathi எண்

டிருக்கு. அதுதான் பிரச்சினையாயிருக்கு.

பக : அப்ப என்ன தம்பி செய்யிறது. அது ஒரு எழுத்துத்தானே வித்தியாசம். எண்ட பிறப்புச் சேட்டிபிக்கெற்றைப் பாதீங் கெண்டா அதிலை Pasupathy எண்டு தானே இருக்கு. அதை நீங்க மாத்தி எழுதலாந்தானே.

தம் : அது எப்படி வாத்தியார் நாங்க செய்யிறது. நீங்க வாத்தியாரா இருந்து கொண்டே இப்படி மாத்தி எழுதச் சொல்லிற்ங்க. இது எங்கட பெரியவருக்குத் தெரிஞ்சா பெரிய கரைச்சலாப் போயிடும்.

பக : அப்ப திரும்ப கொழும்புக்கு அனுப்ப வேணுமோ? அப்பிட்யெண்டால் இன்னும் நாள் போகுமோ தம்பி.

தம் : நீங்க வெளியிலை இருங்க வாத்தியார். இன்னொருத்தர் இருக்கிறார். அவரோட இதைப்பற்றிக் கதைச்சிட்டு சொல்லுறன்.

பக : சரிதம்பி! நான் வெளியிலை இருக்கிறன்.
(பசுபதி மாஸ்டர் வெளியே செல்லுதல்)

தங் : அண்ணை! உங்கட கதையை கேட்டிட்டுத் தான் இருந்தனான். நீங்க இருங்க நான் வெளியிலை போய் அவரிட்டை விசயத்தைக் கதைச்சு ஆளை வழிக்குக் கொண்டுவாறன்.

தம் : என்னவோ ஏதோ! உனக்கோ எனக்கோ கரைச்சல் ஏதும் வராமல் பார்த்திடு என்ன.

தங் : நீங்க இருங்க நான் வாறன்.
(வெளியே போதல்)

தங் : யார் பசுபதி மாஸ்டர்?

பக : நான் தான் அது! என்னதம்பி?

தங் : இங்கை வாங்க உங்களோடை கொஞ்சம் பேசவேணும். வெளியிலை போய்க் கதைப்பம் வாங்க.
(வெளியில் செல்லுதல்)

தங் : மாஸ்டர்! உங்கட விசயமாக இப்ப தம்பையா என்னோட கதைச்சவர். இந்தப் பெயர் மாறியிருக்கிற விசயமாக இப்ப தம்பையா என்னோட கதைச்சவர். இந்தப் பெயர் மாறியிருக்கிற விசயம் கொஞ்சம் சிக்கலானது. இது இனி கொழும்புக்கு அனுப்பி எடுக்கிறதெண்டா ஒரு மாதமோ 2 மாதமோ செல்லும்.

பக : ஐயோ! தம்பி எனக்கு அவசரம் என்ற பென்சன் தேவையாயிருக்கு. இதை நம்பி, நம்பி கடன் வாங்கி, தலைக்கு மேலை கடன் வந்திட்டுது. ஏதாவது நீங்கள் இங்கை இதை கொழும்புக்கு அனுப்பாமல் செய்யலாதே?

தங் : செய்யலாம் வாத்தியார். ஆனா இதுக்கு பொறுப்பா யிருக்கிற ஒருதர் எங்களுக்கு மேலை இருக்கிறார். அவருக்கு ஏதாவது நன்கொடையாகக் கொடுத்தால் செய்யலாம்.

பக : என்னதம்பி அவருக்கு குடுக்கவேணும் அதைக்

குடுத்தாவது அவரிட்டை செய்து தாங்க.

தங் : அவருக்கு வாத்தியார் ஒரு ஆயிரம் ரூபாயாவது குடுத்தாதான் சரிக்கட்டலாம்.

பசு : என்னட்ட அவ்வளவு இல்லையே தம்பி.

தங் : உங்களுக்கு 'அரியசாக' 75,000 ரூபாவுக்கு கிட்ட வருகுது வாத்தியார். இது பெரிய காசே. குடுத்தா பேப்பருகள் கொழும்புக்கு போகாம இங்கையே சமாளிச்சிடலாம். அதோட அடுத்த கிழமையே நீங்கள் பென்சன் காசும் எடுத்திடலாம்.

பசு : தம்பி! என்னட்ட இப்ப ஒரு சதக்காசும் சத்தியமாய் இல்லைத்தம்பி. வேணுமென்டா அந்த அரியஸ் காசிலை எடுங்கோ தம்பி.

தங் : நாங்க அதிலை ஒண்டும் எடுக்கலாது வாத்தியார். நீங்கதான் 'செக்கை மாத்திப் போட்டுத் தரவேணும்.

பசு : நான் மாத்தினவுடனை அப்படியே சொன்னமாதிரி தாறன் தம்பி. என்றை விசயத்தை ஒருக்கா கெதியா கவனிச்சீங் கெண்டா நல்லது தம்பி.

தங் : வாத்தியார், இது ரகசியமாயிருக்கோணும். இஞ்ச உங்கட விசயம்மாதிரி கனபேற்றை பிரச்சினையன் இருக்கு. அவங்கள் அறிஞ்சாங்களெண்டா தங்களுக்கும் இப்படிச் செய்து தரச்சொல்லுவாங்க. நீங்க இந்த வயதுபோன காலத்திலை இப்படி நெடுக அலையிறீங்களே எண்டு

எண்ணித்தான் உங்கள் மீது இரக்கப்பட்டு இப்படி உதவி செய்ய நினைச்சனான். இதை ஒருத்தருக்கும் கதைச்சிடாதீங்கோ. நீங்க இருங்க மத்தியானம் எல்லாரும் சாப்பாட்டுக்குப் போவினம். அப்ப உங்கட பேரை மாத்தி, சில போம்களிலை நீங்கள் கையெழுத்துப் போடவேணும்.

பசு : அப்படியெண்டா நான் ஒரு இடமும் போகாம இங்கையே இருக்கிறன் தம்பி.

தங் : இந்த விசயத்தை ஒருத்தருக்கும் கதைச்சுப் போடாதீங்க. நான் வாறன்.

(உள்ளே போதல்)

தம் : என்ன தம்பி! சிரிப்போட வாறாய்.

தங் : எல்லாம் சரிக்கட்டிப் போட்டன் அண்ணை. 1000 ரூபாதான் சரிப்பண்ணியிருக்கிறன். அரியசிலைதான் தாறனெண்டிருக்கிறார். நீங்கள் அவற்றை பென்சன் வேலை எல்லாத்தையும் கடகடெண்டு செய்துமுடித்து எக் கவுண்டனிட்டை 'செக்' போட அனுப்புங்கோ.

தம் : அதெல்லாம் செய்து முடிச்சிட்டன். மிச்ச வேலைகளையும் இப்பவே செய்து முடிக்கிறன்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

தங் : வாத்தியாரை நான் வரச்சொல்லிறன். நீங்க அவரிட்டை கையெழுத்து வேண்ட வேண்டிய இடத்திலையெல்லாம்

வாங்கிக் கொள்ளுங்கோ.

தம் : எல்லாரும் லஞ்சுக்கு போயிற்றாங்க. கெதியா நாங்களும் விசயத்தை முடிச்சிடுவம் வரச் சொல்லு ஆனை.

(பசுபதி மாஸ்டர் வருகிறார்)

தம் : அப்ப.... வாருங்கோ வாத்தியார். ஒரு மாதிரி உங்கட விசயத்தை சமாளிச்சிட்டம் இதிலை எல்லாம் 'சைன்' பண்ணுங்கோ.

(பேப்பர், பைல், அசையும் ஒலி)

பசு : அப்ப எப்பதம்பி பணம் கிடைக்கும்.

தம் : எதுக்கும் நாளை மறுநாள் வாங்க. அதிகமாகக் கிடைக்கலாம்.

பசு : எனக்கு மேலை நீங்கள் இரக்கம் காட்டி இதைக் கெதியாச் செய்து தாறுதுக்கு மிக்க நன்றி தம்பி.

தம் : அது இருக்கட்டும் வாத்தியார். இந்த விசயத்தை வெளியிலை ஆருக்கும் கதைச்சுப் போடாதீங்கோ. மற்றது அவருக்கு குடுக்க வேண்டிய காலையும் மறந்து போகாதீங்கோ. பிறகு 'செக்' கிடைச்சதுக்குப்பிறகு இந்தப் பக்கம் வராம விடுறேல்லை.

பசு : நான் சொன்ன சொல்லுத் தவற மாட்டன் தம்பி.

தம் : சரி, அப்ப நீங்க போயிட்டு வாங்க. நாளையண்டைக்கு

சரியாக 10 மணிக்குவாங்க. என்ன.

பசு : மிக்க நன்றி தம்பி! போயிற்று வாறன்.
(பசுபதி மாஸ்டர் வெளியேறல்)

அதி : ஹலோ மிஸ்டர். தம்பையா!

தம் : யேஸ் சார்!

அதி : இப்போ அதிலை வந்திட்டுப் போனாரே அந்தப் பெரியவர். அவரின் பெயரென்ன?

தம் : பசுபதி மாஸ்டர். அவர் அடிக்கடி இஞ்சை வந்து பென்சன் பணத்தை தரச்சொல்லி கரைச்சல் படுத்துவார். இண்டைக்கும் அது சம்பந்தமாகத்தான் வந்திட்டுப் போறார்.

அதி : ஓ. கே.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 4

இடம் : பசுபதி மாஸ்டரின் வீடு

பாத்திரங்கள் : பசுபதி மாஸ்டர், அவரின் மனைவி தங்கம்மா

தங் : என்ன இன்டைக்கு உசாரா வாறீங்க. போனகாரியம் வெற்றிபோல இருக்கு.

பசு : ஓம் தங்கம். கடவுள் கிருபையாலை ஒருமாதிரி நாளை

யண்டைக்கு பணம் கிடைக்கும் போல இருக்கு.

தங் : என்னங்க! குமரேசன் எழுதினமாதிரி எல்லாம் அங்கை இருக்குதே.

பசு : எல்லாம் அப்படியே வந்திருக்கு. அதாலை தான் இவ்வளவு கெதியிலை பென்சன் கிடைக்கப்போகுது.

தங் : இண்டைக்கு நீங்க போன பிறகு கடைக் காரன் வந்தவன். இதுவரை வீட்டுச் சாமான்கள் வேண்டி 7000 ரூபாவுக்கு மேலை கடன் வந்திட்டுதாம். இனி கடன் தரேலாது எண்டு சொல்லிப்போட்டு பணத்தை கெதியாத் தரட்டாம் எண்டும் சொல்லிப்போட்டும் போயிருக்கிறான்.

பசு : இன்னும் 2 நாளையிலை பணம் கிடைக்கும்தானே. அரியசாக ஒரு 75,000 ரூபா வருகுதாம்.

தங் : 75,000 ரூபாவா! என்னாலை நம்பமுடி யேல்லை. இப்ப ஒன்பது மாதமா இந்த மூன்று சேலையையும்தான் மாறி மாறிக் கட்டி வாறன். எனக்கு ரெண்டு சேலை வாங்கித்தந்திடுங்கோ. உங்களுக்கும் ஏதாம் உடுப்புகள் வாங்கோணும்.

பசு : காக கைக்கு வரட்டும் தங்கம். உன்னடையேதந்திடுறன். விரும்பின எல்லாத்தையும் வாங்கு. இந்த வாத்திமாருக்கு வாழ்க்கைப் படுகிற பொம்பிளையன் மற்றதொழிலிலை இருக்கிறவங்களின்ரை பொம்பிளையன் மாதிரி சகல சுகங்களையும் அனுபவிக்கேலாது தானே தங்கம்மா?

தங் : ஏன் அப்படிச் சொல்லுறங்க. உங்களோடை வாழுறதிலை எனக்கு பூரண திருப்தியும் சந்தோசமும் தான்.

பசு : சரி. தங்கம்மா நான் குளிக்கப் போறன் கொஞ்சம் கடுதண்ணி வையன்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 5

இடம் : அலுவலகம்

பாத்திரங்கள் : அதிகாரி, தம்பையா, தங்கராஜா, பசுபதி மாஸ்டர்

பின்னணி : (பசுபதி மாஸ்டர் அலுவலகத்தினுள் நுழைகிறார்)

தம் : வாருங்கோ வாத்தியார். உந்தக் கதிரையிலை இருங்கோ. இன்னும் எக்கவுண்டன் உங்கட 'செக்' கிலை கையெழுத்துப் போடேல்லை எப்பிடியும்..... இண்டைக்கு கிடைச்சிடும்.

(அதிகாரி வருகிறார்)

அதி : நீங்கள் பசுபதி வாத்தியார் தானே! நீர்வேலி கலைமகள் வித்தியாலயத்தில் படிப்பித்தனீங்க தானே.

பசு : ஓம் தம்பி! அது எவ்வளவு காலத்துக்குமுன் படிப்பிச்சனான். ஏன் என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமோ.

அதி : சேர்! நான் தான் கருணாகரன். உங்கள் மாணவன்.

உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கோ தெரியாது. நான் ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும் போது எனது தகப்பன் காலமாயிற்றார். நான் கால்சட்டை தைக்க வழியில்லாமல் பள்ளிக் கூடம் வராமல் இருந்தன். ஒருநாள் நீங்கள் வீட்டுக்கு வந்து அம்மாவோட கதைத்து எனக்கு கால்சட்டை வாங்கித் தந்து என்ர படிப்புத் தொடர வழிவகுத்தனீங்க. அண்டைக்கு நீங்க அந்த சட்டையை தந்திராட்டி நான் பள்ளிக்கூடமும் வந்திருக்க மாட்டன். இண்டைக்கு இந்த நிலையிலும் இருந்திருக்க மாட்டன்.

வாங்கோ சேர்! உள்ளுக்கு. வாங்க.

(அவரை தனது அறைக்கு கூட்டிச் செல்லுதல்)

தம் : எல்லாமே போச்சது. நாங்கள் காசு கேட்டது எல்லாம் இப்ப பெரியவருக்குத் தெரியவரப்போகுது. என்ன நடக்குமோ தெரியாது.

தங் : உனக்கு மட்டுமே! எனக்குந்தான். வேலையிலிருந்து நிற்க வேண்டித்தான் வரப்போகுது. ஒரு ஆயிரம் ரூபாவுக்கு ஆசைப்பட்டு வாழ்க்கையே துலையப் போகுது.

தம் : இப்ப பெரியவர் கூப்பிட்டுக் கேட்டால் என்ன செய்யிறது எண்டு தெரியேல்லை.

தங் : எனக்கும் தான் ஒண்டும் புரியேல்லை அண்ணை. அந்தா பெரியவர் வாறார். என்ன நடக்கப் போகுதோ தெரியாது.

அதி : மிஸ்ரர். தம்பையா! இங்கையிருக்கிற எல்லா உத்தியோகத் தர்களும் உடனடியாக எனது அறைக்கு வாருங்கோ.

எல்லோருக்கும் உடனை அறிவிச்ச வரச் சொல்லுங்கோ. (அதிகாரி சொல்லி விட்டு உள்ளே போதல்)

தங் : அண்ணை! வாத்தியார் சொல்லிப் போட்டார் போலத்தான் இருக்கு. எல்லோரையும் வரச்சொல்லியிருக்கிறார். என்ன நடக்குமோ தெரியேல்லை.

தம் : எல்லோருக்கும் முன்னாலை எங்கட வண்டவாளம் தெரியப்போகுது. மரியாதையும் போகப் போகுது.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 6

இடம் : அலுவலக அறை

பாத்திரங்கள் : அதிகாரி, உத்தியோகத்தர்கள், பசுபதி வாத்தியார்.

அதி : உங்களையெல்லாம் திடீரென்று நான் வரச்சொன்னது எதற்காகவுமல்ல. இங்கே இருக்கும் எனது குருவையும், அன்புத் தெய்வத்தையும் அறிமுகப்படுத்தத்தான். இவர் நான் படிக்கும் காலத்தில் எனது ஆசானாக இருந்தவர். தனியே படிப்பை மட்டும் இவர் எனக்குச் சொல்லித்தர வில்லை. உடையில்லாது பாடசாலைக்குப் போகாதிருந்த வேளையில் உடுப்பு வாங்கித் தந்து எனது படிப்புக்கு வழிவகுத்தவர். இன்று இந்த நிலையில் நான் இருப் பதற்குக் காரணம் இந்த சேர் தான். ஏன் நீங்கள் கூட இந்த நிலையில் இருப்பதற்கு உங்கள் ஆசிரியர்கள்தான்

காரணமாக இருப்பார்கள். உண்மையில் ஆசிரியர்கள் சுயநலம் கருதாத பிறவிகள். ஏணி போன்று நாம் வாழ்க்கையில் உயர் நிலைக்கு ஏற உதவுபவர்கள்.

பொதுவாக நாம் ஆசிரியர்கள் என்ற ஏணியில் ஏறி மேலே வந்த பின்னர் அந்த ஏணியைக் கவனிப்பதேயில்லை.

ஏணிகள் அப்படியேதான் இருக்கின்றன. அவை மேலே ஏறுவதில்லை. அதன் மூலம் நாங்கள் தான் ஏறி மேலே செல்கின்றோம். அதேபோல் தான் இந்த ஆசிரியர்கள் என்ற ஏணிகள், நம்மையெல்லாம் உயர் நிலைக்கு ஏற்றிவிடுகின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஏற்றமுறாத ஏணிகளாகவே இருக்கின்றனர்.

சேர்! உங்களைச் சந்தித்ததில் நான் மிகவும் சந்தோசமடைகிறேன். என்ன விடயமாக இங்கு வந்தீர்கள்.

பசு : என்ர பென்சன் விசயமாகத்தான் வந்தனான். 9 மாதமாக எனக்கு பென்சன் வரேல்லை.

அதி : மிஸ்ரர். தம்பையா, இந்த ஒன்பது மாதமாக நீங்க என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீங்க. அவரவர்களின் பென்சன் பணங்கள் விரைவாக கிடைக்க வசதிகள் செய்ய வேணும் என்கு 'சேக்குலர்' இருக்கிறது தெரியாதோ. சேர், எவ்வளவு காலமாக நீங்கள் இங்கை அலைஞ்சு கொண்டிருக்கிறீயள்.

பசு : அவங்களில்லை பிழையில்லை தம்பி. நான் இவ்வளவு காலமும் வரும் வரும் என்கு கவனிக்காம இருந்

திட்டன். போன கிழமை தான் இந்த விசயமாக முயற்சி எடுக்கத் தொடங்கினான்.

அதி : ஏன் உங்கள் டொக்கியுமென்றிலை ஏதாவது பிரச்சினை யிருக்கோ.

பசு : அப்பிடி ஒண்டுமில்லையெண்டு இங்கை சொன்னாங்க. இண்டைக்கு பென்சன் காசும் கிடைக்குமெண்டு சொல்லியிருக்கினம்.

(ரெலிபோன் அடித்தல்)

அதி : "ஹலோ" ஜெஸ் ஸ்பீக்கிங் ஆ! அப்படியா நான் உடனே வருகிறேன்.

திடீரென்று டிவிசனல் ஓபிசுக்கு வரச்சொல்லி அறிவித்தல் வந்திருக்கு. நான் இப்பவே போக வேண்டியிருக்கு.

மிஸ்ரர். தம்பையா! சேர் இன்ர விசயத்தை இண்டைக்கே முடிச்சு அனுப்ப வேணும்.

சேர், நான் போயிற்றுவாறன். நான் ஆறுதலாக உங்கட வீட்டுக்கு வாறன். (அதிகாரி வெளியேறுதல்)

(தங்கராஜாவும் தம்பையாவும் மீண்டும் உள்ளே வருதல்)

தம் : சேர், எங்களை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க. சேர், எங்களை எங்கள் வாழ்க்கையை நீங்கள் காப்பாத்தியிருக்கிறீர்கள். அற்ப காக ஆசையால் தவறாக நடந்து கொள்ள பார்த்த எங்களை உங்கள் பெருந்தன்மையாலும் நல்ல குணத்

தாலும் திருத்திற்றீங்க. எங்களை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிய அந்த ஏற்றமுறாத தியாகிகளாகிய ஆசிரிய ஏணிகளை மறந்திருந்த எங்களுக்கு நீங்கள் அதனைப் புரிய வச்சிட்டீங்க. நாங்கள் எங்கட தவறை உணந்திட்டம். எங்களை மன்னிச்சிட்டன் என்று உங்கட வாயால் சொன்னால் தான், எங்கள் மனம் ஆறும் சேர். இப்படியான தவறுகளை இனி எங்கள் வாழ்நாளில் நினைத்தே பார்க்க மாட்டம் சேர். நினைத்தே பார்க்க மாட்டம் சேர்.

பக : இதென்ன தம்பி, காலில விழுந்தீங்க. எழும்புங்க. என்னைப் பெரிய மனிசனாக்குறீங்க.

(அமைதியான ஒலி எழுதல்)

(21 - 07 - 1994 அன்று ஒலிபரப்பப்பட்டது)

2. ஒரு முள் மலராகிறது

பாத்திரங்கள் : சாரதா ஆசிரியை, கவிதா, சுமன், மாணவர்கள்.

இடம் : வகுப்பறை

பின்னணி : பாடசாலை மணி அடிக்கிறது. வகுப்பின் சத்தம் எழுந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு.மாண : ரீச்சர் வாறா! சத்தம் போடாதீங்க.

(சிறிது நேரம் அமைதி நிலவுகிறது)

மாண : குட் மோர்னிங் ரீச்சர்!

சார : குட் மோர்னிங் சில்றன். (Children)
(வகுப்பு அமைதியாக இருக்கிறது) (ஆசிரியர் பாடத்தை ஆரம்பிக்கிறார்)

சார : பிள்ளைகளே! நீங்கள் எல்லோரும் "ஸ்கொலர்சிப் பரீட்சைக்கு" தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை மறந்து விடாதீர்கள். அதிகமான நேரத்தை உங்கள் வீட்டில் படிப்பதற்கு செலுத்துங்கள்.

நான் இப்போது தமிழ் புத்தகத்தில் 26ம் பக்கமுள்ள பாடலை விளக்கப் போகிறேன். கவனமாகப் பாருங்கள்.

"ஓதாமல் ஒரு நாளும் இருக்க வேண்டாம். ஒருவரையும் பொல்லாங்கு சொல்ல வேண்டாம். மாதாவை ஒரு நாளும்

மறக்க வேண்டாம். வஞ்சனைகள் செய்வாரோடிணங்க வேண்டாம்"

இந்தப் பாடலின் கருத்து எத்தனை பேருக்கு விளங்கியுள்ளது. விளங்கியவர்கள் கையை உயர்த்துங்கள் பார்க்கலாம்.

(சிறிது நேர அமைதியின் பின்)

நல்லது. உங்களில் அதிகமானவர்களுக்கு விளங்கியுள்ளது. விளங்காத சில மாணவர்களும் விளங்கிக் கொள்வதற்காக நான் பாடலை ஒருமுறை விளக்குகிறேன்.

"ஓதாமல் ஒரு நாளும் இருக்க வேண்டாம். அதாவது படியாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம். நீங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் படிக்க வேண்டும்.

"ஒருவரையும் பொல்லாங்கு சொல்ல வேண்டாம்.....

(திடீரென்று)

ஒரு : ஆ! (அலறுதல்)

சார : என்ன? என்ன நடந்தது.

ஒரு : இங்கை பாருங்க ரீச்சர் "றபர் பாண்டாலை" யாரோ பின்னுக்கு இருந்து கடதாசி அடிச்சிருக்கிறாங்க.

சார : யார் அது? பின்னுக்கு இருந்து இந்த வேலை செய்தது.

இன் : சுமன்! ரீச்சர், இவன் தான் றபர்பான்ட் வைச்சிருந்தவன்.

சார : என்ன சுமன்? இங்காலை வா?

(சுமன் மேசையை அரக்கி எழுந்துவரும் ஒலி எழுதல்)

சார : என்ன? நீ தான் அடிச்சியா?

சும : (தயங்கிய வண்ணம்) ஆமா ரீச்சர்.

சார : ஏன் அடிச்சாய்? வகுப்பு நடந்து கொண்டிருக்கிறது உனக்குத் தெரியேல்லையா?

சும : நான்... நான் (தயங்கியவண்ணம்) சுமமா கையிலை வைச்ச இழுத்துக் கொண்டிருந்தனான் ரீச்சர். அது தவறிப் போயிற்றுது.

வேறு : இல்லை ரீச்சர்! நான் பக்கத்திலை இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தனான் ரீச்சர். சுமன் வேணுமெண்டுதான் அடிச்சவன்.

சார : சுமன்! நீ எப்ப பார்த்தாலும் ஏதாவது குழப்படி செய்தபடிதான் இருக்கிறாய். எப்பவாவது அடிவாங்காம இருந்திருக்கிறாயா? உனக்கு பிரம்பாலை நாலு தராம விடேலாது.

(ரீச்சர் பிரம்பால் அடிக்கும் ஒலி)

(போய் குழப்படி எதுவும் செய்யாம இரு பாப்பம் பின்னுக்கு.)

(பாடமணி அடிக்கிறது)

சார : இப்ப றெஜிஜ்டர் மாக் பண்ண வேணும்.
 ரவிந்திரன்! - பிறசன்ற ரீச்சர்.
 சாம்! - பிறசன்ற ரீச்சர்
 செல்வி! - பிறசன்ற ரீச்சர்
 கவிதா! - பிறசன்ற ரீச்சர்

சார : கவிதா! இங்கை வா! (கவிதா வருகிறாள்)

சார : என்ன இது தங்கமாலை போட்டு வந்திருக்கிறாய்.
 பாடசாலைக்கு இது போட்டு வரக்கூடாது. என்று
 உனக்குத் தெரியாதா? அதுசரி! ஏன் கடந்த ஒரு
 வாரமாகப் பாடசாலைக்கு வரவில்லை.

கவி : எனக்கு ரீச்சர் கூகைக் கட்டு வருத்தம் வந்தது ரீச்சர்.
 அதுக்கு தங்கமாலை போடுறது வழக்கம் எண்டு அம்மா
 போட்டு விட்டவ. நேற்றுத்தான் ரீச்சர் கொஞ்சம்
 சுகமாயிற்றுது. அதனால தான் நான் போன கிழமை
 வரேல்லை.

சார : சரி! சரி! மாலையை இனிமேல் போட்டு வரக் கூடாது.

கவி : ஓம் ரீச்சர்!

சார : இப்ப என்ன பாடம் உங்களுக்கு

கவி : உடற்பயிற்சி பாடம் ரீச்சர்.

சார : ரீச்சர் இன்றைக்கு வரேல்லை. நீங்கள் வகுப்பிலை சத்தம்
 போடாம இருக்க வேணும். நீங்கள் சத்தம் போடுறதாலை

பக்கத்து வகுப்பிலை ரீச்சர் படிப்பிக்கேலாது. நீங்கள்
 சத்தம் போட்டங்கெண்டா, கிளாஸ் ரீச்சர் என்னைத்தான்,
 பிறின்சிபல் மடம் ஏகவா.

(சாரதா எழுந்து போதல்)

(மீண்டும் வகுப்பு கசமுச என சத்தம் போட ஆரம்
 பிக்கிறது)

ஒரு : கவிதா! உங்கட அம்மாவுக்கு தெரியுந்தானே.
 பாடசாலைக்கு தங்க காப்போ, மாலையோ போட்டு
 வரக்கூடாதெண்டு.

கவி : இல்லையடி, இது இந்த வருத்தத்துக்கு போட்டா
 கெதியா வருத்தம் மாறுமாம். அதுதான் அம்மா போட்டவ.
 இதை அம்மா கழட்ட மறந்து போனா. நானும் ஸ்கூலுக்கு
 வரேக்கை இதைப்பற்றி யோசிக்கேல்லை.

ஒரு : கவிதா! இப்ப மடம் கண்டாவெண்டா, எங்கட சாரதா
 ரீச்சர் மாதிரி கம்மா விட்டுட்டு போகமாட்டா. நல்ல
 'பணிஸ்மென்ற' தான்தருவா.

கவி : எனக்கும்பயமாகத்தான் இருக்கு எதுக்கும் நான்
 மாலையை கழற்றி புத்தகப்பைக்குள்ளே வைக்கிறேன்.

ஒரு : சரி! அப்படிச் செய்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 2

இடம் : அதிபரின் அலுவலகம்

பாத்திரங்கள் : அதிபர், சாரதா ஆசிரியை, சுமன்.

அதி : டே சுமன்! இந்த தண்ணி ஓடற பைப்பை ஏன் உடைச்சனி?

சும : இல்லை சேர். நான் வேணுமெண்டு உடைக் கேல்லை சேர். தண்ணீர் குடிக்கேலாம கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாங்க. அப்பதான் நான் திறக்க முயற்சி செய்யேக்கை உடைஞ்சு போயிற்று.

அதி : உன்னை நம்பேலாது. எந்த ஆசிரியரைப் பார்த்தாலும் நீ சரியான குழப்படியெண்டுதான் சொல்லுறாங்க. மற்றது நீ செய்யேக்கை பாத்துக் கொண்டிருந்தவங்களே உன்னிலை தான் குற்றம் எண்டு சொல்லுறாங்க.

சும : இல்லை சேர். நான் வேணுமெண்டு உடைகேல்லை.
(இவ் வேளையில் சாரதா ஆசிரியர் அறையினுள் நுழைகிறார்)

அதி : வாங்க மிஸ் சாரதா! உங்கட வகுப்பு மாணவன் சுமன் செய்திருக்கிற செயலைப் பார்த்தீங்களா.

சார : என்ன மடம்?

அதி : இவன் தண்ணி குடிக்கிற ரய்-பை உடைச்சுப்

போட்டான். இவனுக்கு நல்ல 'பணிஸ்மென்' கொடுக்க வேணும். இங்காலை வாடா. நீ இந்த முறையோடையாவது திருந்து.

(பிரம்பால் அடிக்கிறார் அவன் அழுகிறான்)

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 3

இடம் : வகுப்பறை

பாத்தி : மாணவர்கள், சாரதா ஆசிரியை

பின்னணி : மணி அடிக்கிறது.

(வகுப்பினுள் ஆசிரியை நுழைகிறார்.)

மாண் : குட் மோனிங் ரீச்சர்!

சாரதா : குட் மோனிங் சில்ட்ரன். சிற்டவுண்.

ஒரு : ரீச்சர் ராமு அழுகிறான் ரீச்சர்.

சாரதா : ராமு! இங்கே வா!
(ராமு அழுதபடி வருகிறான்)

ஏன் அழுகிறாய்? என்ன நடந்தது.

ராமு : ரீச்சர்! சுமன் எனக்கு அடிச்சு என்ர 'சேட்' பொக்கற்றையும்

கிழிச்சுப் போட்டான், ரீச்சர். (அழுகிறான்)

சாரதா : சுமன்! (கோபத்துடன் கூப்பிடுகிறார்) வா இங்கை!

சுமன் : என்ன ரீச்சர்?

சாரதா : (பிரம்பால் சரியாக அடிக்கிறார்) நீ திருந்த மாட்டியே! இப்ப கொஞ்சம் முதல்தான் அதிபர் ஏதோ ரப்பை(Tap) ஐ உடைச்சுப் போட்டாயெண்டு அடிச்சவர். அதுக் கிடையிலை அடியை மறந்து போனியே! உனக்கு குடு சொரணை எதுவும் இல்லையே?

போ! வெளியிலை போய் நில்! உனக்கு இண்டைக்கு தண்டனை பாடம் முடியும் வரை நீ வெளியே நிக்கிறதுதான்.

(சிறிது நேர அமைதியின் பின்)

சாரதா : நாங்கள் அந்த மரத்துக்குக் கீழே போவோம் பிள்ளைகள். அங்கே அந்த அபிநயப் பாடலைப் படிப்பது நல்லது. என்று நினைக்கிறன். எல்லோரும் வரிசையாய் புத்தகத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு சத்தம் செய்யாமல் போங்கோ!

சுமன்! நீ அங்கு வரத்தேவையில்லை. இங்கை வகுப்பிலைதான் இருக்க வேணும்.

(எல்லோரும் வெளியே போகிறார்கள்)

(பாடசாலை மணி அடிக்கிறது)

(வகுப்பினுள் மாணவர்கள் நுழையும் ஒலி, கசமுசசத்தம்)

ஒரு : சுமன்! சாரதா ரீச்சருக்கு உன்னைப் பிடிக்குதில்லைப் போல இருக்கு.

சுமன் : ஓமடா! நானும் பார்த்துக் கொண்டுதான் வாறன் என்னிலை பிழைபிடிக்கிறதும், எனக்கு அடிக்கிறதுமாத்தான் எந்த நாளும் இருக்கிறா?

ஒரு : மற்றவங்க எத்தனை பேர் குழப்படி செய்யிறாங்க. அவங்களைப் பார்த்தும் பார்க்காதது மாதிரி சாரதா ரீச்சர் இருந்திடுவா.

சுமன் : இவவுக்கு ஒரு நல்ல பாடம் படிப்பிக்கிறன் பாரு கெதியிலை.

ஒரு : நானும் பார்த்திட்டுத்தான் இருந்தனாண்டா சுமன்! ராமு செய்த குற்றத்தைப் பற்றி விசாரிக்காம உனக்கு அடிச்சிட்டா ரீச்சர்.

சுமன் : ஓமடா! ராமு என்ற புத்தகத்தை இழுத்துக் கிளிச்சதாலை தானே நான் அவனுக்கு அடிச்சனான். அப்ப அவன் போட்டிருந்த அந்த பழைய சட்டையின்ர பொக்கற் கிழிஞ்சு போச்சு. அவன் என்னோட சண்டைக்கு வந்திராட்டி நான் ஏண்டா அடிக்கிறன்.

ஒரு : சுமன்! உன்னோட எல்லா ரீச்சகம் வெறுப்பாத்தான் இருக்கிறாங்க.

சுமன் : ஏன் எங்கட கிளாஸ் சாரதா ரீச்சரே என்னை இப்பிடி அடிச்சா மற்ற ரீச்சல் அடிக்க மாட்டாங்களா? இவவுக்கு படிப்பிக்கிற பாடத்திலை மற்றவையும் திருந்த வேணும்.

(மணி அடிக்கிறது)

(சாரதா ரீச்சர் வருகிறார்)

மாண : குட்மோனிங் ரீச்சர்.

சாரதா : குட்மோனிங் சில்ட்றன். சிற்டவுண். நாங்கள் அந்த அபிநயப் பாடலை மீண்டும் படிப்போம். நீங்களெல்லாரும் கிறவுண்ட் (Ground) டிலை இருக்கிற அந்த மரத்துக்குக் கீழை வாங்க. எல்லோரும் வரிசையாகவும் அமைதியாகவும் போங்க.

(சிறிது நேர அமைதி)

ஹலோ! சுமன் நீ எங்க பேறாய். உனக்கு இன்று நான் முழுவதும் தண்டனை கொடுத்திருக்கிறதை மறந்திட்டியோ. நீ இன்று செய்த பிழைகளுக்கு உனக்கு தண்டனை பாடங்களில் கலந்து கொள்ள விடுகிறேல்லை. நீ அங்கை வரேலாது. வகுப்பிலை இருந்து படி.

(மெல்லிய ஒலி எழுகிறது)

(பாடம் முடிந்த அறிகுறிக்கான மணி அடித்தல்)

(மாணவர்கள் வகுப்பினுள் நுழையும் சத்தம்)

சாரதா : பிள்ளைகளே! இப்போது நீங்கள் பயிற்சிப் புத்தகத்தை

எடுத்து பதினான்காம் பயிற்சியைச் செய்யுங்கள். ஹோம் வேக் இருந்தால் கொண்டு வாருங்கள் திருத்த வேண்டும்.

ஒரு : ரீச்சர்! தவணைச் சோதனைக்கு கட்ட வேண்டிய பணம் கொண்டு வந்திருக்கிறன்.

சாரதா : எட்டு ரூபாய் தானே கொடுக்க வேண்டும். இதென்ன பத்துரூபாய் தருகிறாய் சில்லறையாக எட்டு ரூபாய் இல்லையா?

ஒரு : இல்லை ரீச்சர்.

சாரதா : பொறு! எனது பையினுள் பார்ப்போம் சில வேளைகளில் சில்லறைக்காக இருக்கலாம்.

(கான்ட் பேக்கைத் திறந்து கையை உள்ளே விடும் ஒலி)

சாரதா : (திடீரென்று) ஆ! ஐயோ. என்ர கையிலை என்னவோ குத்திப் போட்டுது. (கைப்பையை திடீரென்று வீசிவிடுதல்)

(கைப்பையினுள் இருந்து மட்டைத்தேள் வெளியே ஓடுதல்)

மாண : மட்டத்தேள் ரீச்சர். இந்த மட்டத்தேள் தான் உங்கட பையிலை இருந்திருக்க வேணும். அதுதான் உங்கட கையிலை கடிச்சுப் போட்டுது.

சாரதா : ஆ! இதெப்பிடி என்ர பையுக்குள்ள வந்தது. நான் சற்று

முன்னமும் இதுக்குள்ளை கைவச்சனான் தானே. அப்ப இருக்கேல்லையே.

ஒரு : ரீச்சர்! மட்டத்தேள் ஒன்றை வீட்டிலை இருந்து வரேக்கை சுமன் போத்தல் ஒன்றிலை கொண்டு வந்தவன்.

இன் : நானும் பார்த்தனான் ரீச்சர்! சுமன் காட்டினவன்.

வே : ரீச்சர் சுமன் தான் உங்கட பாக்குக்குள்ளை (Bag) இதை விட்டிருக்க வேணும். நாங்கள் கிறவுண்டுக்கு போன நேரத்திலை சுமன் தான் இங்கை இருந்தவன் ரீச்சர்.

சாரதா : சுமன்! என்ன சொல்லுறாய் நீ! நீதானா மட்டத்தேளை விட்டனி.

சுமன் : (மௌனமாக நிற்கிறான்)

சாரதா : என்ன ஒரு பதிலையும் காணேல்லை. அப்ப நீ தான் விட்டிருக்கிறாய்.

ஒரு : உங்களுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்கப் போறெனண்டும் இவன் சொன்னவன் மிஸ்.

சாரதா : சுமன்! பரவாயில்லை, ரீச்சருக்கு மேலை இருக்கிற கோபம் தீர்ந்ததா உனக்கு. நீ இப்ப எனக்கு இப்படிச் செய்ததாலை நான் உனக்கு அடிக்கப் போறதில்லை. ஆனால் இதை நீ இப்ப வேறு ரீச்சருக்கு செய்திருந்தியெண்டால் நீ அடிவாங்கிறது மாத்திரமில்லாமல் கிளாஸ் ரீச்சர் எனக்கும் அவமானமா இருந்திருக்கும். இங்கை வா சுமன்.

என் இப்படிச் குழப்படி செய்கிறாய். நீ நல்ல பிள்ளை. உனக்கு நான் அடிக்கிறது நீ திருந்த வேணுமெண்டுதான். உனக்கு அடிக்கிறதாலை எனக்கு என்ன பயன் அப்பா! நீ நல்ல பிள்ளையா நடந்தா உனக்கும் பெருமை, எனக்கும் பெருமை, உன்னைப் பெற்ற தாய்தந்தையருக்கும் பெருமைதானே சுமன்.

பழிவாங்குகிற குணம் கூடாது. இந்தப் புரியாத வயதிலை இப்படியான பழக்க வழக்கங்கள் காலாண்ட விட்டுட்டால் அது உன் பிற்கால வாழ்க்கையைத்தான் பாதிக்கும். அதனாலை தான் உன்னை அடித்தாவது திருத்த வேணுமென்று நினைக்கிறனான். அதாலை தான் சிலவேளை யிலை உனக்கு அடியும் போடுகிறனான்.

யாராவது உனக்குத் தீங்கு செய்தா நீ ஆசிரியரிடம் கூறு. அதைவிட்டு அவர்களோடு சண்டைக்குப் போகக் கூடாது. நீ இந்த மட்டைத்தேளை என்ர பையுக்குள்ளை பிடிச்ச விட்டு எனக்கு கடிக்கச் செய்ததாலை உனக்குச் சந்தோஷந்தானே!

சரி! இனி மேலாவது நல்ல பிள்ளையா, மற்றவர்கள் உன்னை போற்றக்கூடிய பிள்ளையா இரு. சரிதானே! போயிரு!

(மணி அடிக்கிறது)

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 4

- இடம் : பாடசாலை வகுப்பறை, 5ஆம் ஆண்டு
- பாத்தி : கவிதா, சுமன், சாரதா ஆசிரியை, ஏனைய மாணவர்கள்.
- பின்னணி : (வகுப்பறையில் மாணவர்களின் ஒலி)
(மணி அடிக்கிறது)
(அமைதி நிலவுகிறது)
- (பிறின்பிபல் ஒவ்வொரு வகுப்பாக பார்த்துக் கொண்டு வந்துகொண்டிருந்தார்)
- அதி : என்ன? சுமன் நீ மட்டும் தனியே இருக்கிறாய்? மற்றவர்கள் எங்கே? என்ன பாடம் இப்போது?
- சும : இப்போ உடற்பயிற்சி பாடம் சேர், அவர்களெல்லோரும் கிறவுண்ட் (Ground) டிற்கு போய்விட்டார்கள்.
- அதி : அப்ப நீ ஏன் போகாமல் இருக்கிறாய்?
- சும : எனக்கு காலிலை ஏலாது சேர். அதாவை ரீச்சரே வகுப்பிலை போய் இருக்கச் சொல்லிற்றா.
- அதி : சரி! சரி! சத்தம் போடாம புத்தகத்தை எடுத்துப் படிச்சுக் கொண்டிரு.
(பிறின்பிபல் போகிறார்)

(பாடம் முடிந்ததற்கான மணி அடிக்கிறது)

(மாணவர்கள் எல்லோரும் வகுப்பினுள் நுழையும் ஒலி)

- ஒரு : கவிதா! இன்டைக்கு நீ மாலை போடாமலே வந்திட்டாய்.
- கவி : நான் நேற்றே கழற்றி பாக்குக்குள்ளை வைச்சிட்டன். வீட்டிலை அம்மாட்டையும் சொல்லேல்லை. அதை எடுத்தும் குடுக்கேல்லை. பாக்குக்குள்ளைதான் இருக்கும். பாப்பம் ஒருக்கா.
- (பாக்கைத் திறந்து தேடும் ஒலி)
- கவி : (பரபரப்புடன்) ஐயோ என்ற மாலையைக் காணேல்லையடி.
- ஒரு : என்ன? நல்லாத் தேடிப்பாரடி.
- (புத்தகங்களை வெளியே கொட்டும் ஒசை)
- கவி : இதுக்குள்ளைதானே கடதாசியிலை மடிச்ச வைச்சிருந்தனான். காணேல்லையடி அம்மாட்டை அடிதான் வாங்க வேணும்.
- ஒரு : நீ வீட்டிலை எடுத்து வைச்சியோ தெரியாது.
- கவி : இல்லையடி! நான் நேற்று ஸ்கூலாலை போன உடனேயே சித்தப்பா வீட்டுக்கு அவற்றை மகனின்றை பிறந்தனான் கொண்டாட்டத்துக்குப் போயிற்றன். இரவும் அங்கதான் படுத்தனான். காலமைதான் வீட்டவந்து குளிச்சப்போட்டு அப்பிட்யே பாக்கை தூக்கிக்கொண்டு ஸ்கூலுக்கு வந்தனான். பாக்கும் திறந்தபடி கிடக்கேல்லைபூட்டின

படிதான் கிடந்தது. எனவே வீட்டிலை நான் மாலையை எடுத்து வைக்கேல்லை.

ஒரு : அப்ப நீ பேட்டேக்கு வெளிக்கிட்டுப் போகேக்கையும் உங்கட அம்மா கவனிக் கேல்லையே. உன்ர கழுத்திலை மாலையைக் காணேல்லை எண்டு கேக்கேல்லையே.

கவி : இல்லையடி. அம்மா முதலிலேயே சித்தப்பா வீட்டுக்குப் போயிற்றா. பிறகு அங்கை ஆரவாரங்களில்லை அவவும் கவனிக் கேல்லை. நானும் சொல்லேல்லை.

ஒரு : ஒரு வேளை இஞ்ச வகுப்பிலை ஆரும் எடுத்திருப்பாங்களோ?

கவி : நாங்களெல்லாரும் கிறவுண்டுக்குப் போன நேரத்திலை வகுப்பிலை யார் இருந்தது.

ஒரு : ஆ! சுமன் தான் இருந்தவன். இவன் எடுத்திருப்பான்டி. இவன் சரியான குழப்படிதானே! களவெடுத்திருப்பாண்டி.

கவி : இப்ப என்னடி செய்யிறது. வீட்டிலை அம்மாட்டத் தப்பேலாது.

ஒரு : இதை பிறிற்சிபல்லிட்டை சொல்லுவம். அவதான் எப்படியும் இதை எடுத்துத் தருவா. வா போவம்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

இட : அதிபர் அலுவலகம்

பாத்திரங்கள் : அதிபர், கவிதா, சுமன், சாரதா, ஆசிரியை

பின் : அலுவலகத்தில் கவிதா, சுமன் விசாரிக்கப்படுகிறார்கள்.

அதி : கவிதா! பாடசாலைக்கு மாலை போட்டுவரக் கூடாதென்று தெரியுந்தானே.

கவி : நேற்றே சாரதா ரீச்சர் சொல்லி நான் அதைக் கழற்றி பாக்குக்குள்ளை வைச்சிட்டன்

அதி : அப்போ! அதை நீ வீட்டிலை எடுத்து வைச்சிட்டு வந்திருக்கலாமே?

கவி : நான் மறந்து போயிற்றன் மடம். அப்படியே பாக்கை திறக்காமலே திரும்பவும் ஸ்கூலுக்கு எடுத்து வந்திட்டன். சுமன் தான் இதை எடுத்திருக்கவேணும் மடம்.

அதி : நீ எப்படி இதைச் சுமன் எடுத்திருப்பான் என்று சொல்லமுடியும்.

கவி : உடற்பயிற்சிப் பாட நேரம் நாங்கள் எல்லோரும் கிறவுண்டுக்கு போயிற்றம். சுமன் மட்டும் தான் வகுப்பிலை இருந்தவன்.

அதி : சுமன்! நானும் கவனித்தனான். உடற்பயிற்சி பாடநேரம் நீ தானே வகுப்பிலை இருந்தனீ.

சும : ஓம் மடம் நான் வகுப்பிலை தான் இருந்தனான். ஆனால் நான் மாலையை எடுக்கேல்லை.

அதி : நீ மட்டும் வகுப்பிலை இருந்திருக்கிறாய். 'பாக்கும்' இருந்திருக்குது. மாலையைக் காணவில்லை. அது எப்படி மாயமாய் காணாமல் போனது. உண்மையைச் சொன்னியன்டால் ஒரு பிரச்சினையும் இராது. இல்லாட்டி உன்னை நான் பொலிசிலை பிடிச்சுக் கொடுக்க வேண்டி வரும்.

கம : (தயக்கத்துடன்) உண்மையாக நான் எடுக்கேல்லை மடம் நான் 'கேள்' சினர் மேசைப் பக்கம் போகவே இல்லை.

அதி : உன்னிடம் உண்மையைப் பேசி எடுக்கேலாது. அடியிலே தான் எடுக்கலாம். பியன் போய் சாரதா ரீச்சரை வரச்சொல்லு. (அதிபர் பிரம்பால் அடிக்கிறார்) சொல்லடா உண்மையை. மாலையை எடுத்து எங்க வைத்திருக்கிறாய்.

கம : ஐயோ அடிக்காதீங்க மடம். நான் உண்மையாக எடுக்கேலை. சத்தியமா எடுக்கேல்லை. (அழுகிறான்)
(அடி விழும் சத்தம், கமன் அழும் சத்தம்)

அதி : மிஸ், சாரதா உங்கட வகுப்பு மாணவன் கமன் பெரிய கள்ளனாய் போயிற்றான். இவ்வளவு தூரத்துக்கு ஒரு மாணவன் வரும்வரை அவனை நீங்கள் வகுப்பிலை வைச்சிருந்திருக்கக் கூடாது. வேளியே அனுப்பியிருக்க வேணும்.

சார : என்ன மடம் சொல்லுறீங்க.

அதி : கவிதாவின்ர மாலையைக் காணவில்லையாம். இவன்

மாலையைக் கழற்றி பாக்குக்குள்ள வைச்சிருந்திருக்கிறான். உடற்பயிற்சிப் பாடநேரம் கமன் மட்டும் தான் வகுப்பிலே இருந்திருக்கிறான். மற்றப் பிள்ளைகள் எல்லாம் கிறவுண்டுக்குப் போயிருந்தார்கள். பாடம் முடிந்து வகுப்புக்கு வந்து பார்க்கேக்கை மாலையைக் காணேல்லையாம்.

சார : கவிதா, நான் உனக்கு நேற்றே சொன்னான் தானே. மாலையைப் போட்டுக் கொண்டு வரக்கூடாதெண்டு.

கவி : நீங்க சொன்னவுடனேயே நான் மாலையைக் கழட்டி பாக்குக்குள்ளை வைச்சிட்டன் ரீச்சர்.

சார : வீட்டுக்குப் போனனீதானே வீட்டிலை விட்டிட்டு வந்திருப்பாய்.

கவி : இல்லை ரீச்சர், நான் பாக்கைத் திறக்கவுமில்லை. அம்மாட்டை எடுத்துக் குடுக்கவுமில்லை. அப்படியே பாக்கை இண்டைக்கு ஸ்கூலுக்கு கொண்டு வந்தனான்.

அதி : மிஸ் சாரதா, இவன் கமன் எடுத்துத்தான் இருப்பான். இவனை திருத்த ஏலாத ஒரு கழுதை எண்டு எல்லா ரீச்சகம் சொல்லுறது உங்களுக்குத் தெரியாதா?

சார : மடம், கமனைப் பற்றி என்ன எண்டாலும் சொல்லுங்க. ஆனால் அவன் மாலை எடுத்திருப்பான் எண்டு நான் சொல்லமாட்டன்.

அதி : (கோபத்துடன்) என்ன ரீச்சர் சொல்லுறீங்க.

சார : குழப்படியும், குறும்புத்தனமும் உள்ள ஒரு பிள்ளைகளவெடுக்கும் இயல்புள்ளவனாக நிச்சயம் இருக்க வேண்டுமென்று ஏதாவது நிபந்தனை இருக்கிறதா மடம்.

அதி : ரீச்சர், உங்களைப் போல மாணவர்களுக்கு வக்காலத்து வாங்குகின்ற ஆசிரியர்கள் இருக்கும்வரை அவங்கள் திருந்தவும் மாட்டார்கள். அவங்களைத் திருத்தவுமேலாது.

சார : மடம்! நிச்சயமாகச் சொல்லுறன் சுமன் மாலையைத் திருடியிருக்கமாட்டான்

அதி : ரீச்சர், இப்பிடி பிள்ளையன் செய்யிற குற்றத்தைக்கூட நீங்கள் மறைக்கப்பார்க்கிறீங்கள். பிள்ளையிட்டை இருந்து அடித்தோ, வெருட்டியோ உண்மையை வரவழைக்கிறதைவிட்டு அவங்களுக்காகப் பேசி இன்னும் அவங்கள் குற்றம் செய்ய தூண்டுறீங்க நீங்க.

சார : மடம்! சுமன் குறும்புக்காரன், குழப்படிகாரன்தான், ஏன் எனக்குக்கூட குறும்பு செய்திருக்கிறான். ஆனால் இதுவரை அவன் வகுப்பில் திருடியதாக எந்த ஒரு சம்பவமும் நிகழவில்லை. எனவே நான் உறுதியாகச் சொல்கிறேன் சுமன் அந்த மாலையைத் திருடியிருக்க மாட்டான்.

அதி : மிஸ் சாரதா, நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் என்னாலை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. நான் அவனைப் பொலிசிலை பிடிச்சக் குடுக்கிறதைத் தவிர வேறெதுவும் என்னாலை

செய்யேலாது.

சார : மடம்!, நீங்கள் அவசரப்படுறீங்கள் மடம்! இந்த விசயத்தை வடிவாக ஆராயாது பொலீசுக்குப் போகாதீங்க மடம்! இதனால் இந்த பிள்ளையின் மனம் மேலும் பழி வாங்கும் உணர்ச்சி கொண்டதாக மாறலாம். பிள்ளைகளை நன்கு விசாரிப்பம் மடம்!.

அதி : (கோபத்துடன்) நீ என்ன எனக்கு புத்தி சொல்லிறது. இவனை பொலிசிலை பிடிச்சக் கொடுக்கிறது மாத்திர மில்லாம இவனைப் பாடசாலையிலிருந்து நீக்கவும் முடிவெடுத்திருக்கிறன். உங்களைப் போன்ற ரீச்சர் மாரின் அசிரத்தைதான் இன்றைக்கு இப்பிடி நிகழ்ச்சி எண்ட பாடசாலையிலை நடக்க காரணமாயிருக்குது.

சார : மடம்! என்னுடைய அனுபவத்திலை சொல்லுறன்மடம். பிள்ளைகளைத் திருத்துவதற்கு இப்படியான தண்டனை சரியானதல்ல. இதனால் அப் பிள்ளைகளின்ர வாழ்வு, ஆளுமை பாதிக்கப்படும் மடம்.

அதி : அப்பிடியெண்டா? இந்தப் பிள்ளையின்ர காணாமற்போன மாலைக்கு யார் பொறுப்பு. அதுவும் பாடசாலையிலை காணாமல் போனதற்கு யார் பொறுப்பு.

சார : மடம்! நான் அந்த மாலைக்குப் பொறுப்பு. அவங்கட பெறுமதியை நானே கொடுக்கிறன். இனி சுமன் நல்ல பிள்ளையா நடப்பானென்று நான் உறுதிசூறுறன். இவ்வளவுதான் என்னாலை முடியும். இதுக்கு மேலை

முடிவெடுக்கிறது உங்கடை பொறுப்பு. இறுதியாக ஒன்று சொல்லவிரும்புகிறேன். பிள்ளைகளின் மனம் சிதைந்து போகக்கூடிய, அவர்களின் ஆளுமை வளர்ச்சியைப் பாதிக்கக்கூடிய எந்த தண்டனையையும் ஆசிரியர்கள் வழங்குவது சரியல்ல. நான் வருகிறேன்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 6

இட : பாடசாலை அதிபர் அலுவலகம்

பாத்திரங்கள் : அதிபர், கவிதாவின் தாய் கமலா
(கவிதாவின் தாய் உள்ளே நுழைகிறாள்)

கம : மடம் உடனடியாக வருமாறு சொல்லியனுப்பியிருந்தீர்கள் அதுதான் வந்தனான்

அதி : இங்க பாருங்க அம்மா, பாடசாலைக்கு வரும் போது பிள்ளைகளுக்கு தங்கச் சாமான்கள் போட்டுவிடக்கூடாது என்று நிபந்தனை இருக்கிறது உங்களுக்குத் தெரியாதா?

கம : தெரியும் மடம், என்ன நடந்தது

அதி : உங்கட மகள் கவிதாவின் தங்க மாலை இங்கை காணாமல் போயிற்று. நீங்க இதை உங்கள் மகளின்ரை கழுத்திலை போட்டு பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைத்ததாலை தான் இப்படி ஒரு திருடே வகுப்பிலை நடந்திருக்கு.

கம : என்ன சொல்லுறீங்க மடம் நான் நேற்றே மகளின்ரை பேக்குக்குள்ளை இருந்து தங்கமாலையை எடுத்து வீட்டிலே வச்சிட்டேனே. அவள் போட்டுக்கொண்டு வரேல்லை.

அதி : அப்ப உன்னுடைய மகள் பாக்குக்குள்ளை மாலையைக் கொண்டு வந்ததென்றும் அதை இங்கை யாரோ எடுத்திட்டாங்களென்றும் சொல்லி அநியாயமாக ஒரு மாணவனை குற்றமும் சாட்டி இருக்கிறாளே.

கம : அவளுடைய பாக்கிலிருந்து அதை நான் எடுத்து வைத்தது அவளுக்குத்தெரியாது. அதுதான் அவள் அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறாள்.

அதி : உங்கட மகளாலை இப்ப இங்க பெரிய விபரீதம் நடக்க இருந்தது. நீங்களெல்லாம் பொறுப்புணர்ச்சியோட நடந்திருந்தால் இப்படியொருநிலை இங்கை ஏற்பட்டிருக்காது.

போங்க, போங்க இனிமேலாவது பிள்ளையளை ஸ்கூலுக்கு அனுப்பேக்கை தங்கச் சாமான்களாலை சோடிச்சு அனுப்பாதீங்க. பிள்ளைகளையும் கண்காணித்து அனுப்புங்க.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 7

இடம் : 5ஆம் ஆண்டு வகுப்பறை

பாத்திரங்கள் : அதிபர், சாரதா ரீச்சர், சுமன், கவிதா மற்றும் மாணவர்கள்.

(வகுப்பறை அமைதியாய் இருக்கிறது அதிபர் நுழைகிறார்)

மாண : குட் மோனிங் மடம்.

அதி : குட்மோனிங் சில்ட்றன், சிற்டவுன். ரீச்சர் என்ன கண்கலங்கியவண்ணம் இருக்கிறீங்க. 'சொறி ஐ ஆம் வெறி சொறி'

சார : என்ன மடம் சொல்லிறீங்க.

அதி : கவிதாவின் அம்மாவை இப்போது அழைத்து விசாரித்தேன். அந்தமாலையை அவ கவிதாவின் பாக்கிலிருந்து எடுத்து வீட்டிலேயே வைத்துவிட்டாவாம். ஆனால் அதைக் கவிதாக்கு சொல்லவில்லை.

சார : அநியாயமாக ஒரு மாணவன் தண்டிக்கப்பட இருந்தானே. அவன் தண்டிக்கப்பட்டிருந்தால் அவன் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும். நீங்கள் அவசரப்பட்டு காரியம் ஆற்றியிருந்தால் விபரீதமான விளைவு ஏற்பட்டிருக்கும்.

அதி : சொறி சாரதா, நானும் அவசரப்பட்டுவிட்டேன் மாணவர்களே. நீங்கள் எல்லோரும் சுமன்மீது குற்றம் சுமத்தினீர்கள். எதையும் ஆராயாமலும், அறியாமலும் மற்றவர்களுடைய அவதானங்களை வைத்தும் முடிவுகட்டக்

கூடாது கவிதா, ஒன்றும் அறியாத சுமன் மீது நீயும் உனது சக மாணவர்களும் குற்றம் சுமத்தினீர்கள். ஆனால் அது எவ்வளவு ஆபத்தமானது என்பதைப் பாத்தீர்களா?

சுமன்! நீ நல்ல பிள்ளை, குறும்பும், குழப்படியும் செய்வதால் தானே ஏனைய செயல்களுக்கும் நீ பொறுப்பானாய்.

என்னைவிட, இந்தப்பாடசாலை ஏனைய ஆசிரியர்களைவிட சாரதா ரீச்சர் உன்னை சரியாகப் புரிந்து வைத்திருக்கிறார்.

அநியாயமாக ஒரு பாவத்தைச் சம்பாதிக்க இருந்த என்னை உங்கள் ஆசிரியை காப்பாற்றி இருக்கிறார்.

ரீச்சர்! உங்களைக் காரசாரமான வார்த்தைகளால் நான் ஏசிவிட்டேன். மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்.

நான் வருகிறேன்.

(அதிபர் போகிறார்)

(மெல்லிய சோக இசை பின்னணியில் எழுந்து கொண்டிருக்கிறது)

சுமன் : (அழுதபடி) ரீச்சர்! ரீச்சர்! என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் ரீச்சர். எனக்காக, 'மடத்திடம்' வாதாடியது மாத்திரமின்றி அவரிட்டை ஏச்சம் வாங்கியதை என்னாலை மறக்க முடியாமலிருக்கு ரீச்சர். நான் இப்ப

திரிந்திற்றன் ரீச்சர். இனி ஒருக்காலும் நான் குழப்படி
செய்யமாட்டன். நல்ல பிள்ளையாக இருப்பன். நீங்க
எனக்காகப் பட்ட வேதனையும், தண்டனையும் போதும்
ரீச்சர். புரிஞ்சிட்டன் ரீச்சர் நான் உணந்திட்டன் ரீச்சர்,
இனி சத்தியமாக நல்ல பிள்ளையாக, நல்ல மாணவனாக
இருப்பன் ரீச்சர். என்னை மன்னிச்சிட்டன் என்று
சொல்லுங்க ரீச்சர்.

(குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகிறான்)

சார : இதென்ன சுமன்! காலை பிடிக்கிறாய். எழும்பு! நீ என்ன
செய்தாலும் நல்ல பிள்ளை என்பது எனக்குத் தெரியும்.
அழாதே இப்பதான் நீ என்ர சிறந்த மாணவன்.

(காட்சி முடிவறும் ஒலி)

(11 - 08 - 1994 அன்று ஒலிபரப்பப்பட்டது)

3. ஈரமுள்ள காவோலைகள்

காட்சி - 1

பாத்திரம் : ராமு, அவன் மனைவி, சீதா, ராமுவின் தந்தை
கப்பையா, ராமுவின் தாய் முத்தம்மா.

பின்னணி : (ராமுவின் வீடு, ராமுவும், சீதாவும் முன் மண்ட
பத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். கப்பையாவும்
முத்தம்மாவும் உள்ளே வரும் ஒலி)

ராமு : வாங்க அப்பா! வாங்க அம்மா! எப்ப மூண்டு மாசம்
முடியுமெண்டு பாத்துக்கொண்டிருப்பான் தம்பி.
முடிந்ததுதான், உடனேயே உங்களை அனுப்பி விடுவான்.
ஒரு நாள் கூட அதிகமாக உங்களை வைச்சிருக்க
மாட்டான்.

கப் : ராமு! நீயும் உன்ர தம்பியும் சேர்ந்துதானே தீர்மானிச்
சனங்க. மூன்று மாதம் உன்னோடையும், மூன்று மாதம்
அவனோடையும் நாங்கள் இருப்பதாக முடிவெடுத்தனங்க.
அவன் தன்ர காலக்கெடு முடிஞ்சுபோச்செண்டு அனுப்பின
திலை என்ன பிழை இருக்கு.

ராமு : இல்லை அப்பா! தம்பி வாசன் உங்களிலை எவ்வளவு
அக்கறையாயிருக்கிறானெண்டு சொல்ல வந்தனான்.

முத் : ராமு! நீ மட்டும் என்ன! எங்களை ரெண்டு மூண்டு

நான் கூடவா வைச்சிருக்கிறாய். நீயும் தான் எப்ப மூண்டு மாதம் முடியும் எண்டு பாத்திருக்கிறாய். முடிந்த மறுநாளே எங்களை உன்ர தம்பி வீட்டுக்கு அனுப்பி விடுறாய். ம்.....ம் ... (பெருமூச்சுடன்) இந்த வயது போன காலத்திலை எங்கட வாழ்க்கையும். தம்பி வாசம் மூண்டு மாதம். அண்ணன் வாசம் மூண்டு மாதம் என்று போய்க் கொண்டிருக்கு. இந்த வயது போன காலத்திலை ஒரு இடத்திலை ஆறுதலாக இருக்கேலாம கிடக்கு.

சீதா : கொழும்பிலை வீட்டுத்து குடி இருந்தா இப்படித்தான் மாமி! வீட்டுச் சொந்தக் காரன் வீட்டிலை கன பேர் இருக்கேலாது எண்டு சொல்லித்தான் தந்தவன். மற்றது தொடர்ந்து ஒரு வீட்டிலை உங்களுக்கும் வசதிக் குறைவாக இருக்கும் தானே. அதாலை தான் மாமி இப்படி உங்களை வைச்சிருக்க வேண்டியிருக்கு. வீட்டுக் கேக்கை மூன்றுபேருக்கு மேலை இருக்கேலாது எண்டு தான் தந்தவன். அப்படியிருக்கேக்கை நீங்க இரண்டு பேரும் தொடர்ந்து தங்கிறதை அவன் விரும்ப மாட்டான். அதாலை தான் இங்கையும். தம்பி வீட்டையும் மாறி மாறி உங்களை வைத்துச் சமாளிக்கிறம்.

கப் : சரி சரி! விடுங்க கதையை! இப்ப ஏன் இந்தக் கதையெல்லாம்.

ராமு : அப்பா . . எனக்கு வெளியிலை வேலையிருக்கு. போய் வரப்போறன். சீதா . . . அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் தேத்தண்ணி போட்டுக் கொடு.

சீதா : வரேக்கை நீங்க பால் வாங்கிட்டு வாங்க.

(ராமு வெளியேறும் சத்தம்)

(சீதா உள்ளே போகும் சத்தம்)

முத் : என்னப்பா? இந்த வயது போன காலத்திலை இங்கையும் அங்கையும் அலைந்து கொண்டிருக்கிறது பெரிய சங்கடமாயிருக்கு. இவள் கனடாவிலை இருக்கிற மூத்தவன் சாரதா வாறனென்டிருக்கிறான். அவன் வந்தால் அவனோட போயிற்றால் நல்லது போல இருக்கு.

கப் : முத்து . . இந்த நாளிலை கொழும்பு வாழ்க்கை இப்படித்தான். அவங்களும் என்ன செய்ய முடியும். கொள்ளப்பிட்டியிலை இருக்கிற வாசன்ற வீடைப் பார்த்தனிதானே எவ்வளவு சின்னதாயிருக்கு. அதுக்கிளை எப்படி நாலுபேரும் இருக்கிறது? ஒரு மாதிரிச் சமாளிச்சுக் கொண்டுதான் போகோணும்.

முத் : ஓம்பா . . . இது எங்கடை தலையெழுத்தில்லாம வேறென்ன? அங்கை மானிப்பாயிலை இருக்கிற அந்தப் பெரிய வீட்டை விட்டுட்டு இங்கை வந்து நாங்கள் படுகிறபாடு. கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். என்ன கஷ்டமெண்டாலும் எங்கட ஊர் வீட்டிலை இருக்குமாப் போலை வருமே . . இந்தப்பிள்ளையின்ரை பேச்சை நம்பி வந்த எங்களுக்கு இதுவும் வேணும் இன்னமும் வேணும்.

கப் : ஓம் முத்து . . அந்த முன்விறாந்தையிலை சாப்பிட்டுப் போட்டுக்காலை நீட்டி நிமிர்ந்து படுக்கிற சந்தோசம் எப்ப

தான் வரப்போகுதோ? என்னெண்டாலும் எங்கட சொந்த இடம் மாதிரி வராது?

முத் : என்ன செய்யிறது? கடைசிக்காலத்திலை இப்படி அலைஞ்சு திரிய வேணுமெண்டு எங்களுக்கு எழுத்துப் போல இருக்கு. வயது போற காலத்திலை உடம்பும் இடங் கொடுக்குதில்லை.

(இந்நேரம் சீதா வருகிறாள்)

சீதா : மாமி . . . உங்கட கதையை நானும் கேட்டிட்டுத்தான் இருந்தன். அங்கை 3 மாதம் இங்கை 3 மாதம் இருக்கிறது கஷ்டமெண்டால் மானிப்பாய்க்குத் திரும்பிப்போறதுதான் நல்லது. இங்கை கொழும்புச் சீவியம் இப்பிடித்தான். நாங்களும் இவர் எடுக்கிற சம்பளத்தோடை, வீட்டு வாடை, பின்னையளினர் செலவு, இவை எல்லாத்தையும் சமாளிச்சுத்தான் வாறம். இந்தப் பிரச்சினையள் தீந்து போச்செண்டால் நாங்களும் ஊரோட வந்து இருக்கத்தான் எண்ணியிருக்கிறம்.

முத் : இல்லை சீதா . . . இந்த வயதுபோன காலத்திலை இப்படி ஒரு சீவியமா எண்டு நினைச்சுத்தான் கதைச்சிட்டன். மற்றப்படி ஒருத்தரையும் குறை சொல்லிக் கதைக் கேல்லை.

சீதா : நீங்கள் ஊரிலை படுகிற கஷ்டத்தை நினைச்சுத்தான் எங்களோடை வந்திருக்க உங்களைக் கூப்பிட்டனங்கள். அடுத்தது இப்ப ஊர் இருக்கிற நிலையிலை இங்கையும்

எல்லாம் கஷ்டம் தானே. எங்கட ஆக்களால்தான் கொழும்பிலை வீடுகளின்ரை வாடையும் கூடிப்போச்சு. ஐந்நூறு அறுநூறு ரூபாவுக்கு வாடைக்கிருந்த வீடுகள் எல்லாம் இப்ப 5000க்குப் போச்சு. இப்ப இந்த வெளி நாட்டுப் பணம் வாறதாலை எங்கட ஆக்களும் போட்டி போட்டு வாடகைக்கு வீடு எடுக்கினம். இதாலை வீட்டுச் சொந்தக்காரர் கூட வீடு கொடுக்கிறதிலை சரியான கறாராயிருக்கிறார்கள்.

சுப் : எங்கட சீவியம் இப்படியாப் போச்சு. என்ன செய்யிறது. நாங்கள் பாவம் செய்த பிறவிகளாய்ப் போயிற்றம்.

சீதா : வாங்க மாமி . . . மாமா சாப்பிடுவம்.

காட்சி - 2

இடம் : ராமுவின் வீடு

பாத்திரங்கள் : ராமு, சீதா

பின்னணி : (முன்மண்டபத்தில் ராமுவும் சீதாவும் அமர்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்)

ராமு : சீதா! இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேணுமெண்டா தம்பி வாசனையும் கூப்பிட்டுத்தான் கதைக்க வேணும்.

சீதா : இப்படிச் செய்தா என்னப்பா? உங்கட அப்பா எங்களோடை

யும். அம்மா உங்கட தம்பியோடையும் இருந்திட்டால் இங்கையும் அங்கையும் மாறி மாறி அப்பாவும் அம்மாவும் அலைஞ்சு கொண்டிருக்கிற அவசியம் ஏற்படாது தானே.

ராமு : இதுக்கு அம்மாவும் அப்பாவும் சம்மதிக்க வேணுமே சீதா!

சீதா : அவங்க சம்மதிக்காம விடுவாங்களா? ஒரு இடத்திலேயே ஆறுதலாக இருக்கலாம் தானே. நான் நினைக்கிறன் இதுக்கு உங்கட தம்பியும் ஒத்துக்கொள்ளுவாரெண்டு.

ராமு : அப்படியெண்டா அப்பாந்ர பென்சன் காசு ஆருக்குச் சேரும்?

சீதா : அரைவாசி அரைவாசியா எடுத்ததிட்டாப் போச்சு. அம்மா அங்க இருக்கிற படியால் தம்பிக்கும் அரைவாசி கொடுக்கத்தானே வேணும்.

ராமு : இப்ப நேரம் 4 மணிதானே. தம்பியும் வீட்டுக்கு வந்திருப்பான். எதுக்கும் அவனுக்கு ஒரு 'கோல்' (Call) எடுத்திட்டு வாறன். இங்கை அவனை வரச்சொல்லுவம். எல்லோரும் கலந்து பேசி ஒரு முடிவு எடுத்திடலாம்.

சீதா : சரி! அப்ப போயிட்டு வாங்க. (ராமு வெளியேறுதல்)

காட்சி - 3

இடம் : ராமுவின் வீடு

பாத்திரங்கள் : ராமு, சீதா, வாசன், முத்தம்மா, சுப்பையா

பின்னணி : (முன் மண்டபத்தில் ராமு, சீதா, வாசன், முத்தம்மா, சுப்பையா எல்லோரும் அமர்ந்திருக்கின்றனர்)
(கதவு தட்டப்படும் ஒலி)

ராமு : சீதா! ஆரெண்டு பார்!
(சீதா கதவைத் திறக்கிறாள்)

சீதா : ஆ! வாங்க! வாங்க! இங்க தம்பி வாசன் வந்திருக்கு.

முத் : ஆ! வாசனா? என்ன அவசரமா வாறாய்? பின்னையளுக்கு ஏதும் சுகமில்லையோ?

வாச : இல்லையம்மா! அப்படி ஒன்றும் இல்லை

ராமு : நான் தான் வரச் சொன்னனான் அம்மா! கலந்து பேசி ஒரு முடிவெடுக்க வேணுமெண்டுதான் அவனை வரச் சொன்னனான்.

சுப் : ஏன் என்ன விஷயம்?

ராமு : ஒன்றுமில்லை நீங்களும் அம்மாவும் அங்கை மூன்று மாதம் இங்கை மூன்று மாதம் எண்டு அலையிறியன். இந்த வயது போன காலத்திலை உங்களுக்கும் கஷ்டமாய் இருக்குந்தானே.

முத் : அப்படியெண்டால் நாங்கள் ஊருக்குப் போய் அங்கையிருக்கிற எங்கட வீட்டிலை இருக்கலாம் தானே! இங்கை கொழும்பிலை உங்களுக்கும் பெரிய கஷ்டம் தானே.

வாச : என்னது ஊருக்குப் போகப் போறீங்களோ? நல்ல கதை இது! அங்கை இருந்து என்னத்தை செய்யப்போறீங்கள் எண்டுதான் உங்களை இங்கை கூட்டிட்டு வந்தநாங்கள்.. அப்படியாயிருக்கேக்கை நீங்கள் திரும்பவும் யாழ்ப்பாணம் போகப் போறெண்டு சொல்றீங்கள்.

முத் : இல்லை மகன். இந்த வயது போன காலத்திலை உடம்பும் எங்களுக்கு இடங்கொடுக்குதில்லை. போய்ப் பேசாம நம்மட வீட்டோடை ஓய்வாய் இருந்திடலாந்தானே. இங்கை எங்களாலை உங்களுக்கும் தொந்தரவுதானே.

ராமு : அம்மா! அங்க சாப்பாடுமில்லாமல் சனங்கள் சாகுதாம். நீங்களும் சாப்பாடில்லாமல் சாகப் போறியே! அங்கை போற கதையை மட்டும் இனி நினைவாயுங்கோ. அங்க இருக்கிற சொத்து சுகமெல்லாம் இனி எங்கட கைக்கு வரப்போறதில்லை.

முத் : இவள் சாரதா! கனடாவிலை இருக்கிற உங்கட அக்காவும் வாற மாதம் வாறதுக்கிருக்கிறாள். அவள் வந்து போகேக்கை அவளோடை கூடப் போகலாமெண்டால் இந்த மனிசன் ஒத்துவருகுதில்லை.

சுப் : முத்தம்மா! நான் சொல்லுறது உனக்கு விளங்குதில்லை. இந்த வயது போன காலத்திலை எங்கட மண்தான் எங்களுக்குச் சொந்தம். இன்னொரு நாட்டிலை நாங்கள் அகதி எண்டு போய் குடியேறி அவங்க போடிற பிச்சைக் காசிலை வாழ எனக்கு விருப்பம் இல்லை. கனடாவிலை

எங்கட ஆக்கள் படுகிறபாடு இங்கை ஒருத்தருக்கும் தெரியிறேல்லை. அங்க இருந்து வாற காசு எங்கட கண்களை மறைக்குது. எங்கட ஆக்கள் சோம்பேறியாய் மாறிட்டாங்கள். உழைக்காம காசு சம்பாதிக்கிற வழியத் தான் பாக்கிறாங்க. எந்த நாட்டிலை அகதிக்கெண்டு காசு கொடுக்கிறாங்களோ அங்கை வீட்டை வித்து வளவை வித்து பின்னையள அனுப்பிப் போடுறாங்க. இதெல்லாம் நல்லதே! அடுத்தது அங்கத்தைக் கிளைமேற் எங்களுக்கு ஒத்துவராது. இங்கை கொழும்பிலையே இந்த சின்ன இடத்திலை காத்தாடிக் காத்திலை இருக்கிறதெண்டாலே பெரிய நரக வேதனையாயிருக்கு. எங்கட ஊரிலை வெறும் மேலோடை இருக்கேக்கை அந்தத் தோட்ட வெளியுக் காலை வாறகாத்து உடம்பிலை பட்டா இருக்கிற சந்தோசத்தை நினைச்சா பெரிய வேதனையாத்தான் இருக்கு. மீண்டும் எப்பதான் அந்தக்காலம் வரப்போகுதோ! . . ?

ராமு : அப்பா! நாங்கள் இப்படிச் செய்யலாமெண்டு இருக்கிறம். வாசன் வீட்டை அம்மாவும் நீங்களும் 3 மாசம், என்றை வீட்டிலை 3 மாசம் மாறி மாறி இருக்கிறது உங்களுக்குக் கஷ்டமாயிருந்தால் தம்பியோட அம்மா இருக்கட்டும். என்னோட நீங்க இருங்க. அப்ப ஒருத்தரும் அலைய வேண்டியிருக்காதுதானே.

சீதா : அது நல்ல யோசனை தான். வீட்டுக்காரனும் அதிகம் ஆக்கள் இருக்கெண்டு பிரச்சினை தரமாட்டான்.

வாச : ஓம் அண்ணா! அப்பியெண்டா நீங்கள் அம்மாவை

வைச்சிருங்க. நான் அப்பாவை வைச்சிருக்கிறன்.

ராமு : என்ன அம்மா! அப்பா! சரிதானே! உங்களுக்கும் அலைய வேண்டியிராது. ஒரு இடத்திலையே நிரந்தரமாய் இருந்திடலாம்தானே.

முத் : (பெருமூச்சுடன்) நாங்கள் என்ன சொல்லிறது. நீங்கள் சொல்லிறதைக் கேட்டுத்தான் ஆக வேண்டியிருக்கு.

வாச : சரி அப்பா! வாங்க. என்னோட, நான் கூட்டிற்றுப் போறன். புறப்படுங்க.

காட்சி - 4

பாத்திரங்கள் : வாசன், கப்பையா

பின்னணி : வாசன் வீடு

வாச : அப்பா! அப்பா!

கப் : என்ன வாசன்.

வாச : அப்பா! நாங்க ரெண்டு பேரும் ஒபிசிலை இருந்து வறதுக்கு இண்டைக்கு கொஞ்சம் லேற்றாகும். கண்ணன் 'ஸ்கூலாலை' வந்ததும் அவனை ரியூசனுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போய் வாங்க. வரேக்கை பாலும், பாணும், மரக்கறியும் வாங்கிட்டு வாங்கோ. மற்றது பைப்பிலை தண்ணி வறதும் குறைவா இருக்கு. ரோட்டிலை இருக்கிற பைப்பிலை நாலுவாணி தண்ணி பிடிச்ச வையுங்கோ.

(வாசன் மேட்டார் சைக்கிளில் ஏறிச் செல்லும் ஓசை கேட்கிறது)

காட்சி - 5

பாத்திரங்கள் : ராமு, சீதா, முத்தம்மா

சீதா : என்னப்பா! இன்னையோட 'கொன்கோட டிலை ஒடுற தமிழ்ப்படம் கடைசியாம். இண்டைக்கு எப்படியாவது போகோணும்.

ராமு : அப்பசரி! புறப்படு பாத்திடுவம்.

சீதா : மாமி! நாங்கள் இண்டைக்கு படத்துக்குப் போறம். இரவுச் சாப்பாட்டை நீங்கள் ஆக்கி வையுங்க. மற்றது முன் 'கோல்' எல்லாம் அலங்கோலமாயிருக்கு அதையெல்லாம் ஒழுங்கா ஒழுங்குபடுத்தி வைச்சிடுங்க.

(மோட்டார் சைக்கிள் புறப்படும் ஒலி கேட்கிறது)

காட்சி - 6

பாத்திரங்கள் : கப்பையா, முத்தம்மா

பின்னணி : (பம்பலப்பிட்டி பிள்ளையார் கோயில்)
(கோயிலின் சூழலைக்காட்ட மணி ஒலித்தல்)

கப் : பிள்ளையாரே! இந்த வயது போன காலத்திலை நாங்கள்

ஒருத்தருக்கொருத்தர் துணையாக இருக்க வேண்டிய நேரத்திலை இப்படிப் பிரிஞ்சிருக்க வேணுமென்பது எங்கட தலையெழுத்தா ஐயா!

ஊப்பிரச்சினை கூடத் தீருதில்லையே! தீர்ந்தாலாவது ஊரோடபோயிடலாமே. மருதடியானே! உன் சன்னி தானத்துக்கு எப்ப வருவமோ? அதற்கு நீதான் விரைவில் அருள் புரிய வேணும் பிள்ளையாரப்பா!

(கோவில் பூஜை மணி ஒலித்தல்)

இன்னும் முத்தம்மாவகை காணைல்லையே.

ஆ! அதோ வாறாள்.

கப் : என்ன முத்து! இன்டைக்கு நேரமாப்போச்சு. ஏதாவது வேலை அதிகமோ?

முத் : ஓம்பப்பா! மகனும் மருமகனும் யாரையோ பார்க்கப் போயிருந்தாங்கள். வரக் கொஞ்சம் நேரமாயிற்று. அதுதான் நானும் வரநேரமாயிற்று.

கப் : முத்தம்மா! நாங்கள் ஏதோ கொஞ்சம் புண்ணியமாவது செய்திருக்கிறம். இல்லாட்டி பிரிஞ்சிருக்கிற நாங்கள் வெள்ளிக்கிழமையிலை கோயிலிலை சந்திக்கிறமல்லவா?

முத் : அது சரி. எப்படியப்பா இருக்கிறியள். மருமகள் நேரத்துக்கு கவனிக்கிறாளே. நீங்கள் உங்கட உடம்பை கவனமாகப் பாக்கிறீங்களே.

கப் : (பெருமூச்சுடன்) நேரத்துக்கு சாப்பாடு மட்டும் கிடைச்சா போதுமா முத்து. மனத்திலை சஞ்சலமாயிருந்தா எல்லாமே வேதனையாத்தான் இருக்கும். நீ பக்கத்திலை இருக்குமாப்போலை வராது முத்தம்மா? ராத்திரியெல்லாம் இந்தக் காலும் கையும் சரியா உளைஞ்சுது. உன்னைத் தான் நினைச்சன் முத்து நீ பக்கத்திலை இருந்திருந்தா இந்தக் காலைக் கையைப் பிடிச்சவிட்டிருப்பியே. இந்த இளவு போன காலம் இப்படி எங்களைப் பிரிச்ச வைச்சிருக்கே. எங்கடை தலையெழுத்தை மாத்நேலுமோ முத்து.

முத் : வாசனிட்டை சொல்லி 'டொக்டரிட்டையாவது' காட்டி மருந்தெடுங்க.

கப் : மருந்தெடுத்தாப்போலை மனம் சுகமாயிடுமோ முத்தம்மா? இனி சுடுகாட்டுக்குப் போற எனக்கு மருந்தென்னத்துக்கு.

முத் : என்ன கதைக்கிறயள் நீங்கள் அங்கை ஏதும் கடுமையாக வேலை செய்யிறயளே.

கப் : அங்க பைப்பிலை தண்ணியும் வாறேல்ல. நான் றோட்டிலை இருக்கிற பைப்பிலை இருந்து தண்ணியும் இழுக்கிறனான். அதுவும் உடம்புக்கு கொஞ்சம் கடினம்தான் முத்தம்மா.

முத் : இந்த வேலையெல்லாம் நீங்க ஏன் செய்யுறீங்க. வாசனுக்கு அறிவில்லையே! அவன் தண்ணியைத்தான் எடுத்துத் தந்தாலென்ன?

சுப் : அவங்க ரெண்டு பேரும் வேலைக்குப் போறவங்க. வீட்டு அலுவல்களை அவங்களால பார்க்கலாதுதானே.

முத் : எப்பிடியும் நீங்க கடுமையான வேலை செய்யாதீங்க. உடம்பைக் கவனமாப் பாத்துக் கொள்ளுங்க. உடம்புக்கு ஏதும் ஆயிற்று தெண்டா இங்கை ஆஸ்பத்திரி வழிய திரியேலாது. இங்க எந்த ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனாலும் உடனை ஒப்பிதேசன் செய்ய வேணுமெண்டுதான் சொல்லுவாங்க.

சுப் : அது கிடக்கட்டும் முத்து. உன்ர பாடு எப்படி? ராமு எப்பிடி இருக்கிறான்.

முத் : எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை நான் அங்கை நல்லாத்தான் இருக்கிறேன். அவங்களும் நல்லாத்தான் கவனிக்கிறாங்க.

சுப் : இதென்ன முத்து! கையிலை கட்டுப் போட்டிருக்கிறாய்.

முத் : அது சும்மா சின்னக் காயம் அப்பா. பாலைக் கொதிக்க வைக்கேக்கை சட்டி கட்டுப் போட்டுது.

சுப் : என்னப்பா! நீ குசினி வேலை செய்யிறயே அங்கை. இவ்வளவு காலமும் எங்களுக்காக நெருப்பதைத்தான் திண்டாய். இப்பவும் நெருப்பைத்தான் தின்ன வேணு மெண்டிருக்கிறியே? அவன் ராமுவுக்கு அறிவு இல்லையே?

முத் : அவங்கள் என்னைச் சமையல் கட்டுப் பக்கம் விட மாட்டாங்க. நான்தான் சும்மா இருக்க அலுப்பா இருக்

கெண்டு குசினியிலை கொஞ்ச வேலையளை கூட மாட அவங்களோட செய்யிறனான்.

சுப் : முத்து! இப்ப நாங்கள் பிரிஞ்சிருக்கிறதுதான் எனக்கு பயமாயிருக்கு. உன்ர உடல் நிலையையும் நீ கவனிக்க வேணும். இல்லாட்டி நீயும் வருத்தம் வாதையெண்டு பாயிலை விழுந்திடுவாய்.

முத் : எனக்கு அப்படியொண்டும் நடக்காதப்பா. அந்த மருதடியான் என்னைக் கைவிட மாட்டான். நீங்க கவலைப்படாதீங்க.

சுப் : இல்லை முத்து! இதை நினைக்க எனக்குப் பெரிய வேதனையாய் இருக்கு. இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு யோசனை கூட இல்லையே. வயது போன நேரத்திலை அப்பாவையும் அம்மாவையும் ஒன்றாய் இருக்க வைக்கிறதை விட்டு பிரிச்ச வச்சிருக்கிறாங்களே.

முத் : அவங்களிலை நாங்கள் ஒரு பிளையும் சொல்லேலாது.. அவங்களும் என்ன செய்வாங்க. கொழும்பிலை இப்படித்தான் வாழ வேண்டுமெண்டிருக்கு.

சுப் : 'பெத்தமனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு' (பெருமூச் சுடன்) இதுக்கு நீ மட்டும் என்ன விதிவிலக்கா முத்து.

முத் : சரியப்பா! போயிற்றுவாறன். இனி அடுத்த வெள்ளிக் கிழமை எப்ப வருமெண்டு காத்துக்கொண்டிருப்பன். கோயிலிலை உன்னோட கதைச்சுப் பேசிறது எனக்கு

கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்கு. சரி! பத்திரமாய்
போயிற்றுவா.

காட்சி - 7

பாத்திரங்கள் : சீதா, முத்தம்மா, சாரதா

பின்னணி : முன்மண்டபத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

(கார் வந்து நிற்பாட்டும் ஒலி)

(கார் கதவு திறந்து மூடும் ஒலி)

சீதா : ஆரது! மச்சாளா! சாரதா மச்சாளா! வாங்க வாங்க.
திடீரெண்டு வந்திட்டங்க. அறிவிச்சிருந்தா நாங்கள்
விமான விலையத்திற்கு வந்திருப்பமே.

சார : எங்கை அண்ணா? அப்பா? அம்மா?

சீதா : அண்ணா வேலைக்குப் போயிற்றார். மாமா வாசன்
வீட்டிலை. அம்மா இங்க தான் இருக்கிறா. மாமி
மாமி . . . (கூப்பிடுகிறாள்)

(ஓ . . . . என்றபடி முத்தம்மா வருதல்)

முத் : அட! சாருவா! வா மகளே! எப்பவந்தனி. திடீரெண்டு.
எங்க அவர் வரேல்லையோ.

சார : அவரும் நானும் வாறெண்டுதான் இருந்தனாங்கள்.
அவருக்கு ஏதோ 'செமினார்' என்று நிற்கவேண்டி
வந்திட்டுது. அதாலை நான் மட்டும் உடனடியா

புறப்பட்டு வந்திட்டன். அவர் அடுத்த கிழமைஅளவில்
வருவார். எங்க? அப்பாவைக் காணேல்லை.

முத் : தம்பி வாசனரை வீட்டிலைதான். அவங்களோட இருக்கிறார்.

சார : நீங்கள் இங்கையும் அப்பா அங்கையுமா இருக்கிறீங்கள்
சரி புறப்படுங்க அப்பாவைப் போய்ப்பார்ப்பம்.

(கார் திறந்து மூடும் ஒலி அதைத் தொடர்ந்து புறப்பட்டுச்
செல்லும் ஒலி)

காட்சி - 8

இடம் : ராமுவிடு

பாத்திரங்கள் : ராமு, சீதா, வாசன், சாரதா

சீதா : என்னப்பா இன்னும் மாமியைக் காணேல்லை. ஆறு
மணியாகுது. வந்தவுடனேயே சாரதா அப்பாவைப்
பார்க்கவேண்டு அம்மாவைக் கூட்டிற்றுப் போனவ.

ராமு : இவன் வாசன் அங்கை மறிச்சிட்டான் போல இருக்கு.
கனடாவிலை இருந்து அக்கா வந்திருக்கிறாள்தானே.
தன்னோட வச்சிருந்தா அக்கா ஏதாம் குடுப்பான் எண்டு
பிளான் பண்ணீற்றான் போல இருக்கு

சீதா : இங்கப்பா நீங்க போய் மாமியைக் கூட்டிற்று வாங்க பிறகு
உங்கட அக்கா எங்களுக்கு ஒன்றும் தராமல் போய்விடுவா

ராமு : இங்க பா! சீதா! வாசனைப்போல இருக்கு. தனிய வாறான்.
அம்மாவைக் காணேல்லை.

வாச : அண்ணா! அப்பாவும் அம்மாவும் இங்கை வந்தாங்களா?

சீதா : இல்லையே காலமை உங்கட அக்கா. அம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு உங்கட வீட்டுக்குத் தானே வந்தாங்க.

வாச : நானும் வீட்டிலை இருக்கேல்லை சாரதாக்கா வீட்டுக்கு வரேக்கை. இவதான் நிண்டிருக்கிறா. அப்பாவையும் கூட்டிக்கொண்டு உடனே போயிற்றாவாம் நான் இங்கை வந்திருப்பாங்க எண்டு இங்கை வந்தா?

ராமு : ஒருவேளை கோயிலுக்குப் போயிருப்பாங்களோ? இன்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை தானே.

சீதா : கோயிலுக்கு போயிருந்தா இவ்வளவும் வந்திருக்க வேணுமே! 5 மணியோட பூசை எல்லாம் முடிஞ்சிடும்.
(கார் ஒன்றும் வாசலில் வந்து நிற்கும் ஒலி)
(கதவுதிறந்து மூடும் ஒலி)

ராமு : ஆ! இங்கை சாரதா அக்கா வாறா ஆனால் அப்பாவையும் அம்மாவையும் காணேல்லை.

வாச : வாங்க அக்கா வாங்க! இவ்வளவு நேரமும் எங்கை போயிருந்தீங்க. அப்பாவையும் அம்மாவையும் என்ற வீட்டிலை விட்டிட்டு வந்திருக்கிறியா?

சார : ஒருத்தற்ற வீட்டிலையும் நான் அவங்களை விட்டிட்டு வரேல்லை. புது வீடொன்று எடுத்து அங்கதான் விட்டிட்டு வந்திருக்கிறன்.

நீங்க என்னதான் நினைக்கிறீங்க வயது போன

அம்மாவையும் அப்பாவையும் சந்தோசமாக ஒன்றாக வைச்சிருக்கேலாட்டி அவங்களைப் பிரிச்ச வைக்காமலா வது இருந்திருக்கலாம் தானே. வயது போன அம்மாவும் அப்பாவும் காவோலைகள் தான்.

ஏனென்டா இன்டைக்கோ நாளைக்கோ விழுந்துபோக இருக்கும் காவோலை போல இருக்கிறாங்க. ஆனா அவங்களுக்கு உள்ளம் எண்டு ஒண்டு இருக்குதென்று உங்களுக்குப் புரியேல்லை. அந்த உள்ளத்திலே அன்பு பாசம் என்டொரு ஈரம் இருக்குது என்டதும் உங்களுக்கு புரியேல்லை. வயது போன நேரத்திலை அப்பா வின்ர மனநிலை, உடல்நிலை எல்லாத்தையும் குருத் தோலைகளாக இருக்கிற உங்களாலையோ எங்களாலையோ புரிந்து கொள்ள முடியாது. அதை காவோலையாக இருக்கிற அம்மாவால் தான் புரிந்து கொள்ள முடியும். வயது போன காலத்திலை அப்பாவுக்கோ அம்மாவுக்கோ ஆறுதல் எங்கட வார்த்தைகளல்ல. அவர்கள் ஒருதருக் கொருதர் பேசுறதுதான் ஆறுதல் இனி அம்மாவோ அப்பாவோ உங்கட வீட்டுக்கு வரமாட்டாங்கள். ஈரமுள்ள காவோலைகளான அப்பாவையும் அம்மாவையும் நீங்கள் விரும்பினால் போய்ப் பாருங்கோ அவர்களுக்குத் தேவையான சகல வசதியையும் நான் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறன்.

நான் போயிற்றுவாறன்.

(அமைதியான ஒலி எழுதல்)

(7 - 7 - 94 அன்று. ஒலிபரப்பப்பட்டது)

4 தேரும் கூடும்

காட்சி - 1

இடம் : கிராமம்

பாத்திரம் : கைலாசபதி, ஆறுமுகம், கோவில் குருக்கள்
சாம்பசிவம், மயில்வாகனம்.

பின்னணி : கைலாசபதியின் வீட்டில் ஆலோசனைக் கூட்டம்
நடைபெறுகிறது.

கை : தம்பி ஆறுமுகம், இவர் குருக்களுக்கு சொல்லி
அனுப்பியிருந்தனான் இங்கை வரச்சொல்லி, இவர் இன்னும்
வந்து சேரேல்லை.

ஆறு : அப்ப இவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கேலாது நாங்கள்
விசயத்துக்கு வருவம்.

கை : தம்பி, மயில்வாகனம், இவ்வளவு காலமும் இந்தக்
கிராமத்திலை இந்தப் பிள்ளையார் கோயிலை பராமரிச்சுக்
கொண்டு வாறது என்கட குடும்பம்தான். என்கட அப்பா,
அவற்ற அப்பாவின்ர காலத்திலையெல்லாம் இந்தக்
கிராமத்திலை எல்லாரும் சைவர்களாகத்தான் இருந்து
வந்தவை. இங்க உத்தியோகம் பார்க்க எண்டு வந்த ஒரு
அஞ்சாறு குடும்பங்களால்தான் இங்கையும் இந்த
கத்தோலிக்க மதம் வந்தது. பிறகு இது படிப்படியாகபரவி

கை : குருக்கள் ஐயா! எங்களுக்கு உந்த உபதேசம் எல்லாம்
இப்ப தேவையில்லை. நீங்கள் என்கட கோயிலிலை
சம்பளத்துக்கு வேலை செய்ய வந்த குருக்கள் என்கட
ஆலய பரிபாலன சபை எடுக்கிற முடிவுக்கு நீங்கள் செவி
சாய்க்க வேண்டியதுதான்.

குரு : தம்பி, நான் இந்த கிராமத்து நன்மைக்காகத் தான் சொல்லி
றன். நீங்கள் எந்த நேரம் பூசையைச் செய்யசொன்னாலும்
நான் செய்ய தயாராயிருக்கிறன். அது உங்கட விருப்பம்.

கை : மயில்வாகனம், நான் கடிதம் ஒண்டு தாறன். இந்த முறை
மாலை நேரத்திலை நாங்கள் தேர்த்திருவிழாவை நடத்த
தீர்மானித்திருக்கிறதாலை நீங்கள் காலை நேரத்திலை கூடு
சுத்துறதைச் செய்யுங்க எண்டு. இதை நீ கோயிலிலை
பாதரிட்டைக் கொண்டு போய்க் கொடு. சரி தானே.

குரு : கைலாசபதி, எதையும் செய்ய முதல் யோசிச்சு நிதானமாகச்
செய்யுங்க. பிறகு விளைவுக்காக வருந்த வேண்டி வரும்.

மயி : குருக்கள் ஐயா, என்கட ஆலயப்பரிபாலன சபைத்தலைவர்
கைலாசபதி அண்ணை எடுத்த முடிவை இனி மாத்தேலாது.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி 2

இடம் : அந்தோனியார் கோவில் கட்டடம்

பாத்திரம் : பாதர், சிமியோன், திருச்செல்வம்

பாதர் : இங்கை பாருங்க . நீங்க இந்தத் திருச்சபையின்ரை அங்கத்தவர்களாகவும் பெருநாள் பொறுப்பாளர்களாகவும் இருக்கிறியன். பின்னையார் கோயில் பொறுப்பானவர் கைலாசபதியிட்ட இருந்து கடிதம் வந்திருக்கு தாங்கள் இந்தமுறை கோயில் தேர்த்திருவிழாவை மாலை நேரத்திலை நடத்தப் போகினம் எண்டு.

சிமி : பாதர், அதுக்கென்ன அவங்கள் நடத்தட்டன். அதுக்கேன் எங்களுக்கு அறிவிக்கோணும்.

பாதர் : ஏதும் நாள் நட்சத்திரத்திலை அவர்கள் திருவிழா நடத்த வேணும், போல இருக்காக்கும்.

திரு : நாளும் நட்சத்திரமும், அவங்களுக்கு மாறிமாறி வந்து கொண்டிருக்கும். அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது.

பாதர் : இல்லை திருச்செல்வம், எங்கட கூடு சுத்தும் ஊர்வலத்தை காலை நேரத்திலை வைக்கச் சொல்லிக் கேட்டிருக்கினம்.

சிமி : பாதர், இந்தக் கிராமத்திலை காலங்காலமா நடந்துவாற நிகழ்ச்சி இது. இதை எப்பிடி மாத்திறது.

பாதர் : சிமியோன், காலங்காலமாக நடந்துவாற நிகழ்ச்சிதான். அதைப்போல இந்தக் கிராமத்திலை சுத்தோலிக்க மக்களும், சைவ மக்களும் எவ்வளவு அன்னியோன்னியமாக இருந்து வாறாங்கள். நானும் இந்தக் கிராமத்துக்கு வந்து 10 வருஷமாப் போகுது. எப்பவாவது சமயச்சண்டையைப் பார்த்தது கிடையாது. எங்கட அந்தோனியார் உற்ச

வத்திலை சைவ மக்களும் தானே கலந்து கொள்ளுறாங்க.

சிமி : அதுக்காக, கைலாசபதி நினைச்சாப்போலை நாங்கள் எங்கட வழமையான கூடுசுத்திற நேரத்தை மாத்தேலாது.

பாதர் : சிமியோன், விட்டுக்கொடுக்கிற மனப்பாண்மை இருக்க வேணும். யேசுவின் திருவாசகங்களை நினைத்துப் பார்த்தால் அவர் எல்லோருடனும் அன்பாக இருக்குமாறு சொல்வது தான் ஞாபகத்துக்கு வரும். எதிரியையும் நேசிக்க வேண்டும். எங்களுக்குக் கூடு சுத்திறதை எந்நேரம் செய்தாலென்ன? மாலை நேரத்தைவிட காலை நேரம்தான் நல்லது.

திரு : பாதர், பொதுவாக காலை நேரத்திலை எங்கட மக்களெல்லாம் தொழிலுக்கு போறவங்க, மாலை எண்டால் தான் எல்லாரும் ஊர்வலத்திலை கலந்துகொள்ள வசதியாயிருக்கும் எண்டுதான் அந்தநாளையிலை யிருந்து அதை நாங்கள் வழமையாக்கியிருக்கிறம்.

சிமி : பாதர், கைலாசபதி தன்ர பணத்திமிரிலை நினைச்சமாதிரி இந்த கிராமத்திலை செய்யலாமெண்டு நினைக்கிறான் போல இருக்கு. அவன்ர கோயில் எண்ட மமதையிலை தான் நினைச்சமாதிரி செய்ய வேனுமெண்டு வெளிக்கிட்டிருக்கிறான் போல இருக்கு பாதர், என்னட்டையும் காசு இருக்கு, செல்வாக்கு இருக்கு எண்டு அவனுக்குத் தெரியாது போல இருக்கு. நாங்கள் விட்டுக் குடுக்கிறேல்லை பாதர். அவன்ர எண்ணத்துக்கு நாங்கள் ஒத்துப்போகேலாது பாதர்.

பாதர் : சிமியோன், அவசரப்படாதே. யேசுவை சிலுவையிலை அறைந்த போது அவ்வளவு துன்பங்களையும் தாங்கி மனிதனுக்காக கஷ்டப்பட்டார். அவரின் பொறுமையால்தான் எங்கட பாவங்களைத் தானே சுமந்தார். அப்படிப்பட்ட பொறுமையின் சின்னமாகிய யேசுவை வழிபடுகிற கத்தோலிக்க மகனாகிய நீ பொறுமையை இழக்கக்கூடாது.

திரு : உங்களுக்குத் தெரியாது பாதர், கைலாசபதி கத்தோலிக்க சமயத்தை ஒரு குறைவாகத்தான் கருதிறவன். எங்கட எந்த ஒரு நிகழ்ச்சியிலையும் அவன் கலந்து கொள்ளுறேல்லை.

பாதர் : ஒரு கைலாசபதிக்காக இந்த கிராமத்திலை இருக்கிற அமைதி குழம்ப வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்களா நீங்கள்? இந்த அந்தோனியார் கோயில் முற்பக்கச் சுவரைக் கட்டித்தந்தது சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்த ராமசாமி எண்டதை மறந்திட்டங்களா? தன்ர நேர்த்திக் கடனை நிறைவேற்றுகிறார்களா இந்தக் கோவிலுக்கு மின்சாரம் பெற்றுத்தந்த தம்பிராசாவை மறந்திட்டங்களா? இங்கை பாருங்க, இந்த கிராமத்திலை சைவ மக்களும் கிறிஸ்தவ மக்களும் பிட்டும் தேங்காய் பூவும் போல வாழ்ந்து வாறாங்க. இதைப்போய் குழப்பவேண்டாம் எண்டுதான் சொல்லிறன்.

சிமி : பாதர், அவங்கட எண்ணத்துக்காக எங்கட வழமையாய் நடக்கிற நிகழ்ச்சியை நாங்க மாத்த தயாராயில்லை. நாங்கள் வழமைபோலத்தான் செய்யவேணும்.

இண்டைக்கு ஒரு நூற்றம்பது குடும்பமளவுக்கு வந்திட்டிடுது.

ஆறு : என்னெண்டாலும் எங்கட சைவாக்கள் கூடத்தானே இருக்கிறாங்கள்.

மயில் : ஆ . . . இஞ்சை குருக்களய்யாவும் வந்திட்டார்.

கை : வாங்க ஐயா, உங்களுக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறம்.

குரு : வீட்டிலையிருந்து வெள்ளன வெளிக்கிட்டிட்டன் ஆனால் வழியிலை அந்த ``சேசுபாதர்`` கண்டாப்போலை மறிச்சிட்டார். அதுதான் கதைச்சிட்டுவர கொஞ்சம் நேரம் போச்சுது.

கை : குருக்களய்யா எங்கட பிள்ளையார் கோயில் திருவிழாவும் வரப்போகுது. காலங்காலமாக கத்தோலிக்கரும் தங்கட அந்தோனியார் பெருநாளை எங்கட திருவிழாக்காலத்திலை தான் செய்யிறவை. பாதரிட்டை சொல்லி அதை மாத்தி வேற நாட்களிலை வைக்கச் சொல்லேலாதா?

குரு : அது சரியில்லை கைலாசபதி, எங்கட உற்சவம் எப்பிடி நான் நட்சத்திரம் பார்த்து வருகுதோ அதைப் போலதான் அவங்களும் ஏதோ விசேசமான நாளிலைதான் அதைச் செய்யிறவை. அதை நாங்கள் மாத்தச் சொல்லி எப்பிடிக்கேக்கிறது?

மயில் : குருக்கள் ஐயா, இந்தக் கிராமத்திலை சைவாக்கள் தான் அதிகமாக இருக்கிறம். எங்களை அவங்கள் அனுசரிச்சுப் போனால் தான் இந்தக் கிராமத்திலை அவங்கள் ஒற்றுமையாயிருப்பார்கள். இல்லாட்டிப் பிரச்சனை தானே ஐயா.

குரு : தம்பி மயில்வாகனம், உப்பிடி நினைக்கிறதும் சொல்லுறதும் மனிசப் பண்புஇல்லை. பெரும்பான்மை சிறுபான்மை எல்லாம் எண்ணிக்கையை வைச்சுத்தான். சொல்லுறங்க. மதங்களிலை சைவம் பெரிசு கத்தோலிக்கம் சின்னன் எண்டோ அல்லது கத்தோலிக்கம் பெரிசு சைவம் சின்னன் எண்டோ இல்லை. நான் இந்தக் கோயிலுக்குக் குருக்களாக வர முன்னமே இங்கை அந்தோனியாற்றை உற்சவமும் எங்கடை பிள்ளையாற்றை திருவிழாக்களும் பத்து நாட்களுக்கு ஒரே மாதத்திலை ஒரே நாட்களிலை தான் நடந்துவருகுது.

மயி : அதைத்தான் இந்தத் தலைமுறையோட மாத்தவேணுமெண்டு சொல்லிறன்

குரு : தம்பி, தலைமுறையனை மாத்த நினைச்சு தவிக்கிற சம்பவங்கள் இப்ப இந்தக் காலத்திலை கனக்க நடந்து கொண்டிருக்கு. இந்தக் கிராமத்திலை மக்களெல்லாம் எவ்வளவு ஒற்றுமையாக அன்பாக இருக்கிறாங்க. அதைக் குழப்பிற்று நல்லாயில்லை. நான் அறிய கந்தசாமிக்கு இரத்தம் இல்லையெண்டு ஆசிர்வாதம்தான் இரத்தம் குடுத்தவன். மத்தேயுவின்ற மகளினர் கலியாண வீட்டிற்கு

மேளதாளம் பிடிச்சுவிட்டது உங்கட தர்மரெத்தினத்தான் அவ்வளவுக்கு ஒற்றுமையாயிருக்கிறார்கள். இதைப்போய் குழப்ப நினைக்கிறியளே.

கை : இல்லை குருக்களய்யா, எங்கட தேரும், அவங்கட கூடு சுத்துற பெருநாளும் ஒரே நாளிலைதான் வருகுது. நாங்கள் எங்கட தேரை இவ்வளவு காலமும் 9 மணி 10 மணியளவிலைதான் இழுத்துக் கொண்டு ஊர் வலம் வாறனாங்கள். இப்ப எங்கட தேர் சுத்திறதை நாங்கள் மாலை நேரத்துக்கு மாத்தலாமெண்டு நினைக்கிறம். கோவில் நிர்வாக சபை ஆக்களும் இதைப்பற்றி என்னோட அண்டைக்கு கதைச்சவங்கள். அதுதான் இந்தமுறையிலையிருந்து எங்கட தேர் சுத்துறதை பின்னேரம் 3 மணியிலையிருந்து தொடங்கி 7 மணிக்குளை முடிக்கிறதாக தீர்மானிச்சிருக்கிறம்.

குரு : தம்பி, காலங்காலமாக இருந்து வருகிற ஒரு நியதியை நீங்கள் மாத்தாதேயுங்கோ, காலை நேரத்திலை தேர் இழுக்கிறது தான் நல்லது. எங்கடமக்கள் காலையிலை எழும்பி தோய்ஞ்சு விரதம் பிடிச்சு தேர்த்திருவிழாவுக்கு வாறதுதான் நல்லம். இதை நீங்கள் மாலை நேரம் மாத்திறது அவ்வளவு நல்லதில்லை. மற்றது அவங்கள் அந்தோனியாற்றை கூடு சுத்திறது பின்னேரத்தில்தான் வழமையாகச் செய்யிறாங்க. ஆனபடியால் அந்த நேரத்திலை தேரும் கூடும் வீதியிலை ஊருக்குள்ளை போறது இடைஞ்சலாயிருக்கும்.

ஆறு : அது தான் அவங்களுக்கு சொல்லி அனுப்புவம், இந்த

முறையிலிருந்து உங்கடை கூடு சுத்துறதைக் காலமையிலை வைக்கச்சொல்லி.

குரு : இதுக்கு அவங்கள் ஒத்துவர மாட்டார்கள். காலங்காலமாக இங்கை மட்டுமல்ல எல்லா அந்தோனியார் கோவிலிலையும் மாலை நேரத்திலை தான் கூடு சுத்திறவங்கள்.

மயி : அப்பிடி அவை ஒத்துவராட்டி கூட்டை சுத்தாம நிறுத்த வேண்டியதுதான்.

குரு : தம்பி, இது கிராமத்துக்குள்ள இருக்கிற ஒற்றுமையையும் அமைதியையும் குலைக்கிற மாதிரி இருக்கு. அந்தோனியாரை எங்கட சைவ ஆக்களும் வழிபடுறாங்கள். அவங்களும் மாலையிலை அந்தக் கூடு சுத்திற நிகழ்ச்சியிலை கலந்துகொண்டு தங்கட நேர்த்திக் கடனை தீர்க்கிறவை. இப்பிடி ஒற்றுமையாயிருக்கிற மக்களை நீங்கள் இரண்டாக்க நினைக்கிறியள். தம்பி, சைவசமயம் சுதந்திரமான சமயம். அதுவாரையும் வழிபட வேண்டாம் என்று சொல்லேல்லை. ஒன்றே கடவுள் என்றுதான் சொல்லுது. அதின்றை உண்மைக்கருத்தை விளங்காமல் கதைக்கிறியள் சைவக்கடவுள் வேற, கத்தோலிக்கக் கடவுள் வேற, இஸ்லாம் வேற என்கு இங்கை இருக்கிறமக்கள்தான் சொல்லிறியள். ஆனால் இவை எல்லாம் உண்மையான இறைவனை அடையிற பல்வேறு வழிகள் என்பதை நீங்கள் ஒருதரும் உணருறீங்கள் இல்லை.

சொல்லை கேட்கமாட்டான் குருக்கள். இவனுக்கு இறைவன் தான் நல்ல பாடத்தைப் புகட்டவேணும்.

குரு : பாதர், உங்கட 'கூடு ஊர்வலமும் எங்கட தோர் ஊர்வலமும் சந்திவரையும் தனித்தனியத்தான் வரும் அதுவரை பிரச்சினையில்லை. சந்தியாலை திரும்பி ஊருக்குள்ளை போகேக்கை தான் பிரச்சினையாயிருக்கப் போகுது. கைலாசபதி தோர்தான் முன்னுக்குப் போகவேணுமெண்டு நிற்கப்போறான். சிமியோனும் கூடுதான் முன்னுக்குப் போகவேணும் என்கு நிக்கப்போறான். இப்ப என்ன செய்யிறது பாதர்.

பாதர் : குருக்கள் நாங்கள் ஒண்டு செய்வம். நாங்கள் ஒரு மணித்தியாலம் பிந்தி கூடுசுத்திறதை ஆரம்பிக்கிறம். நீங்கள் ஒரு மணித்தியாலம் முந்தி தோர் ஊர்வலத்தை ஆரம்பியுங்கள். அப்ப இரண்டும் சந்தியிலை சந்திக்கிற சந்தர்ப்பம் ஏற்படாது. இதாலை ஏதும் பிரச்சனைகள் வாறதைத் தவிர்த்துவிடலாம் என நினைக்கிறன்.

குரு : இதற்கு சிமியோன் ஒத்துவருவானோ தெரியாதே பாதர்.

பாதர் : நான் எப்பிடியோ சிமியோனை சமாளிக்கிறன். நீங்கள் ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு முதலே தேரை ஊருக்குள்ளை செலுத்திவிடுங்கள்.

குரு : எப்பிடியோ பாதர் இந்த கிராமத்தின் ஒற்றுமையையும் சிறப்பையும் காப்பாத்தி ஆக வேணும் பாதர்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 4

இடம் : கைலாசபிள்ளையின் வீடு

பாத்திரம் : கைலாசபதி, ஆறுமுகம், மயில்வாகனம்

கை : ஆறுமுகம் பாதரிட்ட இருந்து ஒரு பதிலும் வரேல்லை. நாளைக்கு தோர்த்திருவிழா. அவங்கள் கூடு சுத்திற நேரத்தை மாத்திறேல்லை எண்டு தீர்மானம் எடுத்திருக்கிறாங்க போலையிருக்கு இவங்களுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிச்சே ஆக வேணும்.

ஆறு : அதுக்கு நான் ஏற்கனவே ஒழுங்கு செய்து முடிச்சிட்டன்.

கை : நாங்கள் அண்டைக்கு கதைச்சதைத்தானே சொல்லிறாய்

ஆறு : அப்பிடித்தான்

மயி : அவங்களை எங்கை நிக்கச் சொல்லி யிருக்கிறீங்க. எப்படிச் செய்யவேணுமெண்டு சொன்னீங்க.

ஆறு : சந்தியாலை திரும்பி ஊருக்குள்ளை போகேக்கை வாற மதவடியிலை நிற்கச் சொல்லியிருக்கிறன்.

கை : அந்த பத்துப்பேரும் சம்மதிச்சிட்டாங்கள் தானே.

ஆறு : ஓம் தேருக்கு முன்னாலை ஊருக்குள்ளை கூடு வந்தால் வாற அவ்வளவு பேருக்கும் நல்ல அடி குடுக்கரெடியா யிருக்கிறாங்க அவங்கள்.

கை : அடிக்கிறதென்ன! இனிமேல் இந்தக் கிராமத்திலை எங்களுக்கெதிரா நடக்கிற எண்ணம் வரக்கூடாத மாதிரி அவங்கட காலை, கையை தலையை உடைச்சுப்போடச் சொல்லு. அதாலை வாற பிரச்சினையளுக்கெல்லாம் நான் செலவழிக்கத் தயாராயிருக்கிறன்.

ஆறு : நீங்க பாருங்க. விசயத்தை நான் கச்சிதமா முடிச்சிடுவன்.

கை : இந்த விசயம் ரகசியமாயிருக்கவேணும். இதிலை என்ற பேர் அடிபடக்கூடாது.

மயி : அந்தளவுக்கு நாங்கள் விடமாட்டம்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 5

இடம் : சிமியோன் வீடு

பாத்திரம் : சிமியோனும், சிலரும்...

சிமி : எல்லாரும் நல்லாக் கேளுங்க. இந்த ஆறு பேரும் என்ற லொறியுக்குள்ளை இருக்க வேணும். கூடு ஊர்வலத்துக்கு முன்னாலை எங்கட லொறிவரும். நீங்கள் லொறியுக்குள்ளை கத்தி, அரிவாள் எல்லாத்தையும் முதலே ஒழிச்ச வைச்சிடுங்க. சந்தியிலை எங்கட கூடு கிராமத்துக்குள்ளை போறதை அவங்கள் ஆரெண்டாலும் தடுத்தால் நீங்கள் உங்கட கைவரிசையை காட்ட வேண்டியதுதான்.

பழிபாவமெண்டு பயப்படத்தேவையில்லை. என்ன வந்தாலும் இந்த சிமியோன் இருக்கிறான். இவங்கள் நினைச்சுக் கொண்டாங்கள் நாங்கள் கொஞ்சப் பேர் இருக்கிறதாலை இவங்களுக்குப் பயந்து வாழோனு மெண்டு. அது நடக்காது. இந்த சிமியோன் ஆரெண்டு இவங்களுக்குப் புரிய வைக்கிறன்.

ஆனா. ஒண்டு மட்டும் தெரிஞ்சு கொள்ளுங்க. நாங்க செய்யப் போற விசயம் எங்கட ஆக்கன் ஒருத்தருக்கும் தெரியக்கூடாது. தெரிஞ்சா ஒண்டுமே நடக்காது. என்ன யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறீங்க வெளிக்கிடுங்க.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 6

இடம் : ஊர்வலம் வந்துகொண்டிருக்கும் தெரு.
தேர் புறப்பட்டு வரும் ஒலிகள். மேளம் நாதஸ்வர ஒலிகள். . . .
அடுத்து . . .
கூடு வரும் ஒலி. செயம் செய்யும் ஒலி .
இவைகள் சிறிது நேரம் மாறிமாறி ஒலித்துக் கொண்டிருத்தல்.

(கூடு வரும் ஒலியைத் தொடர்ந்து)

பாதர் : ஆண்டவரே, எதிர் பார்த்த மாதிரி நடைபெறவில்லையே.
அதோ தேரின் ஊர்வலமும் எதிரேயல்லவா வந்து

பாதர் : தம்பி சிமியோன். தேர் ஊர்வலமும். கூடு ஊர்வலமும் சந்திவரையும் எதிரெதிர் றோட்டாலை தான் வரும். ஆனால் சந்தியாலை திருமபி ஊருக்குள்ளை போகேக்கை தான் பிரச்சினை. இரெண்டும் ஒரே றோட்டாலை போறது பெரிய இடைஞ்சலாயிருக்கப்போகுது. இது சிலவேளை பிரச்சனையளை உண்டுபண்ணுமோ எண்டுதான் பயப்படவேண்டியிருக்கு.

சிமி : பாதர். அது வந்தால் நான் பார்த்துக் கொள்ளுறன். அப்பிடிவராமல் இருக்க நான் தேவையானதைச் செய்வன். அவங்கள் பிரச்சினைக்கு வந்தாங்களெண்டால் நல்ல பாடம்தான் படிப்பிச்சு அனுப்புவன். நீங்க ஒண்டுக்கும் பயப்படாதீங்கோ?

பாதர் : தம்பி நான் என்ர உயிருக்கு ஏதும் நடந்துவிடுமோ எண்டு பயப்படேல்லை. ஆனால் இந்த ஊரிலை இருக்கிற அமைதி கெட்டிடுமோ எண்டுதான் பயப்படுறன்.

சிமி : அப்பிடி எதுவும் வராம நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுறம் பாதர்.

பாதர் : சரி தம்பி. எதுக்கும் நான் ஒருக்கா கோயில் குருக்களைக் கண்டு கதைச்சுப் பார்க்கிறன்.

சிமி : என்ன பாதர் நீங்கள். அவங்களிடையப்போய்க் கதைக்கிறது .

பாதர் : இல்லை, அவரோட கதைச்சு அவங்களைப் பழைய படியே

செய்யுங்க எண்டு கேட்டுப் பாப்பம்.

சிமி : எனக்கெண்டா நம்பிக்கையில்லை. என்னெண்டான்ன கதையுங்க. ஆனா நாங்கள் கூடு சுத்திறது பின்னேர மெண்டுறதை மறந்திடாதேயுங்கோ.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 3

இடம் : கோவில் குருக்கள் வீடு

பாத் : குருகள், பாதர்

குரு : வாங்க பாதர், நீங்கள் சொல்லி அனுப்பியிருந்தால் நானே அங்கு வந்திருப்பேனே

பாதர் : அதுக்கு அவசியம் வரேல்லை. அவசரமா உங்களைக் காணவேண்டியிருந்ததாலை தான் உடனடியாக வந்தேன்.

குரு : இருங்க பாதர்.

பாதர் : உங்கட கோயில் உரிமையாளர் கைலாசபதி ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார்.

குரு : தெரியும் பாதர், அதில் என்ன எழுதியிருந்தார் எண்டும் எனக்குத் தெரியும். நான் இது தேவையில்லாத வேலை எண்டு எடுத்துச் செல்லியும் அவர் கேட்கேல்லை.

பாதர் : இல்லை குருக்கள் இந்தக் கிராமத்திலை மக்கள் சமய வேறுபாடின்றி சொந்தச் சகோதரர்கள் போல வாழ்ந்து வாறாங்கள். இதைப் போய் குழப்ப நினைக்கிறாரே கைலாசபதி.

குரு : நான் எத்தனை தரம் அதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லியும் அவர்கேட்கேல்லை. நான் சம்பளத்துக்கு வேலை செய்யிற ஊழியன் தானே பாதர். நான் என்ன செய்யமுடியும்.

பாதர் : எங்கட பக்கத்திலையும் சிமியோன் விட்டுக்கொடுக்கி றேல்லை எண்டு நிச்சிறான்.

குரு : ஆர் அந்த சாராயக்கடை சிமியோன் தானே பாதர்

பாதர் : ஓம், அவன் தான் ...

குரு : அவனும் ஒரு மாதிரி பாதர், அதோடை அவனிட்டை காக பணம் இருக்கெண்ட செருக்கும் இருக்கு. இது எங்க போய் முடியப் போகுதோ தெரியேல்லை.

பாதர் : இந்த கிராமத்திலை நெடுநாளாயிருந்து வாற இந்த வழக்கத்தை மாத்தமாட்டம் எண்டு எங்கட பக்கத்து ஆக்கள் சொல்லிறாங்க. அதோட பாருங்க குருக்கள், எங்கட கூடு சுத்திற பெருநாளிலை சைவ மக்களும் அதிகம் கலந்து கொள்ளிறவங்க தானே. இப்படி தேரை மாலை நேரத்திலை வைச்சீங்கெண்டா அந்தோனியாருக்கு நேர்த்திக்கடன் செலுத்திற சைவமக்கள் கூட கலந்து கொள்ளமுடியாத நிலை ஏற்படப்போகுது.

குரு : பாதர். இந்த கிராமத்திலை பயங்கர நோயென்றோ, இயற்கையின் சீற்றமென்றோ, மக்களுக்கிடையிலை சண்டையெண்டோ இதுவரை நடந்ததாக இல்லை. இதுக்குக் காரணம் பாதர் இந்த ஊர் மக்கள் கடவுள் பக்தி நிறைந்தவர்கள். இந்த ஊரையே அந்தோனியாரும் பிள்ளையாரும் தான் காப்பாத்திற் கடவுளாக நான் நினைக்கிறேன்.

பாதர் : முந்தின காலத்திலை, ஏன் இப்பவும் தான் சில இடங் களிலை சுயநலக்காரர்களாலை சமயச் சண்டைகள் நடை பெற்று வாறதை நாங்கள் அறியிறம். ஆனால் இந்தக் கிராமம் தான் இவங்களுக்கெல்லாம் ஒரு முன்மாதிரியாக இருக்குதெண்டு நினைத்து நான் சில வேளைகளில் மனதுக்குள்ளை சந்தோசமடைந்ததுண்டு. அதற்கு இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தியதுமுண்டு. ஆனால் இப்ப இங்க எழுந்திருக்கிற இந்தப் பிரச்சினையை நினைக்கும் போதுதான் இது எங்கைபோய் முடியப் போகுதோ எண்டு கேள்விக்குறியா இருக்கு.

குரு : பாதர். நான் என்ன சொல்லியும் கேட்காத கைலாசபதி இனி மனம்மாறுவார் எண்டு நினைக்கேலாது.

பாதர் : நானும் சிமியோனை விட்டுக்கொடுத்து சுமுகமாக இதைத் தீர்க்கச் சொல்லிக் கேட்டேன். அதுக்கு அவன் மறுத்திட்டான். நானும் உங்களைப்போல் இறைவனுக்கு தொண்டு செய்யும் ஊழியன். பணச் செருக்கிலும் ஆணவத்திலும் இருக்கும் சிமியோன் என்னுடைய

கொண்டிருக்கிறது. சந்தியில் இரண்டும் சந்திக்கப் போகிறது. என்ன நடக்குமோ தெரியாது.

அந்தோனியாரே. பாவிகளாகிய எங்களை காத்தருளும் ஏதும் அசம்பாவிதம் நிகழாமல் காத்தருளும்.

(தேர் வரும் ஒலியைத் தொடர்ந்து)

குரு : அதோ, கூடும் வந்துகொண்டிருக்கிறது. பாதர் என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை. 1 மணித்தியாலத்துக்கு முன்னாக நான் ஊர்வலத்தை ஆரம்பித்தும் அது சந்தியைச் சென்றடையவில்லையே பிள்ளையாரே, இரண்டும் சந்தியில் சந்தித்தே தீர்ப் போகிறது. என்ன நடக்குமோ தெரியவில்லை. விநாயகா விக்கினங்கள் தீர்க்கும் இறைவா, ஏதும் பிரச்சினைகள் ஏற்படாமல் எங்களை பாதுகாத்தருளும். கணேசா . . . . . (திடீரென்று ஐயோ, ஐயோ என்று அலறல் ஒலி கேட்டல்)

கை : அதோ சந்தியில் என்ன அலறல் ஒலி. தேரை ஆறுதலாக நகர்த்துங்கள் நான் போய்ப் பார்க்கிறேன்.

சிமி : என்ன, சந்தியில் யாரோ அழும் ஒலி. வாருங்கள் போய்ப் பார்ப்போம்.

கை : ஆ, என் மகன் ரகுவரன். ஐயோ என்ன நடந்தது . (அழுகிறார்)

சிமி : ஐயோ, மகனே பீற்றர் என்னடா உனக்கு நடந்தது.

ஆறு : கைலாசபதி அண்ணை உங்கட மகன் ரகுவரன் குளத்திலை தாமரைப் பூப்பிடுங்க இறங்கியிருக்கிறான். அதிலை தண்ணி அதிகமா இருந்தது அவனுக்குத் தெரியேல்லை. அதுக்குள்ளை அவன் தாண்டு போகேக்கை கத்தினான்.

இந்த வேளையிலை சிமியோன்ர மகன் அதாலை வந்தவன். இதைக் கண்டிட்டு ஓடி வந்து இவனைக் காப்பாற்ற அவன் முயன்றிருக்கிறான் இரண்டு பேரும் தண்ணிக் குள்ளை மூழ்கிப் போனாங்க. இந்த நேரம் நல்ல வேளை நான் அதாலை வந்தனான். சிமியோன்ரை மகன் குளத்துக்குளை இறங்குறதை கண்டிட்டு ஓடிப்போய்ப் பார்த்தன் இரண்டு பேரும் தண்ணிக்குள்ளை மூழ்கிக் கொண்டு போனாங்க. நான் சத்தம் போட்டு அக்கம் பக்கத்திலை இருந்த ஆக்களைக் கூப்பிட்டு காப் பாற்றிட்டன்

சிமி : பீற்றர், பேச்சு மூச்சில்லாமல் கிடக்கிறானே, ஐயோ என்ற மகனே.

கை : ஆறுமுகம் என்ற மகனும் பிணம் மாதிரி கிடக்கிறானே.

ஆறு : பயப்படாதேயுங்கா. இரண்டு பேரும் தண்ணியை கனக்கக் குடிச்சிட்டாங்க. நான் அழுக்கியழுக்கி எடுத்திட்டன். அவங்களுக்கு மூச்சு வந்துகொண்டிருக்கு. மயக்கத்திலை இருக்கிறாங்க. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை இரண்டு பேரும் எழும்பிடுவாங்க.

சிமி : அந்தோனியாரே. உன்ர புதுமையாலை என்ற மகனைக் காப்பாற்றித்தந்தாயே கடவுளே.

(பாதர், குருக்கள் எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள்)

பாதர் : சிமியோன், கைலாசபதி, உங்கட பிள்ளையளை கடவுள்தான் காப்பாற்றியிருக்கிறார் கடவுள் எல்லா வற்றுக்கும் பெரியவன். கருணை மிக்கவன்.

கை : என்னை மன்னிச்சிடுங்க பாதர், குருக்கள் ஐயா சொன்ன சொல்லை கேட்காமல், இந்த கிராமத்திலை நம்மட மக்களுக்கை இருக்கிற ஒற்றுமையை குலைக்க நினைச்சன் அதுக்கு கடவுளே எனக்கு நல்ல படிப்பினையைத் தந்திட்டார். என்ற அறியாமையாலும் ஆணவத் தாலும் விபரீதம் நடக்க இருந்ததை கடவுள் என்ற மகனைக் காப்பாற்றியதன் மூலம் எனக்கு புரியவைச்சிட்டார்.

சிமி : என்னையும் மன்னிச்சிடுங்க பாதர், பொறுமை, விட்டுக்கொடுக்கிற மனப்பாண்மை எப்போதும் ஒரு கிறிஸ்தவனுக்கு இருக்க வேணுமெண்டு அடிக்கடி போதனை செய்வீங்க. அதை நான் ஒரு காதாலை கேட்டு மறுகாதாலை விட்டிடுவன். எனக்கு ஒரு சோதனையைத் தந்து ஆண்டவன் உண்மையை உணர வைச்சிட்டான். என்ற அறியாமையை எண்ணி நான் வெட்கப்படுறன் பாதர்.

கை : என்னை மன்னிச்சிடு சிமியோன்

சிமி : என்னை மன்னிச்சிடு கைலாசபதி

குரு : ஆ, பிள்ளையளும் மயக்கம் தெளிந்திட்டாங்க

கை : சிமியோன், பாதர், நீங்க உங்கட கூட்டை முன்னுக்கு கிராமத்துக்குள்ளை எடுத்துச் செல்லுங்க நாங்கள் சற்று நேரம் கழித்து பின்னால் தேரை இழுத்து வாறம்.

சிமி : இல்லை கைலாசபதி, நீங்க உங்கட தேரை முன்னுக்கு கிராமத்துக்குள்ளை கொண்டுபோங்க, நாங்கள் கூட்டைப் பின்னாலை கொண்டுவாறம்.

குரு : இல்லை, கூடு சுத்துற நேரம் தான் இது. முதல் கூடே போகட்டும்.

கை : ஏதோ இந்தமுறை என்ர அவசரப்படுத்தியாலை தவறு நடந்துபோச்சு. இனி இந்த கிராமத்திலை வழமையாக இருந்துவந்த மாதிரியே காலையிலை தேரும் மாலையிலை கூடும் வலம் வரட்டும்.

பாதர் : ஆண்டவரே, எங்கள் வேண்டுகோளுக்கு நல்ல விடை தந்துவிட்டீர். இந்தப் பாவிகளாகிய எங்களை மன்னித்தருள்வீர்.

குரு : கணேசா, இந்தக் கிராமத்தின் ஒற்றுமையை குழப்பாது பாதுகாத்த தெய்வமே இவ்வொற்றுமை இப்பூமியில் மனித இனம் இருக்கும் வரை நிலைத்திருக்க அருள் பாலிப்பாய் விநாயகா.

(தேர் செல்லும் ஒலி, கூடு செல்லும் ஒலி கேட்டல்)

(20 - 10 - 1994 அன்று ஒலிபரப்பப்பட்டது)

5. கருணை உள்ளம்

இடம் : ஆசீர்வாதத்தின் வீடு

பாத்திரம் : ஆசீர்வாதம், அவரின் மனைவி பிலோமினா, மகள் சிசிலியா, வேலைக்காரப் பெண் தங்கம்மா, தங்கம்மாவின் மகள் மல்லிகா
சிசிலியா - 12 வயது மகள்
மல்லிகா - 11 வயது மகள்

பின்னணி : வீட்டு முன் மண்டபத்தில் சிசிலியா புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருத்தல். பிலோமினா பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருத்தல்.

தங் : அம்மா . . . . . அம்மா . . . . .

பிலோ : ஆரது . . . . . தங்கம்மாவா, வா . . . ஏன் அங்க நிக்கிறா உளுக்கு வா. என்ன தங்கம்மா இன்னும் எவ்வளவு தென்னோலைகள் இருக்கு. அவ்வளவையும் எப்ப நீ கிடுகாக்கப்போற. கிடுகு கேட்டு ஆக்களும் வந்து போறாங்கள் . . .

தங் : இன்னும் ஒரு கிழமைக்குள்ள பின்னி முடிச்சிடுவன்.

பிலோ : ஒழுங்கா வந்து அதச் செய்திருந்தியெண்டா இவ்வளவும் முடிஞ்சிருக்கும். நாங்களும் கேட்டு வந்தவங்களுக்குக் குடுத்திருப்பம். இப்ப நீ முடிக்காததால பிறகு வா . . . பின்ன வா . . . . எண்டு சொல்லிக் கொள்ள

வேண்டியிருக்கு. அது சரி, ஏன் நேற்று வரவில்லை தங்கம்மா.

தங் : நேற்று மகளை பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிற்றுப் போயிருந்தனான் அம்மா. வந்து சேரவே அந்தியாப் போச்சு. அதால் வந்து கொள்ள முடியல்ல.

பிலோ : ஏன் மகளுக்கு என்ன தங்கம்மா

தங் : அதை ஏன் அம்மா கேட்கிறீங்கள். கொஞ்ச நாளா இவள் நெஞ்சுக்குள்ள ஏதோ செய்யுது செய்யுது எண்டு சொல்லிக்கொண்டு இருந்தவள். திடீர் எண்டு நேற்று வலிக்குதெண்டு அழத்தொடங்கிற்றாள். உடனே நான் பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிற்றுப் போய் பெரிய டாக்டருத்தரிட்ட காட்டினனான்.

பிலோ : டாக்டருத்தர் என்ன சொன்னவர் தங்கம்மா.

தங் : ஏதோ மூச்சு வாற பையில் சளி இருக்குதாம். அதுதான் அப்பிடி வலிக்கிதாம். இந்தச் சளியை வெளியாலை எடுக்காட்டி பிள்ளைக்கு மூச்செடுக்கிறது கஸ்டமா வருமாம். பிறகு பிள்ளையின் உயிருக்கே ஆபத்தாப் போகும் எண்டு பெரிய டாக்டருத்தர் சொன்னார் அம்மா.

பிலோ : அப்ப மருந்து கிருந்து ஒண்டும் குடுக்கல்லையே தங்கம்மா.

தங் : மருந்தும் குடுத்தவர். பட்டணத்து ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போய்ப் பிள்ளையை 2 கிழமைக்கு அங்க

வைச்சு பார்க்கோணும். அப்பதான் சுகம் வரும் எண்டு சொல்லியிருக்கிறார். நானும் எவ்வளவு செலவு வரும் எண்டு அவரிடம் கேட்டனம்மா. எப்படியும் ஒரு 2 ஆயிரம் ரூபாக்குக் கிட்ட வரும் எண்டு சொன்னார்.

பிலோ : அப்ப நீ என்ன தங்கம்மா செய்யப் போறா. காசும் ஏதும் வைச்சிருக்கிறியே

தங் : எங்கிட்ட ஏதம்மா காசு. நாங்க அன்றாடம் காய்ச்சியன் உங்கட தோட்டத்திலை வேலை செய்யிறதாலை நீங்க தாற காசை வைச்சுத்தான் நானும் என்ற மகளும் ஒரு மாதிரிக் காலம் தள்ளிக்கொண்டு வாறம். உங்களிட்டத் தான் ஏதும் கடனாக் கிடனாக் கேட்கலாம் எண்டு இருக்கிறன்.

பிலோ : ஐயோ தங்கம்மா, எங்களிட்ட அப்பிடி பெரிய தொகைக் காசு ஏது தங்கம்மா. நத்தாருக்கும் இன்னும் 2நாள் தான் இருக்கு. கொண்டாட்டத்துக்குக் கூட ஒரு சதமும் இல்லாமல் இருக்கிறம். இந்த ஓலையனைக் கூட நீஇன்னும் பின்னி முடிக்கேல்லை. ஆயிரம் கிடுகு வேணும் எண்டு வந்திட்டப் போயிருக்கிறாங்கள். இதைக் குடுத்துக் காசு எடுத்தாத்தான் எங்களுக்கு இந்த முறை நத்தார் கொண்டாடலாம். . . . . ம் . . . (பெருமூச்சு) நானும் என்ன செய்யிறதெண்டு யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறன்.

தங் : எனக்கிருக்கிற ஓரே துணை என்றமகள் மல்லிகா தான் அம்மா. அவளுக்கு ஏதாவதெண்டா என்னால் இருக்கேலாதம்மா. பெரிய மனசு பண்ணி உதவினீங்கள்

எண்டால் உங்கட கடனை நான் இராப் பகலா வேலை செய்தாவது தீர்த்திடுவனம்மா.

பிலோ : எங்கட நிலையும் இப்ப பெரிய கஸ்டமாத்தான் இருக்குத் தங்கம்மா. இந்த நிலையில் எங்களால எப்பிடி உதவி செய்யிறது.

தங் : அப்பிடிச் சொல்லாதங்கம்மா. உங்கட தோட்டத்தில காலம் காலமா வேலை செய்து வாற ஏழையம்மா நான். எங்களுக்கு நீங்க உதவி செய்யாட்டி வேற யாரம்மா உதவி செய்யப் போறாங்க.

(ஆசீர்வாதம் வருதல்)

ஆசீர் : ஆர் தங்கம்மாவே. என்ன நேற்றெல்லாம் இந்தப் பகம் வரேல்லை.

பிலோ : தங்கம்மாவின்ர கதையைக் கேளுங்கோவன் 2000 ரூபா கடன் கேட்டு வந்திருக்கு.

ஆசீர் : 2000 ரூபாவா. இதென்ன இவ்வளவு காசு தங்கம்மாவுக்குத் தேவையாயிருக்கு.

தங் : என்ர மகள் மல்லிகாவுக்கு சரியான வருத்தம் ஐயா. பட்டணத்து ஆஸ்பத்திரியில காட்டினாத்தான் அது மாறும் எண்டு டாக்டுத்தர் சொன்னார். அதுக்குச் செலவாக 2000 ரூபாவுக்கு கிட்ட மட்ட வரும் எண்டும் டாக்டுத்தர் சொன்னவர் ஐயா. அதுதான் உங்களிட்டக் கடனாக் கேட்கிறன். தந்தீங்கள் எண்டால் வேலை செய்து

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அடைச்சிடுவன் ஐயா.

ஆசீர் : தங்கம்மா. இந்தளவு பெரிய தொகை எங்களிட்டை எங்காலை. மற்றது இவ்வளவு காசு நீ ஏன் செலவளிக்க வேணும். உங்கட பூசாரியிட்டக் காட்டி ஒரு நூலைக் கீலைப் போட்டால் சுகம் வராதே. அதிகமா உங்கட ஆக்கன் உங்கட கோயில் பூசாரியிட்ட த்தானே நூல் போட்டு சுகப்படுத்திறவங்கள் எண்டு நீ அடிக்கடி சொல்லுறனீ.

தங் : அப்பிடி எல்லாம் செய்து பார்த்துக் களைச்சப் போய்த்தான் ஐயா ஆஸ்பத்திரிக்கு பின்னையைக் கூட்டிற்றுப் போனனான்.

பிலோ : நாங்களே. இந்தமுறை நத்தாரை எப்பிடிக் கொண்டாடப் போறம் எண்டு யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறம். இந்த நிலையில் எங்களிட்ட காசு இல்லை எண்டு சொல்லியும் இந்தத் தங்கம்மா கேக்குதில்லை.

தங் : ஐயா, அம்மா. இந்த ஏழைக்கு மேலை கொஞ்சம் இரக்கம் காட்டுங்க அம்மா உங்களிட்ட இல்லாட்டிக்கூட நீங்க யாரிட்டையாவது கடனா வாங்கித் தாங்கம்மா. நான் எப்பிடியும் அந்தக் கடனை தந்திடுவன் அம்மா.

பிலோ : தங்கம்மா. எங்களைப் போய் ஆரிட்டையும் கடன் கேட்கச் சொல்லிறியே. இப்ப நத்தார் கொண்டாட்டமும் வருகுது. அவங்களுக்கெல்லாம் காசு தேவையாயிருக்கும். இந்த நிலையில் ஆர் கடன் தரப்போறாங்க.

ஆசீர் : தங்கம்மா. நீ இந்த ஓலையளை கெதியாக் கிடுகாக்கிப் போடு

பாப்பம். இதை வித்தாலாவது ஏதாவது கிடைக்கும்.
அதில் ஏதாவது கொஞ்ச நஞ்சும் உதவி செய்மலாம் தங்கம்மா.

பிலோ : என்னப்பா உங்கட கதை வாற கிழமை நத்தார். வீட்டுக்கு வெள்ளையடிக்கவேணும் 'டெக்கிரேற்' பண்ண வேணும். சிசிலியாவுக்கு புது உடுப்பெடுக்கவேணும் அதோட உங்களுக்கு உடுப்பு எனக்கு உடுப்பு இனிக் கொண்டாட் டத்துக்குச் சாப்பாடுகளுக்குச் செலவு இப்பிடித் தலைக்கு மேலால செலவு இருக்கு. இப்பிடி இருக்கேக்கை கிடுகு விக்கிற காசில தங்கம்மாக்கு எப்பிடி நீங்க கொஞ்ச நஞ்சம் கொடுக்கப் போறீங்க.

ஆசீர் : பாப்பமே. முதல்ல கிடுகத் தங்கம்மா பின்னி முடிக்கட்டும். கிடுகு வித்துமுடிஞ்சதுக்குப் பிறகு யோசிப்பமே. சரி, தங்கம்மா நீ போய் வேலையைக்கவனி. அதைப் பற்றிப் பிறகு யோசிப்பம்.

தங் : சரி, ஐயா. நான் போறன். (தங்கம்மா போதல்)

ஆசீர் : பிலோமினா, நான் குளிக்கப்போறன் கொஞ்சம் வென்னீர் வைச்சுத்தா பாப்பம்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 2

இடம் : ஆசீர்வாதம் வீடு.

பாத்திரம் : சிசிலியா, பிலோமினா, ஆசீர்வாதம்

பின்னணி : வீட்டு முன் மண்டபத்தில் பிலோமினா இருத்தல்.
சிசிலியா அவளுடன் அளவளாவுதல்.

சிசி : அம்மா, தங்கம்மாவின்ர மகள் மல்லிகா இப்ப என்னோட விளையாட வாறதில்லை. ஒரு கிழமையாப் போச்சுது. மல்லிகா ஏன் வாறதில்லையாம் அம்மா.

பிலோ : (கோபத்துடன்.) சிசிலியா நீ இப்ப உன்ர படிக்கிற வேலையைப் பார் போ. அவளுக்கேதோ வருத்தமாம்.

சிசி : அம்மா, நாங்க போய் மல்லிகாவைப் பார்ப்பமா அம்மா.

பிலோ : சிசிலியா அங்கே எல்லாம் நாங்கள் போகேலாது. நீ இப்ப படி போ. உன்னோட இப்ப கதைச்சக் கொண்டிருக் கேலாது எனக்குக் குசினியில வேலை இருக்கு நான் வாறன்.

(சிறிய ஒலி எழுதல்)

ஆசீர் : என்ன சிசிலியா படிக்கிறியா, கவனமாப் படியம்மா. சோதனையும் வரப்போகுது.

சிசி : அப்பா, யேசு குழந்தைகளைத் தன்னருகே வரவிடுங்கள் அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள், என்று தானே கூறியிருக்கிறார்.

ஆசீர் : அதிலென்ன சந்தேகம், அப்படியேதான் கூறியிருக்கிறார்.

சிசி : அப்பிடியெண்டா குழந்தைகளுக்கு வருத்தம் வந்து அவங்களை வாட்டுதே அப்பா . . .

ஆசீர் : வருத்தம் வந்தால்கூட யேசு அதை சுகப்படுத்திவிடுவார் அம்மா.

சிசி : அப்பியெண்டால் டாக்டர் இல்லாமலே டாக்டரிடப் போகாமலே சுகம் வந்து விடுமா அப்பா.

ஆசீர் : ஆம், முழு நம்பிக்கையுடன் விசுவாசிப்பவனுக்கு ஆண்டவனின் கருணை கிடைக்கும் மகனே.

சிசி : தங்கம்மா உங்களோட கதைச்சத நானும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனான் அப்பா. அப்பியி எண்டால் தங்கம்மான்ர மகள் மல்லிகா மட்டும் ஏன் டாக்டரிடப் போகவேணும்.

ஆசீர் : அது . . . அது . . . (தடுமாறியபடி) போம்மா உன்ர கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லேலாது.

சிசி : அப்பா . . மல்லிகாவுக்கு வருத்தம் எண்டு தங்கம்மா சொல்லிற்றுப் போயிருக்குத்தானே. எங்களிட்ட காக இருக்குத்தானே அப்பா. டொக்டரிட காட்டுறதுக்கு காக குடுங்க அப்பா.

ஆசீர் : மகள் . . . எங்களுக்கு இப்ப நத்தாரும் வரப்போகுது. உனக்கெல்லாம் உடுப்பு எடுக்க வேணும். எவ்வளவு செலவிருக்குத் தெரியுமே. இந்த நிலையில் தங்கம்மாக்கு எப்பிடிக்க காக குடுக்கிறது சிசிலியா.

சிசி : அப்பா, சண்டே ஸ்கூலில் எங்கட பாதர் சொன்னவர் நத்தார் எண்டால் யேசு பிறந்த நாளை நினைத்து அவர் வழி

பின்பற்றி நடக்கிறதுதானாம். அதைப்பெரியவிழாவாகக் கொண்டாட வேண்டும் எண்டுறதில்லையாம். எனக்கு உடுப்பு எடுக்காட்டிலும் பறவாயில்லை. தங்கம்மாவுக்குக் காக கொடுங்கப்பா.

ஆசீர் : அதுக்கு இப்ப எங்களிட்டக் காக இல்லையே.

சிசி : அப்பா, தன்னப்போல பிறரையும் நேசிக்கிறதுதான் உண்மையான கிறிஸ்தவனுக்கு அழகு எண்டு பாதர் சொல்லித் தந்தவர் அப்பா. இருக்கிறவங்க இல்லாதவங்களுக்குக் கொடுத்துதவ வேணுமாம். அதுதான் உண்மையான கருணையாம்.

பிலோ : எழும்புங்க, சாப்பாடு ரெடி. இவளுக்கு அறிவு காணாமல் கதைச்சக் கொண்டிருப்பாள். நீங்களும் போய் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறியன். சிசிலியா உனக்கு படிக்கிறதுதான் வேலை. அதை விட்டுட்டு பெரியாக்கள் மாதிரிக் கதைத்துக் கொண்டிராத. நீங்க வாங்க.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 3

பாத்திரம் : ஆசீர்வாதம், பிலோமினா, சிசிலியா

பின்னணி : சிசிலியா முன் மண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருத்தல். ஆசீர்வாதம் வருதல்.

ஆசீர் : பிலோமினா பிலோமினா . . (பிலோமினா உள்ளேயிருந்து வருதல்)

பிலோ : வந்திட்டங்களா? வாங்க . . என்ன மாதிரிப் போன காரியம்.

ஆசீர் : கிடுகுகள் எல்லாம் விலைபேசி முடிச்சிட்டு காலையும் வாங்கிட்டன். மூவாயிரம் ரூபாக் கிடச்சது. அப்பிடியே நத்தார் சொப்பிங்கும் செய்திட்டு வந்திட்டன்.

பிலோ : அப்பிடியா. பாப்பம் என்னவெல்லாம் வாங்கியிருக்கிறீங்க ளெண்டு.

(ஆசீர்வாதம் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் காட்டும் ஒலி)

ஆசீர் : இந்த சாறி உனக்கெண்டு வாங்கினனான் எப்படியிருக்கு.

பிலோ : நல்லாயிருக்கப்பா . . உங்கட செலக்கன். எவ்வளவு காசு.

ஆசீர் : தொளாயிரம் ரூபா. இந்தா இதைப்பார் என்னுடைய உடுப்பை. இது 600 ரூபா

பிலோ : பறவாயில்லை. விலையும் மலிவுதான்.

ஆசீர் : அது சரி, எங்க சிசிலியா . . இது சிசிலியாவுக்கெண்டு வாங்கினனான்.

பிலோ : நல்லாயிருக்குது. இது என்ன விலைக்கு எடுத்தீங்க.

ஆசீர் : 1200 ரூபா, சிசிலியாவைக் கூப்பிட்டுக் காட்டன். சிசிலியா! இஞ்சை வா மகள்.

சிசி : என்னப்பா?

பிலோ : இங்கை அப்பா உனக்கு நத்தார் உடுப்பு வாங்கி வந்திருக்கிறார்.

சிசி : எனக்கு வேண்டாம்.

பிலோ : ஏன் உனக்குப் பிடிக்கேல்லையா?

சிசி : இதைப் போடாட்டி யேசு கோவிச்சிடப்போறாரே!

பிலோ : இவளுக்கு என்ன பிடிச்சிருக்கோ தெரியேல்லை. உன்னோட பேசிக்கொண்டிருக்கேலாது. இஞ்சை வாருங்கோ நாங்கள் ஒருக்கா சேச் பாதரிட்டை போய் வருவம். அவர் வரச் சொன்னதாக ஒருவர் வந்து சொல்லிற்றுப் போயிருந்தார்.

ஆசீர் : அப்ப, உதுகளை உள்ளுக்குக் கொண்டுபோய் வைச்சிட்டு வா. இப்பவே போய் என்னெண்டு கேட்டிட்டு வந்திடுவம்.

பிலோ : நான் அங்கை என்னத்துக்கப்பா. நீங்களே போய் என்னெண்டு கேட்டிட்டு வாங்கோவன் . . . .

ஆசீர் : இல்லை பிலோமினா நீயும் கூட வந்தால் தான் நல்லது. அதோட ஞாயிற்றுப் பாடசாலைக் கொண்டாட்டத்துக்கும் ஏதும் காசு குடுத்திட்டு வந்திடலாம்.

பிலோ : சரி, நான் வாறன்

ஆசீர் : சிசிலியா, நீ வீட்டிலை இருமகள். நாங்க போயிற்று வாறம்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 4

- இடம் : ஆசீர்வாதத்தின் வீடு
- பாத்திரம் : சிசிலியா, மல்லிகா, தங்கம்மா, பிலோமினா
- பின்னணி : சிசிலியா புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருத்தல்
தங்கம்மா வருதல்.
- தங் : அம்மா! அம்மா!
- சிசி : ஆர், தங்கம்மாவா? வாங்க. ஆ மல்லிகா! வா மல்லிகா.
- தங் : அம்மா இல்லையா பிள்ளை?
- சிசி : அம்மாவும் அப்பாவும் இப்பதான் சேச் பாதரைச் சந்திக்கப் போயிருக்கிறாங்க. இருங்க வந்திடுவாங்க.
- தங் : பிள்ளை இவள் மல்லிகா இப்பிடி இருக்கட்டும். நான் பின் வளவுக்குளை போய் இருக்கிற ஓலையளை கிடுகாக்கிப் போட்டு வாறன்.
- சிசி : சரி, தங்கம்மா.
- தங் : மல்லிகா, இப்பிடி இருந்து கொள். ஒரு இடமும் போயிடாதே. நான் வந்திடுறன். (தங்கம்மா போதல்)
- சிசி : மல்லிகா, உனக்கு ஏதோ வருத்தமெண்டு அறிஞ்சனான். என்னாலை வந்து பார்க்க முடியேலை மல்லிகா மன்னிச்சிடு.

- மல் : பரவாயில்லை சிசிலியா, உன்னோட விளையாட வரேல்லையெண்டு எனக்கு சரியான கவலை. என்னாலை முந்தினமாதிரி ஓடி ஆடித் திரியேலாம இருக்கு. மூச்சும்வாங்குது. அது தான் நான் வரேல்லை.
- சிசி : பெரியாஸ்பத்திரிக்கு எப்ப போகப் போறாய் மல்லிகா?
- மல் : எங்க போறது சிசிலியா. அதுக்கு 2000 ரூபா காக வேனுமாம். எங்கட்ட காக ஏது சிசிலியா உங்கட அப்பா தான் தாறெனெண்டு சொல்லி இருக்கிறாராம். அந்தக் காக கிடைச்சாத்தான் அம்மா கூட்டிற்றுப்போவா.
- சிசி : மல்லிகா, அப்பா தருவாரெண்டு நான் நினைக்கேல்லை. வேற ஆரிட்டையாவது நீங்கள் கேட்டுப் பார்க்கேலாதே?
- மல் : நாங்கள் ஏழையள். எங்களுக்கு யார் நம்பிக் கடன் தருவாங்க. உங்களுக்கும் நத்தார் வருகுது. அதாலைதான் உங்கட அப்பாவுக்கும் காக தாறது கஸ்டமாயிருக்கு. அப்படித்தானே சிசிலியா.
- சிசி : மல்லிகா, நான் யேசுவிட்ட உனக்காக மண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறன். யேசு பிள்ளைகளுக்கு மேல பிரியமானவர். அவரிட்டை நான் மண்டாடி உனக்கு வருத்தத்தைச் சுகமாக்கச் சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறன். கட்டாயம் அவர் விசுவாசிப்பார். மல்லிகா. நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதே. நீயும் கடவுளிட்டை மனம் வைச்சுக் கும்பிடு மல்லிகா.

மல் : ஏழைகளாய் பிறந்த எங்களுக்குத் தெய்வத்தைத் தவிர வேறு யார் துணையிருக்கிறாங்க.

சிசி : மல்லிகா, நான் இப்ப உனக்கு முன்னாலேயே யேகவை மண்டாடப் போறன். கேளுங்கள் தரப்படும். தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் தேடுங்கள் கிடைக்கும் என்று யேசு பிரான் சொல்லியிருக்கிறார். (ஜெபம் செய்தல்)

பரமண்டலங்களில் இருக்கிற எங்கள் பிதாவே. உம்முடைய நாமம் பரிசுத்தப்படுவதாக உம்முடைய ராச்சியம் வருவதாக. உம்முடைய சித்தம் பரமண்டலங்களில் செயல்படுவது போல்புமியிலும் செயற்படுவதாக. என்னைப் போன்ற சிறுபிள்ளையாகிய மல்லிகாவை இரட்சியும் தேவனே. அவள் நோயால் படும் அவஸ்தையை நீக்கியருளும் தேவனே பாவிக்களாகிய நாம் செய்த பாவங்களை மன்னித்தருளும் தேவனே. (மல்லிகா மயங்கிச் சாய்தல்)

சிசி : ஆ . . . (அதிர்ச்சியுடன்) மல்லிகா என்ன மயங்கி விழுகிறாய். (தூக்கி இருத்தும் ஒலி) (பிளாஸ்கிலுள்ள தேனீரை வாத்துக் குடிக்கக் கொடுக்கும் ஒலி)

சிசி : குடி மல்லிகா குடி, களைப்பா இருக்கா. (தங்கம்மா வருதல்)

தங் : ஆ . . . மல்லிகா என்ன நடந்தது மல்லிகாவுக்கு. ஐயோ மகளே.

சிசி : அழாதீங்க. மல்லிகாவுக்கு ஒண்டும் இல்ல களைப்பு மயக்கம் போல இருக்கு. இந்தத் தேனீரைக் குடித்ததும் இப்ப அது போயிற்றுது. காலையில் மல்லிகா ஏதும் சாப்பிட்டதா.

தங் : இல்லப் பிள்ள, ஒண்டும் சாப்பிடேல்ல.

சிசி : அதுதான் மயக்கம் போல இருக்கு. நான் தேனீர் குடுத்தனான். இப்ப ஒண்டும் இல்ல . . . . (பிலோமினா வருதல்)

சிசி : ஆ அதோ அம்மா வாறா!.

பிலோ : ஆ தங்கம்மாவா, வா எப்ப வந்தனீ.

சிசி : நீங்க போனவுடனேயே தங்கம்மா வந்திட்டிடுதம்மா. மல்லிகாவும் கூட வந்திருக்கு.

பிலோ : என்ன மல்லிகா, ஒரு மாதிரியா இருக்கிறா.

சிசி : காலமே ஒண்டும் சாப்பிடல்லையாம் அம்மா மயக்கம் போட்டு விழுந்திட்டா நான் பிளாஸ்கில இருந்த நீயைக் குடுத்தனான். இப்ப மயக்கம் ஒண்டும் இல்ல.

தங் : அம்மா, கிடுகுகள் எல்லாம் வித்திட்டங்க போல இருக்கு. வளவுக்குள்ள பின்னவைச்ச கிடுகு ஒண்டையும் காணேல்ல.

பிலோ : ஓ . . . ஓ . . . (தடுமாறியபடி) தங்கம்மா, அத அவங்கள் கடனுக்கு எடுத்துப் போயிருக்கிறார்கள் பத்து

நானைக்குப் பிறகுதான் காசு தருவாங்களாம். நாங்களும் நத்தாரை எப்பிடிச் கொண்டாடப்போகிறம் எண்டு யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறம்.

தங் : அம்மா, ஏதோ மனம் இரங்கி இந்த ஏழைக்கும் உதவி செய்யுங்கம்மா, இந்தப் பிள்ளையின்ர வாழ்க்கையே நீங்க தார பணத்திலதான் தங்கியிருக்கு. போயிற்று வாறன் வா . . . . மல்லிகா . .

(சிறிது நேர ஒலியின் பின்)

சிசி : அம்மா, கிடுகு வித்த காசிலைதானே எங்களுக்கெல்லாம் உடுப்புகள் எடுத்தனங்க.

பிலோ : ஓ! அதுக்கென்ன இப்ப?

சிசி : காசு வாங்கலேயெண்டு பொய்தானே தங்கம்மாக்குச் சொன்னனங்க.

பிலோ : சிசிலியா, வாயைப் பொத்து. உனக்குத் தேவையில்லாத விசயம் இது.

சிசி : அம்மா, பொய் சொல்லிறது பாவமெண்டு நீங்கதானே அடிக்கடி சொல்லுவீங்க. இப்ப நீங்களே பொய் சொல்லிறீங்க.

பிலோ : எது பாவம், எதுபாவமில்லை எண்டு எனக்குத் தெரியும். உனக்கு விளங்காது. நீ இப்ப சின்னப்பிள்ளை. இப்ப கிடுகு வித்தகாசு நத்தார் கொண்டாடவே போதாது.

அதிலை தங்கம்மா கேட்டா எப்பிடிச் குடுக்கிறது. அதுதான் நான் அப்பிடிச் சொன்னனான்.

சிசி : தரேலாது எண்டு சொல்லியிருந்தால் தங்கம்மா வேறையெங்காவது முயற்சி செய்வாங்க. நீங்க இப்ப சொன்ன பொய்யை அவங்க உண்மையெண்டு நம்பிக் கொண்டு போறாங்க. நீங்க காசு தருவீங்க எண்டு இருப்பாங்க. கடைசியிலை நீங்க குடுக்காட்டி ஏமாத்தின பாவம் கூட வந்து சேரும்.

பிலோ : சிசிலியா, எனக்குத் புத்தி சொல்ல வந்திட்டாய் நீ என்ன.

சிசி : நான் உங்களுக்கு என்னம்மா புத்தி சொல்லுறது. என்ற மனத்துக்குப் பட்டதச் சொல்லிறன். இந்த மல்லிகா பாவம்தானே அம்மா. இந்தமுறை புதுஉடுப்பு எடுக்காட்டி என்னம்மா. அடுத்து வருஷம் எடுக்கலாந்தானே. ஏழையளுக்கு இரக்கம் காட்டினா தேவன் எங்களுக்கு இரங்குவார் எண்டு படிச்சிருக்கிறம். அந்த மல்லிகாவுக்கு வருத்தம் மாறாம ஏதும் நடந்திட்டா அதற்குக் காசு கொடுக்காத நாங்கள்தான் காரணமாப் போயிடுவம் அம்மா.

பிலோ : உனக்கு வர வர வாய் நீழுது. பொத்தடிவாயை. உன்ற அலுவலப் பார்த்துக் கொண்டு நீ இரு. அதுசரி இந்தப் பிளாஸ்கில ரீ அப்பாவுக்குப் போட்டுவைச்சது. அதை எடுத்துக் குடுத்திருக்கிறாய் என்ன. பச்சத்தண்ணி எடுத்துக் குடுக்கிறதானே. உனக்கு ஒண்டுமே விளங்கிற தில்லை. போடி போ உன்றபடிக்கிற வேலையைப் பார்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 5

இடம் : ஆசீவாதத்தின் வீடு

பாத்திரம் : பாதர், ஆசீவாதம், பிலோமினா, சிசிலியா.

ஆசீ : வாங்க பாதர், வாங்க, சொல்லி அனுப்பியிருந்தால் நானே வந்திருப்பேனே.

பாதர் : போன ஞாயிற்றுக்கிழமை நடந்த சமயப்பாடசாலை பரிசளிப்பு விழாவுக்கு நீங்களோ அல்லது உங்கட மகள் சிசிலியாவோ வரேல்லை.

ஆசீ : ஓம், பாதர் நாங்கள் எல்லாரும், சொந்தக் காரர் ஒருவரின்ர வீட்டுக்கு கொண்டாட்டம் ஒண்டுக்கு போயிருந்தனாங்கள். அதாலை வரேலாமப் போயிற்றுது. மன்னிச்சிடுங்கோ.

பாதர் : ஒன்றுக்குமில்லை ஆசீவாதம், அந்த பரிசளிப்புவிழாவிலை உங்கட மகள் சிசிலியாவுக்கு ஒரு பரிசு கிடைச்சிருக்கு. நீங்கள் வராததாலை அதை என்னிடம் குடுத்தாங்க. அதைத்தான் உங்களிட்டைத் தந்திட்டுப் போகலாம் எண்டு வந்தனான். அதுசரி, எங்க சிசிலியா.

ஆசீ : உள்ளே இருக்கிறாள். கூப்பிடுறன் பாதர், சிசிலியா சிசிலியா . . .

சிசி : என்னப்பா? (உள்ளேயிருந்து வருதல்)

சிசி : குட்மோனிங் பாதர்.

பாதர் : குட்மோனிங் சிசிலியா, ஞாயிற்று பாடசாலையில் நடைபெற்ற சித்திரம் வரையிற போட்டியிலை நீ வரைந்த சித்திரத்துக்குத்தான் முதற்பரிசு கிடைச்சிருக்கு.

சிசி : அப்படியா பாதர்? (ஆச்சரியத்துடன்)

பாதர் : அந்த சித்திரத்தை எல்லாரும் புகழ்ந்தாங்க. ஆசீவாதம்.. அப்பிட்யே அதைப் பார்த்தா உயிர்த்துடிப்புள்ளது போல இருக்குது.

ஆசீ : அப்படியா சிசிலியா, என்ன சித்திரம் கீறினன்?

பாதர் : ஒரு ஏழை வயது போன தாய் கிடுகு பின்னிக் கொண்டிருக்கிற மாதிரியும், அந்தத் தாய்க்கு பக்கத்திலை அவளின்ர மகள் தாயை ஏக்கத்தோட பாத்துக் கொண்டிருக்கிற மாதிரியும் அந்த சித்திரம் கீறப்பட்டிருக்கு. நல்ல ஒரு கற்பனை.

சிசி : அது கற்பனை இல்லை பாதர். நான் எந்த நாளும் பாக்கிற ஒரு காட்சி பாதர் அது.

பாதர் : என்ன சிசிலியா சொல்கிறாய்?

சிசி : எங்கட தோட்டத்திலை வேலை செய்யிற தங்கம்மா என்கிற ஒரு ஏழைப்பெண்ணும் அவளின்ர மகள் மல்லிகாவும் தான் அது பாதர். எந்த நாளும் அவங்கள் அப்பிடி இருக்கேக்கை பாத்துப்பாத்து அந்த உருவமும் காட்சியும் அப்பிட்யே என்ற மனதிலை பதிஞ்சு போயிற்று பாதர். அதைத்தான் கீறினனான்.

பாதர் : உண்மையிலை மனதிலை பதியிற சம்பவங்கள் தான் சில வேளையிலை ஓவியத்துக்கு உயிர்த்துடிப்பை வளங்குகிறது என்பது உண்மையாத்தான் இருக்கு. சிசிலியா, உனக்கு பரிசாக 2000 ரூபா கிடைச்சிருக்கு. அதுக்குரிய காசோலையை கொண்டு வந்திருக்கிறன். இந்தா வாங்கிக்கொள் சிசிலியா.

சிசி : (வாங்கிக் கொண்டு) நன்றி, பாதர்.

பாதர் : சிசிலியாவைப் பற்றி ஞாயிற்றுப் பாடசாலை ஆசிரியர்களெல்லாம் புகழ்ந்தார்கள் அமைதி, அடக்கம், சமயப்பற்று கொண்ட ஒரு சிறந்த பிள்ளை எண்டு போற்றினாங்க ஆசீர்வாதம். அவற்றையெல்லாம் கேட்கப் பார்க்க நீங்கள் வரேல்லை, எண்டுறதுதான், எனக்கு கவலை.

சிசி : பாதர், எனக்கு ஒரு உதவி செய்வீங்களா பாதர்

பாதர் : சொல்லு, சிசிலியா சொல்லு.

சிசி : எங்கட தோட்டத்திலை வேலை செய்யிற தங்கம்மான்ர மகள் மல்லிகாவுக்கு சுவாசப்பையிலை பெரிய வருத்தம் பாதர். அதைப் பெரிய டாக்டரிட்டை காட்டாட்டி அந்தப் பிள்ளை இறந்து போக வேண்டிவருமாம். அதைக் காட்டிற்றுக்கு அவங்களிட்ட காக இல்லாமத் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறாங்க. நீங்க இந்தப் பணத்தை அவங்களுக்கே கொடுத்து அந்த மல்லிகாவின்ர வருத்தத்தை மாத்திறுக்கு உதவி செய்வீங்களா பாதர்.

பாதர் : ஆசீர்வாதம், என்ன உங்கட மகள் சொல்லுறது. யார் அந்த மல்லிகா.

ஆசீர் : அது எங்கட தோட்டத்திலை வேலை செய்யிற தங்கம் மான்ர மகள். அவங்க கிறிஸ்தவங்க இல்லை பாதர். அந்தப்பிள்ளைக்கு நுரையீரலிலை ஏதோ சளி எண்டு. அதை பெரிய டொக்டரிட்டை காட்டுறதுக்கு எங்கலிட்டை தங்கம்மா காக கேட்டது பாதர்.

பிலோ : நத்தார் கொண்டாட்டம் அது இதுஎண்டெல்லாமி ருக்கேக்கை, எங்களாலை காக கொடுக்கேலாது எண்டு சொல்லிறம். ஆனால் சிசிலியா எங்களைக் குடுக்கச் சொல்லி அடம்பிடிக்கிறாள் பாதர்.

ஆசீர் : பாதர், அவங்களுக்கு கடன் கொடுத்தா திருப்பிப் பெறமுடியாது. அவ்வளவு ஏழையள்.

பாதர் : சிசிலியா, அப்பா அம்மா சொல்லிறதைக் கேட்டியா?

சிசி : பாதர், நீங்க அடிக்கடி சொல்லுவீங்க. உண்மையாகக் கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிறவங்க மற்றவங்களுக்குக் கருணை காட்ட வேண்டுமெண்டு சொல்லுவீங்க. யேசு குட்டரோகியையும், சமுதாயத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட்ட பெண்ணையும் அன்போடு நேசித்ததைப் பற்றி கதையெல்லம் சொல்லியிருக்கிறீங்க, பாதர். அந்த தங்கம்மாவும், அவங்கட பிள்ளையும் மனிதர்கள் தானே. யாரையும் தள்ளிவைத்துவிடாதீர்கள் எண்டுதானே யேசு சொல்லியிருக்கிறார். இப்படி இருக்கேக்கை என்னைப்

போல சிறுபிள்ளையாயிருக்கிற அந்த மல்லிகாவைக் காப்பாத்த யாரும் இந்த உலகத்திலை உதவவேயில்லையே என்று யேசுவிட்ட எத்தனை நாள் மன்றாடியிருக்கிறன் தெரியுமா பாதர். எனது பிரார்த்தனை வீண்போகவில்லை பாதர். யேசு குழந்தைகளை நேசிக்கிறவர் என்று இப்ப எனக்கு தெரியுது பாதர். இல்லாட்டி 2000 ரூபா எனக்கு பரிசா கிடைக்கச் செய்திருக்கிறாரே? அதனால இந்தக் காசை அவங்களுக்கே குடுக்கச் சொல்லி கேட்கிறன் பாதர்.

பாதர் : சிசிலியா, பிள்ளைகளின் மனம் களங்கமில்லாதது. பளிங்கு போன்றது. கடவுளை போன்ற மனம் அவங்களுக்கு இருக்கு என்பது உன்னைப் பார்த்தாலே தெரியுது. உண்மையிலை யேசுவின் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட குழந்தை நீ தான். கருணையுள்ள பாலனை உன்மூலம் காண்கிறேன் சிசிலியா.

ஆசீர்வாதம், பிலோமினா உண்மையான கிறிஸ்தவனாக இருங்க இருங்க என்று நானும் ஒரே போதனையைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் இப்ப உண்மையான கிறிஸ்தவனாக உன்னுடைய மகள் இருக்கிறாள் என்கிறதைக் கானும் போது நான் மிகவும் சந்தோசப்படுகிறேன். கர்த்தருக்கு நான் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அந்த மல்லிகா, கிறிஸ்தவனா, அல்லது வேறு மதத்தவனா என்கிறதைக் கூட சிசிலியாவின் மனம் எடைபோடேல்லை. குழந்தையளின் மனநிலை மனிதநேயம்.

கருணை, அன்பு என்பவைதான் நிறைஞ்சிருக்கு. ஒரு உண்மையான கிறிஸ்தவனுக்கு, கிறிஸ்துவின் போதனைகளைப் பின்பற்றி நடப்பவனுக்கு, கருணை அன்பு தான் தெரியும்.

ஆசீர்வாதம், பிலோமினா நீங்க இப்பிடி ஒரு பிள்ளையை பெத்ததே பெரும் பாக்கியம்.

ஆசீர் : பாதர், எங்களை மன்னிச்சிடுங்க பாதர், வெளி உருவத்திலையும், புறப்பழக்கங்களிலையும் தான் நாங்கள் கிறிஸ்தவர்களாக இருக்கிறம் என்பதை என்னுடைய மகள் எங்களுக்கு புரிய வைச்சிட்டாள். மற்றவர்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை நமக்கு ஏற்பட்டதாக, நினைக்கிற மனப்பக்குவம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டதான் அதை உணர்ந்து கொள்ள முடியும். சிசிலியாவின் விருப்பப்படியே செய்யுங்க பாதர்.

பாதர் : சிசிலியா, யேசு பாலன் பிறக்கப்போற இந்த நல்ல நாளிலை, எங்கட பாவங்களைத் தீர்ப்பதற்காக யேசுபிரான் வருகை தரப் போற இந்தப் புனித நாளிலை, உன்னால உன்னுடைய கருணை உள்ளத்தால கிறிஸ்தவமதம் பெருமை அடையுது. உன்கருணை உள்ளத்துக்கு யேசுவின் ஆசீர்வாதம் கிட்டுவதாக.

(22 - 12 - 1994 அன்று ஒலிபரப்பப்பட்டது)

6. களங்கம்

காட்சி - 1

இடம் : தங்கம்மாவின வீடு

பாத்திரம் : தங்கம்மா, ரவி

ரவி : அம்மா, இவ்வளவு நாளும் ஒரு முக்கியமான விசயத்தை உனக்குச் சொல்லாமல் இருந்திட்டன். இப்ப அதை உனக்குச் சொல்லப் போறன்.

தங் : என்ன மகன் என்ன விசயம்.

ரவி : அம்மா, என்னோட வேலை பார்க்கும் நிர்மலா என்ட பெண்ணை நான் விரும்புறன். அவளும் என்னை விரும்புறாள். அவளும் என்னோட வேலை பார்க்கிற ஒரு டொக்டர் அம்மா. அவளை நான் திருமணம் செய்யப்போறன் அதற்கு நீங்கள் சம்மதிக்கவேணும்.

தங் : ரவி, இந்தக் குடும்பத்தைப் பற்றி யோசிச்சியா? உன்ட தங்கச்சி சுமதியைப் பற்றி யோசிச்சியா? உன்னை இந்தளவுக்கு படிப்பிச்ச ஒரு டொக்டர் ஆக்கிய உன்ட அக்கா கண்மணி இன்னும் சவுதியிலையிருந்து வந்து சேரேல்லை. எங்கட குடும்பத்துக்காக இந்த பத்து வருசங்களாகச் சவுதியிலை உழைச்சுக் கொண்டிருக்கிற கண்மணியின் ர வாழ்க்கையைப் பற்றி நினைச்சுப் பார்த்திருக்கிறியா.

ரவி : அம்மா, நாங்கள் மெடிக்கல் கொலிஜிலை இருக்கிற போதே ஒருவரை ஒருவர் காதலிக்கத் தொடங்கிறோம். அவளுக்கு வேற இடத்திலை அவங்கட வீட்டிலை கலியாணம் பேசறாங்க. அதுதான் அவள் எங்கட திருமணத்துக்கு அவசரப்படுத்திறாள்.

தங் : ரவி உனக்கு ஞாபகமிருக்கா, ஏறத்தாழ பத்து வருடங்களுக்கு முன், நீ அட்வான்ஸ்லெவல் படித்துக் கொண்டிருந்த நேரம்...
(காட்சி பழைய நிகழ்வுக்கு மீளும் ஒலி)
(சோகப்பின்னணி இசையில்)

ரவி : அம்மா, இப்பிடி எதையோ இழந்திட்டமாதிரி எந்தநேரமும் கண்ணீரோட இருக்கிறது என்னாலை தாங்கேலாது இருக்கம்மா.

தங் : (அழுதபடி) மகன், இப்பிடி அப்பா இடையிலை எங்களை விட்டிட்டுபோயிட்டார் கடவுளுக்குக் கூட இரக்க மில்லாமல் உங்கட அப்பாவை தன்னோட சேர்த்திட்டார். இப்ப இந்தக் குடும்பத்தை எப்பிடிக் கொண்டிருக்கப் போறனோ தெரியேலையடா. அக்காவும் வயது வந்த நிலையிலிருக்கிறாள். நீயும் தங்கச்சியும் படிச்சுக் கொண்டிருக்கிறியன். அப்பான்ற பென்சன் காக 2000 ரூபாயிலை எப்பிடி உங்களையெல்லாம் காப்பாற்றப் போறேனோ எண்டு பயமாயிருக்கு.

ரவி : பயப்படாதயங்க அம்மா, நான் காப்பாத்துறன். உங்கட மகன் நான் காப்பாத்துறன்.

தங் : என்ன சொல்லுறாய் ரவி நீ?

ரவி : அம்மா, நான் இனி படிக்கப்போறதில்லை. கடையிலை வேலையொண்டிருக்கெண்டு என்ர நண்பன் ஒருவன் சொல்லியிருக்கிறான். 'கசியர்' வேலையாம், மாதம் 1800 ரூபா சம்பளமாம். நான் அதுக்குப் போகப் போறன்.

தங் : வேண்டாம் மகன், நீ படிச்ச படிப்பை விட்டிடாதே. இன்னும் ஒரு வருசத்திலை சோதினை எடுக்க இருக்கிறாய். அப்பா உன்னை ஒரு டொக்டர் ஆக்கிப் பார்க்க வேண்டுமெண்டு ஆசைப்பட்டவர்.

ரவி : அம்மா, ஆசைகள் நிறைவேறிறதுக்கு விதியும் இருக்கோணும். விரலுக்குத்தக்க வீக்கமுமிருக்கோணும். அப்பிடி மெடிக்கல் கொலிஜ் கிடைச்சாலும் படிக்க காக இருக்கோணுமே அம்மா.

தங் : இல்லை மகன். நான் ஏதாவது வேலை செய்து உன்னைப் படிப்பிக்கிறன். நீ படிப்பை நிறுத்திடாதே மகன்.

ரவி : நீங்க வேலை செய்யப் போறீங்களா அம்மா. உங்களுக் கெண்டு ஒரு ஆம்பிளைப் பிள்ளை இருக்கேக்கை நீங்க வேலை செய்யப் போறியளா? வேண்டாம் அம்மா. கடவுளின்ர கருணை என்னை கடையிலை கசியராக இருக்கவேணுமெண்டிருக்கேக்கை அதை நீயோ நானோ மாத்தேலாம்மா.

கண் : அம்மா, ரவி, நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டன். நீ படிப்பை

தொடரவும். எங்கட குடும்பம் கஷ்டப்படாம இருக்கவும் நான் வேலை செய்யிறது எண்டு தீர்மானிச்சிட்டன்.

ரவி : என்னக்கா சொல்லுறாய். உனக்கு வேலை கிடைக் கோணுமே.

கண் : நான் சவுதிக்குப் போகத் தீர்மானிச்சிட்டன்.

தங் : கண்மணி நீ குமர்ப்பிள்ளையெண்டிறதை மறந்திட்டியா? இந்த சின்ன வயதிலை போகப் போறியா? சவுதியிலை போற பெண்கள் சரியான கஷ்டப்படுறாங்கள் எண்டு கேள்விப்பட்டேல்லையா?

கண் : அம்மா, வயது குறைஞ்ச பெண்கள் எண்டால் வேலை கிடைக்கிறது ஈஸியம்மா. நீங்க என்ன சொன்னாலும் நான் போறதெண்டு முடிவெடுத்திட்டன். என்ர நண்பி ஒருத்தியின் அப்பா தான் சவுதிக்கு பணிப்பெண்களை அனுப்பிறவர். அவளை பிடித்து என்னாலை இலகுவாக வேலை பெறமுடியும்.

தங் : மகன், நீ தான் இந்த குடும்பத்திலை மூத்த பிள்ளை. உன்ர வாழ்க்கை சீரும் சிறப்புமாக இருந்தாத்தான் மற்ற பிள்ளையளின்ர வாழ்க்கையும் சீரும் சிறப்புமாக அமையுமெண்டு சொல்லுவாங்க. ஆனால் நீ...

கண் : அம்மா, சீரும் சிறப்பும் பணத்திலைதான் தங்கியிருக்கு. இந்த சமுதாயம் பணத்துக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுக்குது. வெறும் கை முழமிடாது. நான் உழைக்கப்

போறதாலைதான் தம்பி மெடிக்கல் கொலிஜ்ஜிக்கு போக முடியும். ஒரு டொக்டராக வரமுடியும். அப்பாவின்ர ஆசையை நிறைவேற்றலாம். தங்கச்சி சுமதி படிக்கலாம். அவளுக்கு நல்ல இடத்திலை கலியாணம் செய்து வைக்கலாம். தம்பி டொக்டராகிட்டானண்டால் எங்கட குடும்பத்துக்கு விடுதலை தானே அம்மா.

தங் : தங்கச்சியின்ர கலியாணத்தை பாக்கிறியே அம்மா. நீ கலியாணம் செய்து குடும்பமாயிருக்கிறதை யோசிக் கேல்லையே.

கண் : அம்மா, எனக்கு இப்ப கலியாணம் பேசிப் போனீங்க னெண்டால் சீதனமாக வீடு கேட்பாங்க. காசாக 1 இலட்சமோ இரண்டு லட்சமோ கேட்பாங்க. நீங்க வைச்சிருக்கிறீங்களா குடுக்கிறதுக்கு. சவுதிக்குப் போய் நான் உழைக்கிறதாலை எனக்குக் கூட சீதனப் பணத்தை என்னாலை சேர்க்க முடியும்.

தங் : உன்னுடைய அப்பா அம்மாவின்ர இயலாமையை குத்திக்காட்டியா அம்மா.

கண் : அப்பா அம்மாவின்ர இயலாமையை அல்ல அம்மா. இந்த சமுதாயத்தில் உள்ள சீதனப் பேயுக்காக இனிமேல் ஒவ் வொரு பெண்ணும் கலியாணத்துக்கு முதல் உழைச் சுத்தான் ஆகவேண்டியிருக்கு. கலியாணம் சொர்க்கத் திலை நிச்சயிக்கப்படுகுதெண்டு சொல்லுவாங்க. ஆனா இனிமேல் வெளிநாட்டு உழைப்பிலையும் பணத்திலையும் தான் எங்கட பெண்களின்ர திருமணம் நிச்சயிக்கப்படும்.

என்ர கலியாணம் இருக்கட்டும் அம்மா. முதலிலை தம்பி யின்ர படிப்பும் எங்கட குடும்ப வாழ்க்கையும் தான் முக்கியம்.

ரவி : வேண்டாம் அக்கா. நான் ஆம்பிளை ஒருத்தன் இருக்கிறன் நான் உங்களை உழைச்சுக் காப்பாத்திறன்.

கண் : ரவி, இப்ப நீ உழைக்கிற வயதாடா. படிக்கிற வயது. எந்தக் கவலையும் இல்லாமப்படி. அம்மா நான் எனது நண்பியை கண்டிட்டு வாறன்.

(காட்சி மீண்டும் பழைய நிலைக்கு மீளும் ஒலி)

தங் : அண்டைக்கு வெளிகிட்டுப் போனவன்தான் உன்ட அக்கா கண்மணி. இந்த பத்து வருசத்திலை ஊருக்கு வரவேனு மென்ட நினைப்பில்லாம உழைச்சு குடும்பத்துக்குக் கொட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். அவனை வரச்சொல்லி. அவளும் வாற கிழமை வர இருக்கிறான். பத்து வருசத் துக்குப் பிறகு எங்கட குடும்பத்துக்காக உழைச்சுக் களைச்சுப் போன அந்த அக்காவின்ர கலியாணத்தை பார்க்காம உன்ர கலியாணத்துக்குப் போயிற்றியே.

ரவி : அம்மா, இப்ப எங்களுக்கு என்ன குறையிருக்கு. பணந்தான் எவ்வளவோ அக்கா கேமித்துவிட்டா. இனி கலியாணம் பேசிறது சுலபம் தானே.

தங் : ரவி, நீ டொக்டராவாய், உழைத்து இந்தக் குடும்பத்தைப் பார்ப்பாய், உனக்கு கீழையிருக்கிற தங்கச்சி சுமதியின்ர பொறுப்பை நீ எடுப்பாய், என்ட எண்ணத்தோடதான் அக்கா தன்ர வாழ்க்கையைப் பாராம உழைச்சுழைச்சு

உன்னைப் படிப்பிச்சாள். நீ என்னடா எண்டா வேலையாகி ஒரு வருசமில்லை. உன்ரை அம்மாவை, அக்காவை தங்கச்சியைப் பார்க்காமல் யாரோ ஒருத்தியிட்டை போறனெண்டு இருக்கிறாய்.

(கார் வந்து நிற்கும் ஒலி)
(திறந்து மூடும் ஒலி)

ரவி : அம்மா! அக்காதான் வயது போய் கலியாணம் செய்யப் போறாள் எண்டால் என்னையும் அப்பிடி வயது போகு மட்டும் இருக்கச் சொல்லிறியே.

தங் : அட என்னடா சொல்லிறாய்? உன்ர வாயாலை இப்பிடிச் சொல்லலாமே. உனக்காகத்தாண்டா அவள் கலியாணம் காட்சி எண்டில்லாமல் இவ்வளவு காலமும் அந்நிய நாட்டிலை போய் தன்ர இரத்தத்தைச் சிந்தி, தனக்கெண்ட உணர்வுகளைப்பற்றி சிந்திக்காது உழைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளைப் போய், வயது போக மட்டும் கலியாணம் செய்யாமல் இருந்திட்டாள் எண்டு சொல்லுறியே. உனக்கு மனச்சாட்சி எண்டொண்டிருக்காடா?

ரவி : இப்ப எங்களுக்கு என்ன குறையிருக்கு. நான் கலியாணம் செய்தாப்போலை உங்களை விட்டிடப் போறேனே. நான் பார்ப்பன் தானே.

தங் : போடா, போடா...நீ தான் பார்க்கப் போறாய். வாறகிழமை அவன் வர்போறான் அவன் வரட்டும் அவனோடே நீ எனையும் கதைக்காதே நான் அவனோடே கதைச்சுப் பார்க்கிறன்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

பாத்திரங்கள் : கண்மணி, தங்கம்மா

தங் : கண்மணி!

கண் : அம்மா!

தங் : என்னம்மா உன்ர கோலம், (அழுகிறாள்) இப்பிடி இளைச்சப் போயிற்றியே?

கண் : அழாதேயம்மா (விக்கியபடி) நான் தான் வந்திட்டேனே. எங்கம்மா தம்பி, தங்கச்சி.

தங் : தம்பி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிற்றான். தங்கச்சி பள்ளிக்கூடம் போயிற்றான்.

கண் : கமதி, இப்ப பெரிசா வளர்ந்திருப்பாள் என்னம்மா?

தங் : அவள் தான் இப்ப வந்திடுவானே, பார்க்கலாம் கண்மணி. வா...வா... உனக்காக உனக்கு விருப்பமான நண்டுக் குழம்பு சமைச்ச வைச்சிருக்கிறன். வா... அம்மா...

கண் : இந்தப் படத்திலை இருக்கிறதுதானா தம்பி அம்மா? டெதஸ்கோப்போடை என்ன அழகாக இருக்கிறான்.

தங் : ஓம் கண்மணி, அவன் இப்ப ரவுண் ஆஸ்பத்திரியிலை
தான் வேலை பார்க்கிறான். சரி சரி நீ வா: முதல் சாப்பிடு
பிறகு எல்லாம் கதைக்கலாம்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 3

இடம் : தங்கம்மா வீடு

பாத்திரங்கள் : கண்மணி, தங்கம்மா.

கண் : என்னம்மா இரவு ஒன்பது மணியாகப் போகுது இன்னும்
தம்பி வரேல்லையம்மா. நான் இண்டைக்கு வாறெனண்டு
அவனுக்கு தெரியாதோ? லீவைப் போட்டிட்டு நிண்டிருக்க
லாம் தானே?

தங் : அவனுக்கு சிலவேளை வேலை அதிகமாயிருக்கும்.
சிலவேளை நைற் டியூட்டியோ தெரியாது. நீ போய்ப்படு.
காலமைக்கு எப்பிடியும் வந்திடுவான்.

கண் : என்னம்மா? தம்பியைப் பார்க்க எவ்வளவு ஆசையாயி
ருக்குது தெரியுமா? காலமை மட்டும் பொறுத்திருக்
கோணுமே.

தங் : நீ போய் படம்மா. அவன் காலமைக்குத்தான் வருவான்
போல இருக்கு.

கண் : கமதி எங்கை?

தங் : அவள் படுத்திட்டாள். நீயும் போய்ப்படு... ம்...

(பெருமூச்சுடன்)

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 4

இடம் : தங்கம்மா வீடு

பாத்திரங்கள் : தங்கம்மா, புறோக்கர் பரமசிவம், கண்மணி

தங் : வாங்க, பரமசிவம் அண்ணை வாங்க. எப்பிடி
அண்ணை, இவளும் வந்திட்டாள். இனி இவளுக்கொரு
முடிச்சுப் போடுறதுதான் நல்லது. 34 வயதாய் போச்சுது.
நான் சொன்ன விசயம் சரிவந்திட்டுதே.

புறோ : தங்கம்மா, எவ்வளவோ இடத்திலை கதைச்சுப்
பார்த்திட்டன் நீ சொன்ன மாதிரி வீடு வளவு, இரண்டு
லட்சம் ரூபா காசு சீதனம், நகை நட்டுகள் ஒரு 25
பவுண் எண்டெல்லாம் சொல்லிப் பாத்திட்டன். ஆனால்
எதுவும் சரிவரேல்லை.

தங் : எண்ணண்ணை அப்பிடி ஒருதருமே சந்திக்கேல்லையா?

புறோ : தங்கம்மா வயது கூடிற்றுது ஒண்டு. இருந்தும் நாலு

மாப்பிள்ளையன் கிடைச்சாங்கள் அவங்கட குறிப்புக்களும் பிள்ளையின் குறிப்பும் கூட நல்ல பொருத்தம். ஆனா...

தங் : என்ன அண்ணை... சீதனம் காணா எண்டுறாங்களோ?

புறோ : அதில்லை தங்கம்மா...?

தங் : வேறையென்ன அண்ணை? சொல்லுங்க.

புறோ : எனக்கொரு மாதிரியிருக்கு தங்கம்மா சொல்ல...

தங் : பரவாயில்லை... எதெண்டாலும் நீங்க சொல்லுங்க

புறோ : சவுதிக்குப் போனா பொம்பிளையனைப் பற்றி அவளவு நல்லாக் கதைக்கிறேல்லை தங்கம்மா. அங்கை அவங்கள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ நடத்தை தவறியிருப் பாங்களாம். இதாலை எங்கட சமூகத்திலை இப்ப சவுதிக்குப் போட்டு வாற பொம்பிளையனை குடும்ப வாழ்க்கைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளுறேல்லை.

தங் : அண்ணை இந்தச் சமுதாயம் எப்பிடி யெல்லாம் பொம்பிளையனைப்பற்றி நினைச்ச வைச்சிருக்கு. ஏழ்மையிலையிருந்து விடுபடுறதுக்காக, அந்நிய நாட்டுக்குப் பெண்கள் உழைக்கப் போனால் அவங்கள் வழிதவறினவங்களா அண்ணை?

புறோ : தங்கம்மா, இதை நான் சொல்லேல்லை. உங்கட மகளுக்கு கலியாணம் பேசிப் போன இடத்திலை கதைச்சதைத்தான் நான் சொன்னன்.

தங் : அப்ப என்ற மகளுக்கு இந்த சமுதாயத்திலை இனி இடமேயில்லையா அண்ணை?

புறோ : அப்பிடித்தான் நினைக்கிறன். விதியொண்டிருக்கே. அதுக்கு ஆரும் தப்பேலாது தங்கம்மா? நான் வாறன். (சிறிய ஒலி எழுதல்)

கண் : அம்மா.

தங் : கண்மணியா? நீ எப்ப வந்தாய்?

கண் : நீங்கள் புறோக்கரோடை கதைக்க ஆரம்பித்த நேரத்திலிருந்தே நான் இந்த அறையிலை தான் இருக்கிறன்.

தங் : பார்த்தியா அம்மா, உன் விதி உன்னை எங்கை கொண்டு போய் விட்டிருக்கு. இப்ப உனக்கு கலியாணம் செய் யேலாத நிலையாய்ப் போச்சம்மா.

கண் : அம்மா, இப்ப நான் எனக்கு கலியாணம் செய்து வைக்கச் சொல்லி கேட்டனா? நீங்க போய் தேவையில்லாமல் இதிலை தலையிடுறீங்க.

தங் : இந்த பத்துவருசமும் உனக்கெண்டு ஒரு சுகமும் இல்லாம இந்தக் குடும்பத்துக்கு உழைச்சது போதும். இனி நீ ஒரு கலியாணத்தை செய்து பிள்ளை குட்டியோட குடும்பமாக இருக்கவேணுமெண்டு ஒரு தாய் விரும்பாம வேறு ஆரம்மா விரும்புவாங்க. பெண் பாவம் பொல்லாததம்மா. உன் அப்பா இறந்தவுடனேயே இந்தக் குடும்பப் பாரத்தைச் சுமந்து உன் தம்பியை

டொக்டராக்கினாய். எங்கள் குடும்பத்தின் ஏழ்மையைப் போக்கினாய். ஆனால் உனக்கு செய்ய வேண்டிய கடமையை ஒரு தாயெண்ட முறையிலை நிறைவேற்ற முடியாமல் தவிக்கிறேனம்மா?

கண் : இதுக்குப் போய் அழுகிறியேம்மா. அந்தப் புறோக்கர் சொல்லிப் போட்டுப் போறது உனக்கு ஞாபகமில்லையா. எல்லாம் அவரவர் தலைவிதிப்படிதான் நடக்குமென்று. சும்மா உதெல்லாத்தையும் விட்டிட்டு வேறை அலுவலைப்பாருங்க. அது சரி இவன் தம்பி என்ன வீட்டுக்கு ஒழுங்கா வாறானில்லை.

தங் : கண்மணி, அவனைப் படிப்பிச்சு டொக்டராக ஆக்கினது தான் மிச்சம். அவன் குடும்ப பாசம், நன்றி உள்ளவனாகத் தெரியேல்லை அம்மா.

கண் : என்னம்மா சொல்லிறாய்? எனக்கு ஒண்டும் விளங்கேல்லை.

தங் : உன்ர தம்பி ஆரோ அவனோட வேலை செய்யிற ஒரு டொக்டர் பெட்டையை காதலிக்கிறானாம். அவனைக் கலியாணம் செய்து தரச்சொல்லிக் கேட்கிறானம்மா.

கண் : அதிலை என்னம்மா தப்பிருக்கு. வயது வந்த ஒரு ஆண் தனக்கு விருப்பமான இடத்திலை கலியாணம் செய்யிற திலை என்ன பிழை இருக்கு?

தங் : கண்மணி, நீயா அதைச் சொல்லிறாய்? இவ்வளவு தூரம் அவனைப் படிப்பிச்சு ஆளாக்கின அக்காவை, அதாவது

உன்னைப் பற்றி அவன் நினைக்கவேயில்லையம்மா. அக்கா இப்பிடி தனிமரமாக இருக்கிறாளே அவளுக்கு முதலிலை கலியாணம் செய்து வைக்கவேணுமெண்டு நினைக்கேல்லை அவன். இவன் சுமதியைப் பற்றியாவது அவன் நினைச்சானா?

கண் : என்ற கதையை விடுங்கம்மா. அது முடிஞ்சுபோன கதை. எனக்கெண்டு ஒரு வாழ்விருந்தா அது நீ, தம்பி. தங்கச்சி இவங்கட சிறப்பான வாழ்க்கையாகத்தானிருக்கும். இவங்க எல்லாம் சந்தோஷமாக இருந்தா அதுவே போதும்.

தங் : கண்மணி, நானும் நிரந்தரமா இருக்கப் போறதில்லை. தம்பியும் போயிடுவான். சுமதியும் நாளைக்கு வேறொரு வனுக்குச் சொந்தமாகிவிடுவான். உன்ர வாழ்வு தனி மரமாயிடுமே அம்மா. அதை யோசிக்கப் பார்த்தியா?

கண் : இந்த உலகத்திலை நம்ம மனித சமூகத்திலை எத்தனை பெண்கள் இண்டைக்கு சீதனக் கொடுமையாலை தனிமரமாக இருக்கிறார்கள். அவங்களிலை ஒருத்தியாக நானும் இருந்திட்டுப் போயிடறன் அம்மா. அதைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படாதீங்க. அது சரி தம்பியினர் கலியாண விசயத்தை கவனிக்க வேண்டியது தானே.

தங் : அவன்ர விசயமாய் அந்தப் பிள்ளையினர் அப்பா இங்க வர இருக்கிறார்.

கண் : சரி, வரட்டும். கதைச்சு ஒரு முடிவெடுப்பம்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 5

இடம் : தங்கம்மா வீடு

பாத்திரங்கள் : தங்கம்மா, கண்மணி, ரவி

கண் : ரவி, எல்லாம் சரிதானே. கலியாணத்தை எங்க நடத்திறதாக அவை தீர்மானிச்சிருக்கினம்.

ரவி : 'ராமநாதன்' மண்டபத்திலேயே நடத்தவாம். வருகிற புதன்கிழமை செய்யவாம்.

கண் : அப்ப சரி. அதுக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்வமே.

ரவி : மிக முக்கியமான விசயம் ஒண்டையும் அவங்கள் சொன்னாங்கள் அக்கா.

கண் : என்ன? என்ன?

ரவி : கலியாணத்துக்கு உங்களை வர வேண்டாமாம்.

தங் : டே ரவி, என்னடா சொல்லிறாய்.

கண் : பொறுங்கம்மா, அவசரப்படாதீங்க. ஏன் தம்பி நான் வரக்கூடாதாம்.

ரவி : நீங்கள் சவுதிக்குப் போனதாலை உங்களை ஒரு மாதிரி நினைக்கிறார்கள். அங்கை நீங்க வந்தால் அவங்கட ஆக்களுக்கு தெரிய வந்தால் கௌரவக்குறைவாம்.

தங் : டே ரவி, இந்தக் கலியாணம் தேவையில்லை யெண்டு போய்ச் சொல்லு.

ரவி : அப்ப என்னையும் அக்காவைப் போல இருக்கச் சொல்லிறியா?

தங் : என்னடா சொன்னாய்? (அடித்தல்)

கண் : விடம்மா, அவனுக்கு ஏன் அடிக்கிறாய்?

தங் : கண்மணி, பொறுமைக்கும் ஒரு அளவிருக்கம்மா. உன் பொறுமையும், நீ இந்த குடும்பத்திலை வைச்ச அன்பும் இண்டைக்கு உன் வாழ்க்கைக்கே உலை வைச்சிட்டுது! அம்மா, இவன் இண்டைக்கு இந்த சமூகத்திலை தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறதுக்கு காரணம் நீ தான் எண்டுறது! இவனுக்கு புரியாமல் கதைக்கிறான் கண்மணி. நீ இவனுக்கு மேலை வைச்சிருக்கிற பாசத்திலை ஒரு சிறி தளவாவது இவன் உன் மேலை வைச்சிருக்கிறானாம்மா. ஆரோ ஒரு கண்டவளுக்குப் பின்னாலை, போறதுக்காக உன்னை தன்ர வாய்க்கு வந்த மாதிரிச் சொல்லுறானே. அவங்களுக்கு வாயடைக்கிற மாதிரி கதைக்க வேண்டிய இவன் அவங்களோட சேர்ந்து நிண்டு கதைக்கிறானே.

கண் : அவசரப்படாதே அம்மா, இந்த சமூகத்திலை, அவனும் ஒருவன் தானே. சமூகம் இப்படிக் கதைக்கேக்கை அவன் மட்டும் வாயை திறக்கேலாது அம்மா. அது கிடக்கட்டும் இப்ப...

தங்க : இப்பிடிச் சொல்லிச் சொல்லியே உன்ர வாழ்க்கையை அழிச்சுக் கொள்ளுறாய். அம்மா.

கண் : யாரும் யாருடைய வாழ்க்கையையும் அழிச்சுக் கொள்ள முடியாதம்மா. இந்தச் சமூகத்திலை மனிதனாக, அதுவும் பெண்ணாகப் பிறந்ததே குற்றம். இந்தச் சமூகம் பெண்களை பகடைக் காய்களாக நினைக்குது. இந்த நிலையிலை சமூகத்தின் பார்வை மாறினால் தான் எங்களுக்கு விடிவு கிடைக்கும். இப்ப இந்தக் கதைய ஸெல்லாததையும் விட்டிடுவம். தம்பியின்ர கலியாணத்தை நல்லா நடத்தி முடிச்சிடுவம்.

தங் : நீ இல்லாம கலியாணமா? நாங்கள் போகப் போறதில்லை.

கண் : அம்மா, நானும் வரேலாது. அப்ப அவன்ர கலியாணத்தை ஆர் முன்னிண்டு நடத்திறது.. தம்பி நீ கவலைப்படாதே. நான் அங்கை வந்து உன் கௌரவத்துக்கு களங்கத்தை உண்டு பண்ணமாட்டன். நீ அக்கா இல்லை எண்டு வெளியிலை சொல்லலாம். ஆனால் நீ என்னோட கூடப் பிறந்தனி. உன்ர இரத்தத்தையும் என்ர இரத்தத்தையும் எடுத்துப் பார்த்தால் அதிலை இந்த அம்மான்ர இரத்தமும் அப்பான்ர இரத்தமும் தான் இருக்கும். அதனாலை நான் உன்னை தம்பி இல்லையெண்டு சொல்லேலாது. என்ர மனதாலை அப்பிடி நினைக் கவுமேலாது. நீ கவலைப்படாம போ. அம்மாவும் தங்கச்சியும் உன்ர கலியாணத்துக்கு வருவாங்கள். நான் இங்கையிருந்து கொண்டே உன்னை வாழ்த்துவன். முடிந்தால், சமூகம்

இடங்கொடுத்தால் கலியாணத்துக்குப் பிறகாவது இந்த அக்காவிட்டை வந்திட்டுப்போ.

தங் : கண்மணி, (விக்கி விக்கி அழுதல்) நீ உண்மையிலை... எப்பிடியம்மா சொல்லுறது. உண்ட அப்பா இருந்திருந்தா இப்பிடி உனக்கு ஆயிருக்குமா அம்மா? அவர் என்ன பாவம் செய்து போட்டுப் போனாரோ?

கண் : அம்மா, நீங்க அப்பாவைப் போய் மனம் நோகிறீங்களா? அவரை அங்கைகூட நிம்மதியாய் இருக்க விடமாட்டங்கள் போல இருக்கு. அழாதீங்க வாங்க.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 6

இடம் தங்கம்மா வீடு

பாத்திரம் : தங்கம்மா, கண்மணி, சுமதி

கண் : சுமதி, என்ன நெக்லஸ் போடாம புறப்பட்டிட்டா. அம்மா நெக்லசை போட்டு விடுங்க சுமதிக்கு.

சுமதி : இதுகளைப் போட்டுத்தான் என்னம்மா? (பெருமூச்சுவிடுதல்)

கண் : என்னம்மா நீ, அண்ணாவின்ர கலியாணத்துக்கு போற நீ, பெருமூச்சு விடுறாய்.

தங் : நீ இல்லாம எனக்கு அங்க போக விருப்பமேயில்லையம்மா.

கண் : நான் வராட்டித்தான் என்ன. நீ இருக்கிறாய் தானே. உன்ர வாழ்த்து ஒண்டே போதும் அம்மா! அவங்கள் நல்லா வாழுறதுக்கு.

தங் : வாம்மா. கண்மணி நீயும் வெளிக்கிடு. அவங்க என்ன சொல்லுறது.

கண் : தம்பியின்ர கௌரவத்தை காப்பாற்ற வேண்டியது ஒரு அக்காவின்ர பொறுப்பில்லையாம்மா. நேரமாகுது நீங்க புறப்படுங்க.

தங் : கவனமா இரும்மா. நாங்கள் போயிற்றுவாறம்.

கண் : சரி, போயிற்று வாங்க.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 7

இடம் : தங்கம்மாவின் வீடு

பாத்திரங்கள் : தங்கம்மா, கண்மணி, கணேசன்

கண் : அம்மா அம்மா...

தங் : எங்க கண்மணி போயிற்று வாறாய். நாங்கள் கலியாண வீட் டாலை தாலிகட்டின கையோடையே புறப்பட்டுவந்திட்டம்.

கண் : ஏன் அம்மா. நிண்டு ஆறுதலா வந்திருக்கலாம் தானே.

தங் : நீ இல்லாதது எனக்கு ஒரு மாதிரியாய் இருந்துதம்மா. எனக்கு மனம் கேட்கேல்லை. நானும் கமதியும் உடனே புறப்பட்டு வந்திட்டம்.

கண் : எப்படியம்மா கலியாணம் எல்லாம் நடந்தது.

தங் : பெரிய குடும்பம் பெரிய அந்தஸ்து. அதாலை பெரிசாத்தான் கலியாணம் நடந்தது.

கண் : உனக்கு அங்கை மரியாதை தந்தாங்களாம்மா?

தங் : மாப்பிள்ளையின்ரை யெண்டதாலை அதெல்லாம் சீராக இருந்தது. அது சரி நீ எங்கை போயிற்று வாறாய்?

கண் : நான் என்ற ரிக்கற்றை "கொண்போம்" பண்ணிற்று. பிளைற்றையும் விசாரிச்சிட்டுவாறன்.

தங் : என்ன கண்மணி நீ சொல்லிறாய்.

கண் : ஓம் அம்மா. எனக்கும் இனித் திரும்பி சவுதிக்கு போற நாள் நெருங்கிற்றுதல்லே.

தங் : என்ன பிள்ளை நீ சொல்லிறாய். சவுதிக்கு திரும்ப போகப் போறியே. நான் உன்னை இங்கை வரச்சொன்னதே உனக்கெண்டு ஒரு குடும்பத்தை அமைச்சுத்தந்து இங்கை நிம்மதியா இருக்கத்தான். இனி ஏன் நீ சவுதிக்குப் போகவேணும்.

கண் : அம்மா, எனக்கு இன்னும் ஒரு பெரிய கடமை இருக்கு. சுமதியை நல்ல இடத்திலை வாழ வைக்க வேணுமெண்டா, இந்த சமுதாயத்திலை சீதனம் கனக்க கொடுக்க வேண்டியிருக்கு. அதாலை நான் உழைக்கத்தானே வேணும்.

தங் : அதுக்குத்தான் ரவி இருக்கிறானே. அவனை நீ ஆளாக்கி விட்டிருக்கிறாய். தன்ர தங்கச்சியை கவனிக்க வேண்டியது அவன்ர பொறுப்புத்தானே கண்மணி.

கண் : அம்மா! தம்பிக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள். இனி அவன் தான் தன்ர குடும்பமெண்டு பாக்கவேணுமே தவிர தங்கச்சியைப் பார்க்கலாது. அப்பிடியில்லையெண்டு பாக்கப்போனால் அவன்ர குடும்பத்துக்குள்ளே பிரச்சினை வரும். அவன் நிம்மதியாயிருக்கேலாது சந்தோசமாயிருக்கேலாது.

தங் : வேண்டாம் கண்மணி. இப்ப நீ உழைச்சவைச்சிருக்கிற காக, நகைநட்டு இதெல்லாம்போதும் மகள். நீ போக வேண்டாம். உனக்கு என்ர கண் மூடக்கிடேல்லை ஒரு கலியாணம் செய்து வைச்சிடோணுமெண்டுதான் இருக்கிறன்.

கண் : அம்மா, நீ தான் பார்த்தியே, எனக்கு இனி கலியாணம் செய்து வைக்கிறதெண்டா அது நடைபெறாத காரியம் அம்மா. குடும்பம் வாழமுடியாம கஷ்டப்படுறதைப் பார்க்கச்சகிக்கமுடியாம உழைக்கவேணுமெண்டு சவுதிக்குப்போற பொம்பிளையளுக்கு இந்த சமுதாயம்

கொடுத்திருக்கிற பேர். நடத்தை கெட்டவன். இந்தப் பேரோடை கலியாணம் செய்தாலும் வாழலாது. இந்த ஆண்வர்க்கம் இருக்குதே இதிலை ஒருத்தன் என்ர பணத்துக்காக சிலலேளை என்னைக் கலியாணம் செய்யலாம். ஆனா அதுக்குப் பிறகு அவன் என்னை நடத்தை கெட்டவன் எண்டு சொல்லமாட்டான் எண்டுறுதுக்கு என்ன உத்தேசம். கலியாணத்துக்குப்பிறகு அப்பிடியொண்டு நடந்து என்ர வாழ்க்கை பாழாகிறதை விட நான் இப்பிடியே இருந்துட்டுப் போயிடறன் அம்மா. என்ர சகோதரங்களின்ர நல்வாழ்க்கையைப் பார்த்து நான் வாழ்ந்திட்டுப் போயிடறன்.

தங் : இல்லம்மா. இந்த உலகத்திலை நல்லவன் ஒருவன் இல்லாமலா போகப்போறான்? கடவுள் உன்ர மனத்துக்கு நல்ல வாழ்க்கையைத் தராமல் விடமாட்டார் அம்மா. நீ திரும்பவும் சவுதிக்குப் போற எண்ணத்தை விட்டிடு அம்மா.

கணை : கண்மணி, கண்மணி

தங் : ஆரது, வாங்க

கண் : ஆ நீங்களா? வாங்க வாங்க. இன்னும் திரும்ப சவுதிக்கு போகேலையா. அம்மா நான் சொல்ல மறந்து போனன். இவர் சவுதியிலை நான் பணிப்பெண்ணாக வேலை செய்த வீட்டிலை தான் றைவராக இருந்தவர்.

கணை : ஆம் அம்மா, கண்மணி அண்டைக்கு எனக்கு உதவி

செய்திராவிட்டால் என்ற தங்கச்சியின் வாழ்க்கையே சின்னா பின்னாமாய் போயிருக்கும் அம்மா.

கண் : இதென்ன பழைய கதையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு.

கணை : பழைய கதையில்லை கண்மணி. உன் இரக்கமான மனத்தாலே இண்டைக்கு என்ற தங்கச்சிக்கு நல்ல வாழ்வு கிடைச்சிட்டுது. இந்தாங்க நீங்க அண்டைக்குத் தந்து உதவிய பணம் முப்பதாயிரம் ரூபாய்.

கண் : இப்ப இதுக்கு அவசரமில்லை கணைசன். நீங்கள் ஆறுதலாகக் கொடுத்தாப் போதும்.

கணை : எனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பணம் கிடைச்சிட்டுது. உங்களையும்பாத்திட்டுப் பணத்தையும் கொடுத்திட்டுப் போகலாமெண்டு வந்தன்.

தங் : நீங்க என்ன சொல்லிநீங்க. கண்மணி எனக்கு ஒண்டும் விளங்கேல்லை.

கணை : ஒருவருசத்துக்கு முதல் நான் சவுதியிலை உங்கட மகள் வேலை பார்த்த வீட்டிலை றைவராக வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தன். திடீரென்று என்ற தங்கச்சியின் கலியாணத்துக்கு 30,000 ரூபா காசு அனுப்பும்படி அம்மா கடிதம் எழுதியிருந்தா. அந்த நேரத்திலை என்னட்ட. ஒரு காசும் இருக்கேல்லை. அந்தக் காசு இல்லாட்டி தங்கச்சி யின் கலியாணம் நிண்டுபோயிடுமெண்டும் அம்மா எழுதியிருந்தா. அந்த நேரத்திலை கண்மணிதானம்மா

எனக்கு உதவி செய்தது. இந்த உதவி மட்டும் அண்டைக்கு எனக்கு கிடைச்சிருந்திராவிட்டால் என்ற தங்கச்சி வாழா வெட்டியாகத்தான் இண்டைக்கு மிருந்திருப்பான். நீங்க கண்மணியை மகளாய் பெத்தது உண்மையிலை பெருமையம்மா.

கண் : உந்தப் பழைய கதையளை விடுங்க. இப்ப நீங்க திரும்ப எப்ப போகப் போறீங்க.

கணை : அடுத்த மாதமளவிலைதான்.

கண் : எனக்கு அடுத்த கிழமை பிளைற.

கணை : என்ன கண்மணி? திரும்பப் போகப் போறியா? வரேக்கை என்ன சொல்லிற்று வந்தனி. எனக்கு கலியாணம் நடக்கப்போகுது இனி நான் திரும்பி வரமாட்டன் என் டெல்லா சொல்லிற்று வந்தனி.

தங் : நான் போக வேண்டாம் எண்டு சொல்லிறன் இவள் கேட்கிறாளில்லை தம்பி.

கண் : அம்மா, தேவையில்லாத கதையளைக் கதையாடாத.

கணை : கண்மணி! அம்மா தேவையில்லாத கதையளை கதைக்கேல்லை. நான் இங்கை அரை மணித்தியாலத் துக்கு முதலே வந்திட்டன். உனக்கும் அம்மாவுக்கும் நடந்த சம்பாசனையைக் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தன். நீங்க எனக்கு சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இல்லை. இந்த சமுதாயம் உனக்கு தந்திருக்கிற

பேயரையும், உனக்கு கலியாணம் செய்து வைக்கேலாது. உங்கட அம்மா படுகிற அவலத்தையும் உன்னுடைய சகோதரன் உங்களை கவனியாமல் இருப்பதையும், உனக்குப் பின்னாலே ஒரு தங்கச்சி கலியாணம் செய்ய காத்திருக்கிறதையும், இங்கை நடந்த உங்கட கதைகளிலிருந்து அறிஞ்சு கொண்டன்.

அம்மா உங்களுக்கு ஆட்சேபனையில்லையெண்டால், கண்மணிக்கும் ஆட்சேபனையில்லை எண்டால் கண்மணியை நான் கலியாணம் செய்யிறேன். நான் கண்மணியைக் கலியாணம் செய்ய விரும்புவது கண்மணி எனக்குச் செய்த உதவிக்குப் பிரதியுபகாரமாகயில்லை. சவுதியிலை நான் கண்மணியைச் சந்திச்ச நாளிலேயே இப்பிடி ஒரு பெண் குடும்பத்துக்காக உழைக்க வந்திருக்கிறாள் என நினைத்து வியந்தது உண்டு. வியந்தது மாத்திரமில்லாமல் இப்படியான ஒரு பெண் எனக்கு வாழ்க்கைத் துணையாகக் கிடைக்க மாட்டாளா? என ஏங்கியதுண்டு.

நான் என் மனப்பூர்வமாக கண்மணியை ஏற்றுக் கொள்ளுறேன் அம்மா. இந்தச் சமுதாயம் எத்தனையோ சொல்லும். இந்தச் சமுதாயம் பெண்ணை அடிமையாக்கி வைச்சிருக்கிறது, மாத்திரமில்லாமல், அவள் இந்தச் சமுதாயத்திலே முன்னேறத்துடிக்கிறபோது, அவளுக்குக் களங்கத்தைக் கற்பித்து அவளை தலையெடுக்காமல் செய்துவிட இந்த சமுதாயம் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. எங்கட சமுதாயப் பண்புகளாகப் போச்சு.

அம்மா, நான் கண்மணியைத் திருமணம் செய்யிறது மாத்திரமில்லை. உங்கட குடும்பத்தையும் என்ற குடும்பமாகவே ஏற்றுக் கொள்ளுறேன்.

தங் : தம்பி தெய்வம்போல இந்த நேரத்திலை வந்து எங்கட குடும்பத்துக்கு நிம்மதியையும் சந்தோசத்தையும் தந்திட்டங்க.

கணே : சாதாரண மனிசன் அம்மா நான். ஆனால் சமுதாயத்துக்கு பயப்படாத நேர்மையான மனிதன். என்னை நீங்க தெய்வமாக்காதீங்க. தலையெழுத்தெண்ட பேரிலை எத்தனையோ பெண்கள் திருமண வாழ்க்கையில்லாமல் கண்ணீரும் கம்பலையுமா இருக்கிறதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற தெய்வத்தை விட, கண்ணீர் விடாம சந்தோசமா ஒரு பெண்ணை வைச்சிருக்கக் கூடிய சாதாரண மனிசனாக இருந்திடறேன் நான்.

தங் : கண்மணி... கண்மணி...

கண் : ஆ...ஆ...(திடுக்கிட்டவளாக)

தங் : என்னம்மா பேயறைந்த மாதிரி இருக்கிறாய். தம்பிக்கு ஏதாவது ரீ கொண்டு வா அம்மா.

(காட்சி முடிவு)

(11 - 12 - 1994 இல் ஒலிபரப்பப்பட்டது)

7. கௌரவ அகதிகள்

காட்சி - 1

இடம் : மணியம் ஓவசியர் வீடு

பாத்திரங்கள் : மணியம் ஓவசியர், மனைவி அழகம்மா, புறோக்கர் பொன்னம்பலம்.

பொன் : ஓவசியர் ஜயா, மணியம் ஓவசியர் ஜயா.

மணி : ஆ, ஆரது புறோக்கர் பொன்னம்பலமே, வாங்க, வாங்க, அழகம்மமா, இங்கை புறோக்கர் வந்திருக்கிறார்.

அழ : ஆ, வாங்கண்ணை இருங்க.

பொன் : ஓவசியர் ஜயா, இப்ப மகளின்ர விசயமா என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறியள்.

மணி : புறோக்கர், கலியாணமெண்டுறது திடீரெண்டு எடுக்கிற முடிவில்லை. கனவிசயங்களை யோசிக்க வேண்டியிருக்கு.

பொன் : ஜயா நீங்கதானே சொன்னீங்க, எங்கட மகளுக்குமும் முப்பத்துநாலு வயதாப் போகுது, எப்படியாவது ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து முடிச்சிடச்சொல்லி, பிறகு இன்னும் யோசிச்சுக்கொண்டிருந்தா வயது தானே போகப்போகுது.

மணி : இங்க பார் பொன்னம்பலம், நானும் கொழும்புக்கு வந்து இங்கத்தையோடையே "செற்றின்" பண்ணி பதினைஞ்சு வருசமாயிற்றுது. இப்ப நான் இங்கை ஒரு கௌரவமான நிலையிலை இருக்கிறேன். அப்ப மகளுக்கு மாப்பிள்ளை எடுக்கேக்கையும் சில விசயங்களைப் பார்க்கவேண்டியிருக்கு. . . .

பொன் : ஜயா, இங்கை கொழும்பிலை இப்ப "கை சொசைற்றியிலை" இருக்கிறவங்களெல்லாம் எங்கட ஊர்ப்பக்கங்களிலை இருந்து வந்தவைதானே. அதுக்காக எங்கட ஊரிலை இருக்கிற ஆக்களை சொசைற்றியிலை குறைஞ்சவங்களெண்டு சொல்லிறியள் போல இருக்கு .

மணி : அப்பிடிச் சொல்ல வரேல்லை நான். ஒரு மேல் நிலைக்கு வந்ததுக்குப் பிறகு கீழை இறங்க ஆருக்கும் மனம் வராது தானே. இப்ப பாருங்க என்ற மகள் ஒரு ரீச்சராக இருக்கிறாள். நாலு இடத்திலை நல்ல மரியாதையாயிருக்கு. மற்றது அவள் படிப்பிக்கிற பள்ளிக் கூடமும் ஒரு உயர்தரப்பாடசாலை. அவளோட படிப்பிக்கிற ரீச்சர் மாறும் "கை சொசைற்றியிலை" இருக்கிற ஆக்கள். அதிகமாக ரீச்சர்மாள் எல்லாம் எஞ்சினியர், டொக்டர் மாற்ற பெண்சாதிகள்.

பொன் : ஏன் ஜயா, அந்தப்பெடியன் என்ன குறைஞ்ச உத்தியோகமே, ரெக்னிக்கல் அசிஸ்டன்ட். சம்பளமும் "ஓவரை மோடை" 8000 அளவிலை வரும். பிறகு என்ன?

மணி : இல்லை புறோக்கர், அந்தப் பெடியன் இவ்வளவு காலமும்

ஊர்ப்பக்கம் தானே வேலை செய்தவர். இப்ப கொழும்புக்கு வந்து என்ன இரண்டு வருசம் தானே, இந்த சொசைற்றி யிலை வாழக்கூடிய நிலைக்கு இருக்கிறாரோ தெரியாதே. நானும் என்ற மகளுக்கு எவ்வளவு சீதனம் குடுக்க இருக்கிறன் . . . . மற்றது . . .

பொன் : ஐயா உங்கட மகளுக்கும் வயது கூடிற்றுது. இந்த நிலை யிலை கலியாணத்துக்கு மாப்பிள்ளை கிடைக்கிறதும் கஷ்டம். மற்றது இந்த மாப்பிள்ளையும் நல்லபொருத்தம். இதை விட்டிடங்கெண்டாபிறகு தேடுதும் கஷ்டம்.

மணி : பொன்னம்பலம், பெடியன்ர அம்மாவும் அப்பாவும் இப்ப எங்க இருக்கினம்.

பொன் : ஐயா, அவங்கள் அந்த நாளிலை ஊரிலை பேரும் புகழோடையும் இருந்த ஆக்கள். இப்ப வீடுமில்லாம வளவு மில்லாம ஊரிலை ஒரு அகதி முகாமிலைதான் இருக்கிறாங்கள்.

மணி : மகன், அவையனை இங்கை கொழும்பிலை கூப்பிட்டு வைச்சிருக்கேலாதே .

பொன் : ஐயா, கொழும்பிலை உங்களைப் போல சொந்த வீட்டிலை இருக்கிற ஆக்களுக்கு பிரச்சனை இல்லை. பெடியன் இப்பவே ஒரு றுாமுக்கு 2000 ரூபாவும் சாப்பாட்டுக்கு 2500 ரூபாவும் குடுத்துக்கொண்டிருக்காம். இந்த நிலையில் அப்பா அம்மாவை கொழும்புக்குக் கூப்பிட்டு வீட்டுத் திருக்கிறதென்டால் உழைப்பிலை மிஞ்சவும் மாட்டுது. அப்பிடியிருந்தாலும் அவையன் ஊரை விட்டு வரமாட்ட

மெண்டு இருக்கினமாம்.

மணி : அகதியாயிருக்கிற நிலையிலை இப்ப நான் மாப்பிள்ளை எடுத்தா என்ற வீட்டிலை தான் வந்து அவங்கள் குடியேறியிருக்க வேண்டிவரும்.

பொன் : ஐயா, உங்கட மகளுக்கெண்டு குடுக்கிற வீட்டிலை அவ வின்ரை புருஷன்ர அப்பா அம்மா தங்கியிருக்கிறதாலை என்ன குறைஞ்சிடப்போகுது.

மணி : அப்பிடியில்லை பொன்னம்பலம். அது பின்னாலை பெரிய பிரச்சனையைக் கொண்டு வரும். அடுத்து பொடியன்ர அப்பா அம்மா அகதியாயிருக்கினமெண்டு சொல்ல ஒரு மாதிரியாயிருக்கு. மகள் இதை எப்பிடி மற்றவங்களுக்குச் சொல்ல முடியும். எங்கட சொசைற்றிக்கு இந்த மாப்பிள்ளை சரிப்பட்டு வரது பொன்னம்பலம்.

பொன் : ஐயா, சொசைற்றி, சொசைற்றி எண்டு கையில் வாற மாப்பிள்ளையைத் தள்ளி விடுறியள். பிறகு நீங்கள் மனம் வருந்துவீங்க. இப்பிடி ஒரு தங்கமான பெடியனை நீங்கள் நினைச்சே பார்க்கேலாது.

அழ : பொன்னம்பலமணை, இந்தக் கலியானத்தை விட்டிடுங்கோ. எதுக்கும் வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை ஏதும் இருந்தாக் கொண்டு வாங்கோ பார்ப்பம்.

பொன் : சரி தங்கச்சி ஏதோ பார்ப்பம். நான் போயிற்றுவாறன்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 2

பாத்திரங்கள் : தவம், சந்திரன்.

இடம் : பஸ்திரிப்பிடம்.

பின்னணி : (பஸ் ஒன்று வந்து நின்று ஆளை இறக்கிப் போகும் ஒலி)

தவம் : ஹலோ சந்திரன்.

சந்தி : நீ . . . . நீ . . . .

தவம் : என்னடாப்பா மறந்திட்டியா? நல்லா யோசிச்சுப் பார் .

சந்தி : ஆ . . . நீ . . . நீ . . . . "தவம்" இல்லையா . . . .

தவம் : ஓ, தவம் தான் . . . என்னை அடையாளம் காணமுடியேல்லையோ . . . .

சந்தி : பின்னை என்னடாப்பா, அப்ப எவ்வளவு மெல்லிசா இருந்தனி. இப்ப தடிச்சிட்டா. அதுசரி எங்கை நான் உன்னைச் சந்திச்சு மூண்டு வருஷம் . ஊரிலை சந்திச்சதுக்குப் பிறகு நான் உன்னை சந்திக்கேல்லை. அது சரி என்ன இப்ப வெளி நாட்டிலையோ .

தவம் : ஓம்மச்சான், நான் இப்ப ஜேம்மனியிலை இருக்கிறேன். ஒரு மாதிரி ஏஜன்சியைப் பிடிச்சுப் போய் சேர்ந்திட்டன்.

சந்தி : அது தானே, அங்கத்தையில் சாப்பாடு தான் ஆளை

இவ்வளவு தடிப்பாக்கியிருக்கு.

தவம் : ஆள் தடிச்சென்ன மச்சான், மனசு அமைதியில்லையே . .

சந்தி : என்னடாப்பா நீ சொல்லறாய். இப்ப தானே வெளிநாட்டிலை இருக்கிறவங்கள் வாழுற வாழ்க்கைக்கு நாங்கள் உள்நாட்டுக் காரங்கள் ஏணி வைச்சாலும் எட்டாத மாதிரி இருக்கு . . . .

தவம் : மச்சான், அங்க நாங்கள் அகதி எண்ட பேரிலை அவங்கள் போடுற பிச்சைக் காசிலை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறம். அங்கை கிடைக்கிற காசிலை அந்த நாட்டு வாழ்க்கையைத்தான் நாங்கள் வாழ்ந்து கொள்ள வேணும். எங்கட நாட்டு வாழ்க்கையை அந்த நாட்டு அகதிக் காசிலை நடைமுறைப்படுத்தினமெண்டா எவ்வளவோ மிச்சமிருக்கும். ஆனா அந்த நாட்டிலை இருந்து கொண்டு அப்பிடிச்செய்யலாது. அவங்கட சொசைற்றியோட ஒத்துப்போக நாங்களும் அவங்களைப் போல வாழ வேண்டியிருக்கு. இது தான் நிதர்சனமான உண்மை. அது கிடக்கட்டும் நீ எப்ப கொழும்புக்கு வந்தனி. இப்பவும் அந்த வேலை தானோ அல்லாட்டி வேறை ஏதும் வேலை பார்க்கிறியோ? . . . .

சந்தி : இல்லை தவம் அந்த வேலைதான். இப்ப மாற்றங்கிடைத்துக் கொழும்பிலை 2 வருஷமா வேலை செஞ்சு கொண்டிருக்கிறேன்.

தவம் : அப்ப, அம்மா அப்பாவும் இங்கையோ .

சந்தி : அதை ஏன் கேக்கிறாய். அவங்க இப்ப ஊரிலை அகதிமுகாமிலை இருக்கிறாங்க வீடெல்லாம் விட்டிட்டு இடம் பெயர்ந்து போயிருக்காங்க.

தவம் : அவங்களை இங்கை கூப்பிட்டு உன்னோடை வச்சிருக்கிறது தானே.

சந்தி : பாவை உனக்குத்தெரியுந்தானே. பிடிச்சாவிடமாட்டார். அதோட அவருக்கு காலிலை வாதமும் வந்திட்டுது. கொழும்புக்கு வரமாட்டன் எண்டிருக்கிறார். நானும் ஒரு முறை போன நேரம் எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தன். வரமாட்டன் எண்டே சொல்லிற்றார்.

தவம் : எங்கட ஆக்கள் உள்நாட்டிலை அகதியளாயிருக்கிறம். நாங்கள் வெளிநாட்டிலை அகதிகளாயிருக்கிறம். எங்களுக்கு நாங்கள் அங்க ஒரு கௌரவப்பெயரும் வைச்சுக் கொண்டிருக்கிறம்.

என்ன தவம் வேண்டா வெறுப்பாய்க் கதைக்கிறாய்.

தவம் : பின்னை என்னடாப்பா? புலம் பெயர்ந்த அகதிகளாம் நாங்கள். எண்டு சொல்லிக்கொண்டு அங்கை இருக்கிற எங்கட ஆக்கள் செய்யிற வேலைகளை நீ நேர வந்து பார்த்தாத்தான் தெரியும்.

சந்தி : தவம், நான் ஒண்டு கேக்கிறன். பொய் பேசாதை உண்மையைச் சொல்லுவியா.

தவம் : சந்திரன் ஏன் நான் பொய் சொல்ல வேணும் உண்மையைத்

தானே சொல்லுவன். நீ கேளடாப்பா.

சந்தி : வெளிநாட்டிலை எங்கட ஆக்கள் சரியாக் கஷ்டப் படுறாங்கள் எண்டெல்லாம் சொல்லிறார்கள். அங்கை யெல்லாம் ஒரு மூண்டாந்தரப் பிரஜையாக நாங்கள் இருக்கிறமெண்டெல்லாம் கதைக்கிறார்கள். ஆனா அங்கை இருக்கிறவங்க ஆராவது ஊருக்குத்திரும்பி வந்து தங்கட இடங்களிலை திரும்பவும் இருக்கிறாங்களா இல்லையே. ஏன் அப்பிடி?

தவம் : சந்திரன், எங்கட ஆக்களின்ர ஒரு தன்மையை மறந்திட்டியே. பகிடிக்குச் சொல்லுவாங்க ஓசியெண்டால் பேதியும் குடிப்பான் எண்டு. அது மாதிரித்தான் வெளி நாடுகளிலை அகதிக்காக எண்டு ஓசியாய் குடுக்கிற காசை ஆர் வெண்டாமெண்டு சொல்லுவாங்க. வேலை செய்து சம்பாதிக்கிறதை விட, சும்மா இருந்து காசு எடுக்கிறது என்ன கஷ்டமே. இதை ஆர் தான் வேண்டாமெண்டு வாங்க. இதாலை தான் அங்கை வந்தவங்க விட்டிட்டுவாறேல்லை. . . .

சந்தி : உனக்கென்ன இப்ப அங்க "பெமனன் றெசிடன்சி" கிடைச்சிட்டுதே . . .

தவம் : கிடைக்கிற மாதிரித்தான்.

சந்தி : அப்ப என்ன திடீரெண்டு திரும்ப வந்திருக்கிறாய்.

தவம் : அதிருக்கட்டும் என்ன சந்திரன், வயதேறிப்போகுது. கலியாணம் ஒண்டும் சரிப்பட்டு வரேல்லையே .

சந்தி : கலியாணக் காட்சிக்கும் காலம் வரவேனுமே

தவம் : என்னடாப்பா, இப்ப எங்கட பெட்டையளுக்கு வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையெண்டா வடிவும் தேவையில்லையாம், 'குவாலிபிக்கேசனும்' தேவையில்லை எண்டிருக்கிறாங்களாமே.

சந்தி : அப்பிடியும் இருக்கு சிலது, இப்பிடியும் இருக்கு சிலது.

தவம் : என்னடா இப்பிடியுமிருக்கெண்டு, என்ன இப்பிடி.

சந்தி : அதை விடு, அந்தக் கதையனைச்சொல்லி உனக்கும் தலையிடைய ஏன் கொடுப்பான்.

தவம் : சந்திரன் ஏதோ 'இன்ரெஸ்ரிங்' சமாச்சாரம் போல இருக்கு. ஏன் உனக்கேதும் நடந்ததே. சொல்லடாப்பா . . .

சந்தி : என்னுடைய அம்மாவும் அப்பாவும் அகதிகளாக இருக்கிறாங்கள் என்பதற்காக எனக்கு பெண் கொடுக்க மறுக்கிற மனிசரும் இங்கை இருக்கிறாங்க தவம்.

தவம் : என்ன, எனக்கொண்டும் விளங்கேல்லை . . .

சந்தி : யாரோ ஒரு ஓவசியராம். மணியம் என்பவராம், அவற்ற மகளுக்கு என்னை மாப்பிள்ளை கேட்டாங்கள். நானும் அப்பா அம்மாட்ட எழுதிச் சம்மதம் கேட்டு சரி எண்டும் சொன்னன்.

தவம் : என்ன பெயர் சொன்னனி, மணியம் ஓவசியரே . . மகளுக்கு என்ன வேலை.

சந்தி : மகள் ரீச்சராம், ஏன் உனக்கு அவங்களைத் தெரியுமே

தவம் : இல்லை தெரிஞ்சு பேரா இருக்குது. அதுதான் கேட்டனான். ஆர் உனக்கு இந்த கலியாணத்தைப் பேசினது.

சந்தி : பொன்னம்பலம் எண்டு ஒரு புறொக்கர் தான், ஆரோ ஊரிலையிருந்து என்னைப்பற்றி அவருக்குச் சொல்லி வந்து கேட்டார் நானும் போய்ப் பொம்பிளையப் பாத்தன். பிடிச்சது ஒமெண்டு சொன்னன்.

தவம் : பிறகென்ன பிரச்சினை . . .

சந்தி : தவம், அவங்க கொழும்பிலை பத்துவருசமா இருக்கிறாங்களாம். சமூக அந்தஸ்திலை உயர்நிலையிலை இருக்கின மாம். என்ற அப்பா அம்மா அங்கை வீடு வளவு இல்லாம அகதிமுகாமிலை இருக்கிறாங்க தானே. தங்களுக்குவாற சம்பந்தி அப்பிடி அகதி முகாமிலை இருக்கிற தெண்டறிஞ்சா, அவங்கட கௌரவத்துக்கு இழுக்கெண்டு வேண்டாமெண்டிட்டாங்க.

தவம் : என்னடா பொம்பிளையும் பாத்து ஒமெண்டு சொன்னாப் போலை இப்பிடிச் செய்திருக்கிறாங்கள்.

சந்தி : பொம்பிளை பாக்கிறது சம்பிரதாயமாக நிகழேல்லை. புறொக்கர் தான் ஒரு நாள் என்னை அந்தப் பெட்டை படிப்பிக்கிற ஸ்கூலில் கூட்டிக்கொண்டே காட்டினவர்.

தவம் : அந்த ஓவசியர் உங்கட அம்மா அப்பாவை அவ்வளவு

கேவலமாக்கிப் போட்டான். இப்ப எங்கட ஆக்கள் கேவலம் வெளிநாட்டிலை அகதியாயிருக்கிற மாப்பிளைகளுக்கு பெண்குடுக்கிறது அவனுக்கு தெரியேலைப்போல இருக்கு.

சந்தி : அதுதாண்டாப்பா உங்களுக்கு குருசந்திரயோகமெண்டு சொல்லிறன்.

தவம் : எதடா குரு சந்திரயோகம். நிரந்தரமான ஒரு தொழிலிலை, தன்ர காலிலை, நிக்கிற ஒருஉள்ளூர் மாப்பிளை கிடைக்கிறதை விட, அன்னியன்ர காலைப்பிடிச்சு, பொய்பேசி புரட்டுச்சொல்லி அகதி எண்டுற பேரிலை அவன் போடுற பிச்சைக்காசை கையேந்தி நிக்கிற என்னைப் போல வெளிநாட்டு வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற மாப்பிளை கிடைக்கிறது குருசந்திரயோகமோ?

சந்தி : உதை நீ தான் சொல்லறாய். இப்ப இருக்கிற எங்கட பெட்டையளும், வெளிநாட்டு புருஷன் எண்டாத்தான் கலியாணம் கட்டுவன் எண்டு கொண்டிருக்கிறாங்க.

தவம் : சந்திரன், அங்கை கலியாணம் செய்ய எண்டு உந்த ஏஜன்சியளுக்குள்ளாலை வந்து சேர்ந்த பெட்டையன் பட்டுவருகிற அவலம் உனக்குத் தெரியாது. அங்கு வந்து சேராமலேயேவழியிலை தங்கி நிண்டு வாழ்க்கையே கேள்விக்குறியா போயிருக்கிற பெட்டையளும் எத்தனை பேர் இருக்கிறாங்கள், எண்டு உனக்குத் தெரியாது.

சந்தி : தவம், நீ உணர்ச்சி வசப்படுகிறாய். சமுதாயம் அப்பிடி

மாறி இருக்கேக்கை. நீயோ நானோ இதுகளைப் பேசினால் விசரன், பைத்தியக்காரன் எண்டுதான் பட்டஞ்சூட்டு வாங்கள்.

தவம் : ஏன், இப்ப எங்கட சமுதாயத்துக்கு வெளிநாட்டிலை நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும் இருக்கெண்டு நினைக்கிறியே.

சந்தி : இப்பிடிக்கைக்கிறியே தவம், நீ உந்த வெளிநாட்டு வாழ்க்கையை விட்டிட்டு திரும்பவும் ஊருக்கு வந்திடலாம் தானே.

தவம் : சந்திரன், நான் ஏற்கனவே சொன்ன மாதிரி இந்த வெளிநாட்டு வாழ்க்கையும் மோகமும் இப்ப போதை வஸ்துமாதிரி வந்திட்டுது. போதை வஸ்துக்கு அடிமையாயிற்றா அதிலையிருந்து மீளேலாது. அதைப் போலத்தான் வெளிநாட்டு வாழ்க்கைக்கு பழக்கப்பட்டு அடிமையாப்போயிற்றா, திரும்ப நம்மட பழைய வாழ்க்கைக்கு மீளுறது கடினம். அங்க கிடைக்கிற அந்த காசை சுகமாகச் சிலவழிச்சுப் பழகின எங்களுக்கு இங்கை கிடைக்கிறது பிச்சைக்காக மாதிரித்தான் இருக்கும். இங்கை வந்து தங்கிறதெண்டால் கொல்லக் கொண்டு போற மாதிரித்தான் இருக்கும்.

சந்தி : தவம், என்ன உனக்கும் ஏதாவது கலியாணப் பேச்சு நடக்குதோ .

தவம் : வந்ததே கலியாணம் செய்யவேண்டுதான்ரா. ஆனா உன்னோட கதைச்சதுக்குப் பிறகுதான் எனக்கு இப்ப

புத்தியும் வந்திருக்கு.

சந்தி : என்னடாப்பா, நான் உன்னைக் குழப்பிற்றன் போல இருக்கு .

தவம் : சரி, சந்திரன் இவ்வளவு நேரமும் என்னோட நிண்டு கதைச்சதுக்கு நன்றியடா. இப்பிடி வெளிநாட்டிலை ஒருதனும் நிண்டு கதைக்க மாட்டாங்க

சந்தி : இண்டைக்கு நான் லீவு, அதுதான் நானும் உன்னோட மினக்கிடக் கூடியதாயிருந்தது. சரி கலியாணம் ஏதுமெண்டா எனக்கும் சொல்லு. அது சரி எங்கை தங்கியிருக்கிறாய்.

தவம் : "சில்வர் ஸ்டாண்டிங்" றூம் நம்பர் 21, நேரமிருந்தா வா.

சந்தி : சரி, அப்ப போயிற்றுவா . . . .

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 3

இடம் : மணியம் ஓவசியர் வீடு

பாத்திரம் : மணியம், அழகம்மா, புறோக்கர் பொன்னம்பலம்.

அழ : வாருங்கோ, பொன்னம்பலமண்ணை, இருங்கோ. இவர் குளிச்சக் கொண்டிருக்கிறார். இப்ப வந்திடுவார்.

பொன் : எங்க மகள் இருக்கிறாவோ? அல்லது

.அழ : மாதர் சங்கக் கூட்டமெண்டு போயிருக்கிறாள்

பொன் : அப்ப நல்லது. விசயத்தை நாங்கள் மனம் விட்டுக் கதைக்கலாம் தானே

.அழ : எண்ணண்ணை ஏதாவது மாப்பிளை அம்பிட்டிருக்கோ.

பொன் : தங்கச்சி, உங்களுக்குத்தான் நல்ல தங்கமான பெடியனைப் பேசிவந்தன். ஐயா குழப்பிப் போட்டார்.

.அழ : அதில்லைப் பாருங்கோ . . . இப்ப போய் நீங்க அந்த மாதர் சங்க கூட்டத்திலை பாத்தியளெண்டால் என்ற மகளோடை இருக்கிற ஆக்களைப்பற்றி அறிவியள். எத்தினை பெரிய பெரிய ஆக்களின்ர பெண்சாதிமார், பிள்ளையன் எல்லாம் இருப்பாங்கள். இப்பிடியிருக்கிற கௌரவமான நிலையை அந்தக் கலியாணம் குழப்பிடுமெண்டுதான் இவரும் வேண்டாமெண்டிட்டார்.

பொன் : இஞ்ச பாருங்கோ, இங்கை மாதர் சங்கத்திலை இவங்களெல்லாம் கூடி என்னதான் செய்யிறாங்க. அதிலைபோய்ப் பாத்தியளெண்டாத்தான் தெரியும். வாழ்க்கையிலை காலத்துக்குக் கலியாணம் செய்யேலாத பொம்பிளையளும், அந்தஸ்து அந்தஸ்து எண்டு அலைஞ்சு கொண்டிருக்கிற பொம்பிளையளும், கை சொசைற்றி எண்டு சொல்லிக்கொண்டு கண்ட கண்ட கலாச்சாரத்தையெல்லாம் தங்களுக்கு மேலை சுமந்து

கொண்டு திரியிற பெண்களெல்லாம் தான் இண்டைக்கு
மாதர் சங்கமெண்டும், மகளிர் முன்னேற்றச் சங்கம் எண்டும்
கூடித்திரியினம்.

மணி : புறோக்கருக்கு இதெல்லாம் விளங்காதப்பா, நீ போய்
அவரோட வாய் குடுத்திட்டு இருக்கிறியே. பொன்னம்பலம்
கொழும்பு சிற்றியுக்குளை வாழுறது ஒரு வகை
வாழ்க்கை. இதுக்கு வாழப் பழகிக் கொண்டாத்தான்
நாங்களும் இங்கை நிலைச்சிருக்க முடியும் அதுசரி.
என்ன வேறே ஏதாவது சரிவந்திருக்குப் போல இருக்கு.
அதுதான் இந்தப்பக்கம் வந்திருக்கிறீங்க போல இருக்கு

பொன் : ஐயா, வெளிநாட்டு மாப்பிளையைத்தானே பாக்கச்
சொன்னீங்க அதுதான் வந்திருக்கிறன் . . . .

மணி : ஆர் பெடியன், ஆற்ற ஆக்கள். பெடியன் இப்ப எந்த
நாட்டிலை என்ன வேலையிலையிருக்கிறான்.

பொன் : ஐயா, எல்லாம் நான் நல்லா விசாரிச்ச உங்களுக்குச்
சரிப்பட்டுவருமெண்டுதான் வந்திருக்கிறன். அந்த
நாளையில விதானையாராயிருந்த குமாரவேலை
தெரியுந்தானே. அவற்றை பேரப் பெடியன் தான்.

மணி : ஓ. அவங்க பெரியகுடும்பம் அந்த நாளையிலை எத்தனை
காணிச் சொந்தக் காரரா ஊரிலையிருந்தவங்கள். அதுசரி.
பெடியன்ர அப்பா அம்மா எங்கை இப்ப . .

பொன் : அம்மாவும் அப்பாவும் மூத்தமகளோட கண்டியிலை

இருக்கினம். இப்ப இரண்டாவது மகன் ஜோம்னியிலை
இருந்து வந்திருக்கிறான். அண்டைக்குப் பெடியன்ர
தகப்பன் என்னைக் கண்டாப்போலை இந்த விசயத்தை
கதைச்சார். என்னட்டத்தான் உன்ர மகளின்ர குறிப்பு
இருக்கே அப்ப நான் பெடியன்ர குறிப்பையும் வாங்கிப்
பாத்தன். நல்ல பொருத்தம் ஐயா. அதுதான் அது பற்றிக்
கதைக்கலாமெண்டு வந்தன்.

அழ : பொன்னம்பல அண்ணை பெடியன் ஜோம்னியிலை என்ன
வேலையாம்.

பொன் : வெளிநாட்டிலை எண்டா என்ன வேலை ஆருக்குத்
தெரியும். அதைப்பற்றி கேட்டாப்போலை உண்மையையே
சொல்லுவாங்கள். நான் அதைப்பற்றி அவ்வளவாக்
கேட்கேல்லை . . . .

அழ : நீங்க என்னண்ணை. தொழிலைப்பற்றிக் கேட்காம
வந்திருக்கிறியள்

மணி : அழகம்மா, நீ கொஞ்சம் பேசாம இரு. இப்ப என்னத்துக்கு
தொழிலைப்பற்றி வெளிநாட்டு மாப்பிளை எண்டாலே
அது ஒரு கை சொசைற்றிக்குரிய சிறப்பியல்பு தானே.
கலியாணக் காட் அடிக்கேக்கை, மாப்பிளை ஜோம்னி
எண்டடிச்சாலே அந்தக்காட்டுக்கு ஒரு மதிப்புத் தெரியுமே

பொன் : ஐயா, நீங்க உண்மையிலை இந்த சமுதாயத்தை நல்லாப்
புரிஞ்சு வைச்சிருக்கிறீங்க.

மணி : பொன்னம்பலம், புரிஞ்சாமட்டும் போதாது. அதைப்போல நாங்களும் நடந்து கொள்ள வேணும்.

பொன் : ஐயா, கலியாணம் முடிஞ்சபிறகு மாப்பிளை மனிசியை ஜேர்மனிக்கு கூட்டிப்போக வேணுமென்றோர். அதுக்கு நீங்க சம்மதமோ. . . .

முதலிலையே இதைக் கதைச்சு ஒரு முடிவுக்கு வந்திட வேணும். பிறகு எல்லாம் முடிஞ்ச பிறகு பிரச்சினை வரக்கூடாது.

மணி : பொன்னம்பலம், கலியாணமெண்டு முடிச்சாப்பிறகு அவர் தன்ர பெண்சாதியைக்கூட்டிக் கொண்டு போறதை நாங்கள் தடுக்கேலாது தானே.

பொன் : அதுக்கு இல்லை ஐயா, உங்கட மகள் உத்தியோகம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறா, பென்சன் வாற உத்தியோகமும். இதை விட்டிட்டுப் போக அவ சம்மதிப்பாவோ எண்டுதான் கேட்டனான்.

மணி : பொன்னம்பலம், மாப்பிள்ளை ஜேர்மனியிலை உழைக்கிற காக, இஞ்சை உழைக்கேலுமே, எவ்வளவு காக உழைப் பாராம் மாதம்.

பொன் : ஏதோ எங்கட காகின்படி மாதம் எண்பத்தையாயிரம் வருமாம்.

மணி : மாப்பிள்ளைக்கு அங்கை கிடைக்கிற காகக்கு மகள் இங்கை எடுக்கிற காக தூசுக்குச்சமன். வேலையை விடுற தாலை பாதிப்பொண்டும் ஏற்படாதுதானே.

பொன் : ஐயா என்னவோ பெடியன் உங்கட மகளைப்பார்க்க வேணுமெண்டு சொன்னான் நானும் நாளைக்கு ஸ்கூலிலை கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காட்டுவம் எண்டிருக்கிறன்.

மணி : ஏன் பொம்பிளை பார்க்கிறதை சம்பிரதாய பூர்வமாக வைச்சா என்ன?

பொன் : அதுக்கு பெடியன் ஒத்துக்கொள்ளல்லை. எல்லாத்துக்கு முதல் தான் பொம்பிளையைப் பார்க்கோணுமாம்.

மணி : சரி பொன்னம்பலம், எதையும் கச்சிதமா முடிச்சிடுங்கோ

அழ : அண்ணை இனியும் மகளை வைச்சிருக்கேலாது தானே. எப்பிடியும் கெதியா கலியாணத்தை முடிச்சிட்டாத்தான் எங்களுக்கும் நிம்மதி.

பொன் : அது சரி ஓவசியர் ஐயா, சீதன பாதனமெண்டு கேட்டா என்னத்தை நான் சொல்லுறது

மணி : புறோக்கர் உனக்குத் தெரியும் தானே. நான் இப்ப இருக்கிற நிலை. கொழும்பிலை இப்படியொரு வீட்டை முப்பது இலட்சம் கொடுத்தாலும் வாங்கேலுமே. இதைத்தவிர காக சீதனமாக ஒரு இரண்டு லட்சம். நகை நட்டாக 50 பவுனுக்கு இருக்கு . . .

பொன் : ஐயா, பெடியனும் யோக்காரன் தான்.

மணி : இதுகளையெல்லாம் அந்தப்பெடியன் அனுபவிப்பானோ தெரியாது பொன்னம்பலம் ஏனெண்டா வெளிநாடு தானே இனி அவங்கட வாழ்க்கை .

பொன் : சரி ஜயா, நான் பெடியனோடை கதைச்சு முடிச்சு, பிள்ளையையும் காட்டி சம்மதத்தை எடுத்துக்கொண்டு வாறன்.

அழ : அண்ணை கெதியா விசயத்தை முடிச்சிடுங்கோ .

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 4

இடம் : மணியம் ஓவசியர் வீடு . . . .

பாத்திரங்கள் : மணியம், புறோக்கர் பொன்னம்பலம், தவம், அழகம்மா . . .

அழ : இஞ்சாருங்கோ, புறோக்கர் எத்தினை மணிக்குப் பெடியனைக்கூட்டிற்று வாறனெண்டவர்.

மணி : 5 மணியளவிலைதான் வருவன் எண்டவன். அது சரி பிள்ளை எங்கை போயிற்றாள் . . .

அழ : இண்டைக்கு ஏதோ மாதர் சங்கத்திலைகூட்டமாம். அதுக்குப் போயிற்றாள்.

மணி : என்னப்பா நீ, பெடியன் வாற விசயத்தைச் சொல்லி அவனை மறிச்சிருக்கலாந்தானே

அழ : நான் சொன்னான் விசயத்தை. அவள் கெதியிலை வந்திடுவன் எண்டு சொல்லிற்றுத்தான் போனவள்.

மணி : நீ சமையலெல்லாத்தையும் வடிவாக் கவனி, பெடியனுக்குச் சாப்பாடும் தானே கொடுத்தனுப்பவேணும் . . .

அழ : நான் உங்களிட்டை ஒண்டு கேக்கோணுமெண்டிருந்தனான் . . . இவ்வளவு சீதனத்தையும் குடுத்து உள் நாட்டிலையே மாப்பிளையைப் பாக்கேலாதே அப்பா . . .

மணி : உள் நாட்டிலை எடுக்கிற மாப்பிளைக்கு உழைக்கிற ஊதியம் காணாம இருக்கும். இங்கை கொழும்பிலை வாழறுதுக்கு . . . . பிறகு என்ன செய்வான் தெரியுமோ. பிள்ளையின்ர நகையிலை கொஞ்சங் கொஞ்சமா எடுப்பான். கடைசியாக வீட்டையும் விக்கவேண்டிவரும். இந்த மாப்பிளை அப்படியில்லை. ஒரு கல்லிலை இரண்டு மாந்தாயை அடிக்கப்போறன் நான் . . .

அழ : என்ன சொல்லிற்ங்க . . . எனக்கு ஒண்டும் விளங்கேல்லை.

மணி : அழகம்மா, நாங்கள் இந்த வீட்டை எழுதிக்குடுத்தாப் போலை அவங்கள் இங்கை இருக்கப் போறதில்லை. அவன் பிள்ளையையும் கூட்டிற்று ஜேர்மனிக்குப்போயிடுவான் இந்த வீட்டிலை நாங்கள் தான் தொடர்ந்தும் இருக்கப்போறம். அடுத்தது வெளிநாட்டு மாப்பிளை மருமகன் எண்டு சொன்னாலே அது ஒரு கௌரவம். இதைவிட அவனுக்கு நாங்கள் குடுக்கிற காசு அங்கை உழைக்கிற காதோடை ஒப்பிடேக்கை சர்வசாதாரணமாகத்தான் இருக்கும். இப்பிடிப் பலதையும் பத்தையும் யோசிக்கேக்கை இஞ்சை இருக்கிற எஞ்சினியரையோ, டொக்டரையோ விட வெளிநாட்டு மாப்பிளை எவ்வளவு நல்லது தெரியுமே . .

அழ : நீங்க சொல்லுறதும் சரிதான். கடைசிக்காலத்திலை நாங்களும் அங்கை ஜேம்மனிப்பக்கமே போய் மகளோடை இருந்திடலாம்.

மணி : பார்த்தியே, காசு கொடுத்து ரிக்கற்றெடுத்து வெளிநாடு போய் பார்க்கேலுமோ எங்களாலை. பெடியன் பிறகு எங்களை ஸ்பொன்சர் பண்ணிக்கிண்ணி எடுப்பான். இப்பிடி அதிஸ்டம் எத்தினை பக்கத்தாலை வருகுது. பாத்தியே . . . சரி, சரி கதைச்சுக்கொண்டிருக்கிறதை விட்டிட்டு சமையல் வேலையனைக்கவனி.

(அமைதியான ஒலி எழுந்து மறைதல்)

டக் . . . டக் . . . டக் . . . டக் . . .

(கதவு தட்டப்படும் ஒலி)

மணி : அழகம்மா, புறோக்கர் வந்திட்டார் போல இருக்கு .
போய்க் கதைவைத்திற
(கதவு திறக்கும் ஒலி)

மணி : ஆ, வாங்கோ, வாங்கோ, பொன்னம்பலம் வாங்கோ
ஆ . . . தம்பி வாங்கோ . . .

(வந்து அமரும் ஒலி எழுந்து மறைதல்)

பொன் : ஓவசியர் ஐயா, விசயத்தைச் சுத்திவளைக்காம நேரடியாகவே பேசுவம். உங்கட மகளை இவர் பார்த்தாச்சு . . . பிள்ளையையும் பிடிச்சிட்டுது . . . நீங்ககுடுக்கிற சீதனம் பற்றியெல்லாம் சொல்லிற்றன். இவர் உங்களோடை சில

விசயங்கள் நேர பேச வேணுமெண்டார் அதுதான் கூட்டி வந்தனான்.

மணி : ஏன் பெரியாக்கள், தம்பியின்ர அப்பா, அம்மா ஒருதரும் வரேல்லையோ .

தவம் : இங்கை பாருங்க. கலியாணம் செய்யப் போறது நான் தானே. அப்ப நானே நேரடியாச்சில விசயங்களை கதைக்கிறது நல்லதெண்டுதான் வந்தனான். மற்றது. அப்பா அம்மா வயது போனவங்க அவங்க என்னையே நேரபோய் கதைக்கச் சொல்லிற்றாங்க.

மணி : நல்லது தம்பி, நீங்க ஒரு முன்மாதிரியான ஆளாயி ருக்கிறீங்க . . . எதையும் வெளிப்படையாக் கதைக்கிற மனசு உங்களுக்கு . . .

பொன் : ஐயா, முதலிலை நீங்கள் இவரிட்டை ஏதாவது கேட்டு சந்தேகம் தெளிஞ்சு கொள்ள வேணுமெண்டா கேட்டிடுங்க

மணி : அப்பிடியெண்டுமில்லை பொன்னம்பலம். தம்பி, நீங்க ஜேம்மனியிலை என்ன வேலை பாக்கிறீங்க . . .

தவம் : ஐயா, நான் இப்ப என்ன வேலை எண்டு சொன்னாப்போலை நீங்க அங்கை வந்து பார்க்கப் போறதில்லை. அதுக்காக நான் பெயர் சொல்லப்போறதுமில்லை . . . உண்மையிலை நான் அங்கை எந்தவித உழைப்பும்ல்லாமத்தானிருக்கிறன். வேலை எடுக்கிறது பெரிய கஷ்டம். உண்மையைச் சொன்னா நான் ஒரு 'ஜேம்மன் அகதி' அவங்கள் போடுற

அகதிக்காசிலை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற புலம் பெயர்ந்த
அகதிகள் இதைத் தவிரவேற எதையும் சொல்லலாது

மணி : அகதி எண்டாலும் காசு கிடைக்குது தானே?

தவம் : அதுக்கு மட்டும் குறைவில்லை. அவங்கள் ஏதோ
மனிதாபிமானமுள்ளவங்க. மனமிரங்கி எங்களுக்கு பணம்
தந்துகொண்டிருக்கிறாங்கள். ஆனா நாங்கள் அகதியாயி
ருக்காத நிலையிலும் அந்த ஓசிப்பணத்தை சம்பாதிக்க
வேணுமெண்டுறதுக்காக வீட்டை வித்து காணியை
வித்து அங்கை களவா ஓடிக்கொண்டிருக்கிறம்.

பொன் : ஐயா, தம்பி அகதி எண்டு சொல்லுது. உங்களுக்கு உங்கட
கை சொசைற்றிக்கு இது அவ்வளவு நல்லா இல்லைத்
தானே.

மணி : பொன்னம்பலம், வெளிநாட்டிலை அகதியா இருந்தா
பரவாயில்லை. உள்நாட்டிலை இப்படியொரு நிலை
இருந்தாத்தான் மரியாதை இல்லை

பொன் : என்னையா, சொல்லிநீங்க. வெளிநாடெண்டாலும்
உள்நாடெண்டாலும் அகதி அகதிதானே.

மணி : இந்த நேரத்திலை உதுகளை கதைச்சு என்ன பிரயோசனம்
பொன்னம்பலம். சரி, சரி தம்பி என்னவோ கேக்க
வேணுமெண்டு சொன்னது . . . என்னது . . .

தவம் : ஐயா, இப்ப நான் எதுவும் கேக்கவேணு மெண்டு
எனக்குப்படேல்லை. உங்கட மகளை நான் கலியாணம்

செய்யச் சம்மதிக்கிறன் . . . . ஆனா ஒரு விசயம்

மணி : என்னதம்பி சொல்லுங்க . . . .

தவம் : எங்கள் திருமணத்துக்கு நீங்க வரவேற்பு மடல்
அடிப்பீங்கதானே. அதிலை மணமகன் எண்டு என்ற
பெயரைப் போடுவீங்க. மணமகன் எண்டு உங்கட மகளின்
பெயரைப் போட்டு ஆசிரியை எண்டெல்லாம் போடுவீங்க.
அதே வேளை எண்ட பெயருக்குக் கீழை ``ஜேம்ஸ்
நாட்டில் அகதி`` எண்டு நீங்கள் போடவேணும்.
அப்படிப்போட உங்களுக்குச் சம்மதம் எண்டால் நான்
உங்கட மகளை கலியாணம் செய்யச் சம்மதிக்கிறன்.
இதுக்கு நீங்கள் ஒத்துக்கொண்டால் கலியாணத்துக்கு
வேண்டிய சகல ஆயத்தங்களையும் செய்யுங்க. நான்
போயிற்று வாறன் . . . .

(காட்சி முடிவறும் ஒலி)

(16 - 12 - 1994 அன்று ஒலிபரப்பப்பட்டது)

8. பேசும் ஊமைகள்

காட்சி - 1

பாத்திரங்கள் : ராமசாமி, தங்கம்

இடம் : ராமசாமி வீடு

பின்னணி : ராமசாமி படுக்கையிலிருக்கிறார்
(சைக்கிள் மணி ஒலிக்கிறது)

ராம : தங்கம்! தங்கம்! இங்கை வா! கடிதம் வந்திருக்குப்போல இருக்கு. போய் வாங்கிற்று வா.
(சிறிது நேர அமைதி)

ராம : தங்கம்! யாரிடமிருந்து கடிதம் வந்திருக்கு? எங்கை இருந்து வந்திருக்கு.

தங் : வெளிநாட்டிலை இருந்து வந்திருக்கு. 'அட்றஸ்' போடேல்லை.

ராம : சரி சரி பிரிச்சுப்படி.
(தங்கம் வாசிக்கிறாள்)

அன்புள்ள அம்மா, அப்பா, அக்கா, பிள்ளைகள் எல்லோருக்கும் கடவுள் அருளால் நலம் கூறி உங்கள் நலத்திற்கும் எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

மேலும் அம்மா அறிவது: முன்பு ஒரு கடிதம் போட்டிருந்தேன். அதற்கு நீங்கள் எதுவித பதிலும் எழுதவில்லை. அப்பா சகவீனமாக இருப்பதை அறிந்து மனம் 20,000 ரூபா அனுப்பியிருந்தேன். அதைக்கூட நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் திருப்பி அனுப்பிவிட்டீர்கள்.

உங்களைப் பிரிந்து ஏறத்தாழ 13 வருடங்கள் போய்விட்டன. நானும் எனது மனைவியும் இங்கு நல்லாக இருக்கின்றோம். ஆனால் குழந்தைப்பாக்கியம் தான் கிடைக்கவில்லை. சவுதியில் சகல வசதிகள் இருந்தும் நீங்கள் இல்லாதது வேதனையாக இருக்கு. இன்னும் அப்பா பெருமைகள் பேசுவதும், கௌரவங்கள் பார்ப்பதுமாகத்தான் இருக்கிறார். கால மாற்றத்தில் அவர் மாறுவார் என எதிர்பார்த்தேன். எதுவும் நடைபெறவில்லை.

அம்மா நாங்கள் எதிர்வரும் 10ந் தேதி இலங்கைக்கு திரும்புகிறோம். 13 வருட சவுதி வாழ்க்கையின் பின் எமது சொந்த மண்ணுக்கு வருவதை நினைக்கும் போது மிகவும் சந்தோசமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் உங்களைப் பார்க்க வேண்டும். உங்கள் கால்களைக் கட்டிப்பிடித்து கதற வேண்டும் போல உணர்வு என்னை அறித்துக்கொண்டிருக்கிறது. வீட்டுக்கு வர இருக்கிறேன். நீங்கள் அடித்தாலும் சரி உதைத்தாலும் சரி நான் உங்களைப் பார்க்க வருவேன்.

இங்ஙனம்

உங்கள் நினைவில் வாடும் மகன்

ஆர். குமார்.

ராம தங்கம் இந்தப்பக்கம் வரக்கூடாதெண்டு உடனடியாக கடிதம் எழுதிப்போடு. இங்க வந்தானெண்டால் கொலைதான் விழும்.

தங் நீங்க என்னப்பா சொல்லுநீங்கள். 13 வருஷத்துக்குப்பிறகு வரப்போறன் எண்டு எழுதியிருக்கிறான். இப்பவும் உங்கட பெருமையையும் வறட்டு கௌரவத்தையும் காட்டிக்கொண்டுதான் இருக்கிறியள்.

ராம : (கோபத்துடன்) என்னடி சொல்லுறாய். வரட்டு கௌரவமோ. இந்த ஊரிலேயே சாதி மான்கள் எங்கட குடும்பம். ராமசாமி குடும்பம் எண்டால் வீட்டு வாசல் படியிலேயே ஏற சனங்கள் பயப்படும். இந்த ஊரில் எல்லாம் கலப்புகள். இவனாலைதான் என்ற கௌரவமும் குறைஞ்சிட்டுது. எங்கட தோட்டத்திலை வேலை செய்யிற கந்தசாமியினர் பெட்டையை இவனால் நாங்கள் சபையில் எடுக்க வேண்டி வந்திட்டுது. அவள எப்ப இவன் கல்யாணம் செய்தானோ அண்டையோடை அவனைக் கைகழுவிப்போட்டன். இண்டைக்கும் இஞ்ச பார்க்கிறாய் தானே. என்னோட இந்த ஊரில் இருக்கிறவங்கள் கதைக்கேக்க எவ்வளவு மரியாதையாக் கதைக்கிறார்கள் எண்டு.

தங் : ஓம். அதுதான் உங்கட சொந்தக் காரர் இந்த வளவையும் வீட்டையும் ஈட்டில இருந்து மீட்கிறதுக்கு உதவி செய்ய இருக்கிறார்கள். இன்னும் ஒரு மாதத்துக்குள்ள வட்டியும் முதலும் கட்டாட்டி நாங்கள் ரோட்டில்தான் இருக்க வேணும்.

ராம : அதுக்காக மகனிட்ட கையேந்தச் சொல்லுறியே. என்ற விருப்பம் இல்லாமல் எங்கட குடும்ப கௌரவத்துக்குக் குறைவான ஒருத்திய கல்யாணம் செய்த அவனை திரும்பவும் எங்க குடும்பத்தோட சேர்க்கச் சொல்லுறியே.

தங் : கௌரவம். கௌரவம் அந்தஸ்து எண்டெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறியள். நாங்கள் படுகிற கஸ்டத்தில யாராவது உங்கட கௌரவத்துக்குரிய ஆட்கள் உதவி செய்திருக்கினமா. கடைசியில் வீடு கூட இல்லாத நிலைக்கு இண்டைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கிறத மறந்து போனியனோ.

ராம : நீ என்னதான் சொன்னாலும் அவனை இனி எங்கட குடும்பத்தோட சேர்க்க ஏலாது.

தங் : அந்தஸ்து. கௌரவம் சாதி சம்பிரதாயம் எண்டெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறியள் உங்கட சொந்தக்காரன் முத்துலிங்கத்தின்ர மகள் யாரைக் கலியாணம் செய்திருக்கிறாள். இவையள் எல்லாம் அந்தஸ்திலை குறைஞ்சு போயிற்றினமா. இவையள் எல்லாம் உங்கட கௌரவ மனிதர்கள் ஒதுக்கிவைச்சிட்டினமா. அவங்கட குடும்பங்கள் தான் இண்டைக்கு இந்த ஊரிலை பேரும் புகழோடையும் இருக்கு.

ராம : ஒருத்தன் அல்லது இரண்டு பேர் கிணத்துக்குள்ள விழுந்திட்டாங்கள் எண்டால் என்னையும் விழச் சொல்லுறியா. எங்கட பரம்பரைக் கௌரவத்தை இழக்கச் சொல்லுறியா. உனக்குத் தெரியாதடி. இவன் கந்தசாமியினர்

சித்தப்பா என்கட வீட்டுக்குள்ள ஏற்றிறான் எண்டு என்ற அப்பா முத்தத்தில் கட்டிவச்ச அடிச்சவர். அப்பிடி அவங்களை நாங்கள் வைச்சிருந்த நாங்கள். இவங்க ளிட்டப்போய் என்ற மகன் பெண் எடுத்திருக்கிறான்.

தங் : உந்த விசர்க் கதைய விடுங்கோ. இப்ப உங்கட அப்பா செய்த மாதிரி செய்யப் போனா மறியலுக்குத்தான் போக வேணும்.காலம் மாறிட்டுது நாங்களும் மாறித்தான் ஆக வேண்டும்.அவன் தன்னோட படிச்ச பிள்ளையைத்தானே விரும்பினவன். ஏன் கந்தசாமியினர் மகள் படிப்பிலை குறைவே.

ராம : இவங்களுக்கெல்லாம் படிக்க வசதி வந்ததாலைதான் இந்த நிலை வந்தது. அவன் அவனை அந்தந்த இடத்தில வைச்சிருக்கோணும். இவங்கள படிக்க பள்ளிக்கூடங் களுக்கு விட்டாப் படிச்சிட்டுப் போறதவிட்டுட்டு காதலும் கத்தரிக்காயும். காதலுக்கு ஒரு நியதி இருக்கு. முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசப்படக் கூடாதடி தங்கம். தங்கட சாதிக்கு மேல்ப்பட்ட சாதியில காதலிக்கக்கூடாதடி. இது சமுதாயம் ஒருக்காலும் ஏற்றுக்கொள்ளாது.

தங் : நீங்கள் படிக்காதவன் மாதிரிக் கதைக்கிறியள். என்னப்பா என்ற பெத்த வயிறு மனம் இவ்வளவு காலமும் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. உங்களுக்கு என்ன புரியப் போகுது. ஒரே ஒரு மகன் அவனைப்பார்க்காம இந்தப் 13 வருசமும் ஒரு தாய் எப்பிடி இருந்திருப்பாள் எண்டு யோசிச்சப் பாருங்கோ. உங்கட சாதி அந்தஸ்து கௌரவம் எண்ட

அகம்பாவங்களுக்கு நான் எவ்வளவு நான் பொறுத்திருந் திட்டன். இன்னும் என்கட சீவியம் எத்தனை நாளைக்கு. அவனே வாறன் எண்டு கடிதம் எழுதியிருக்கிறான். நீங்கள் அவனிட்ட போகேல்ல தானே. அவன் வந்திட்டிடுப் போகட்டும். நீங்கள் பேசாம இருந்திடுங்கோ.

ராம : தங்கம்சரி உனக்காக ஒத்துக் கொள்ளுறன் அவன் மட்டும் வந்திட்டிடுப் போகட்டும். அவன் வரக்கூடாது.

தங் : என்னப்பா. இன்னும் தான் உங்கட ஆணவமும். செருக்கும் குறையேல்ல. வயது போயிற்று. படுக்கையில் விழுந்திட்டம். இன்றைக்கோ நாளைக்கோ வாழ்க்கை முடியப்போகுது எண்டிருக்கு. அவன் தன்ர பெண்சாதி யோட வரேக்கை அவனை எப்பிடி வரவேண்டாம் எண்டு சொல்லுறது. அவன் மட்டும் வரலாம் எண்டு எப்பிடிச் சொல்லிறது. நடந்தது நடந்து போய்ச்சது.

ராம : சரி. தங்கம் நீ சொல்லிறதுக்கு நான் ஒத்துக்கொள்ளுறன் ஆனால் அவளோட நான் கதைக்க மாட்டன்.

தங் : சரி அப்பா இவ்வளவே போதும். நான் எல்லாத்தையும் சமாளிக்கிறன். நீங்கள் மூச்சு விழுடாமல் இருந்தால் போதும்.

ராம : அங்க பார் தங்கம், ஆர் அது வாறது.

தங் : ஓம் அப்பா இவள் மூத்தமகள் லஷ்மி வாறாள். பிள்ளையளும் வருகுதுகள். கொழும்பில இருந்து சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வாறாள். புருஷன் வரேல்லை..

ராம : மகள், வா வா. இதென்ன சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்திட்டா.

லஷ் : இல்லை அப்பா. திடீரெண்டு இவர் சௌதிக்குப் போயிற்றார். நாங்களும் கொழும்பிலை இருக்கிறது பிரயோசனமில்லை தானே. அது தான் வந்திற்றம். இஞ்ச பிள்ளையன் பள்ளிக்கூடத்தில் சேத்திற்று இங்கே இருப்பம் எண்டு தான் வந்தனான்.

தங் : லஷ்மி இவன் குமாரும் வரப்போறன் எண்டு கடிதம் போட்டிருக்கிறான். வாற கிழமை வாறானாம்.

லஷ் : என்ன எங்களை விட்டிட்டு ஓடிப்போனவன் திரும்பவும் வரப்போறானே. அவன் எங்கட குடும்பத்தில் சேர்க்கப் போறியளே.

தங் : அவன் எங்களை விட்டிட்டு ஓடிப் போகேல்ல லஷ்மி. நாங்கள் தான் அவன் அப்பிடி ஓடிப்போறதுக் காரணமாக இருந்த நாங்கள். அவன் அந்தப் பெட்டைய காதலிக்கிறன் கலியாணம் செய்யப் போறன் எண்டு கேட்கேக்க நாங்கள் அதை ஏற்றிருந்தால் அவன் ஓடிப்போயிருக்கமாட்டான்.

லஷ் : அப்பா நீங்கள் என்ன மௌனமா இருக்கிறியன். அவளையும் அவன் இங்க கூட்டிக் கொண்டு வரப் போறான். எங்கட சாதி சனங்கள் என்ன சொல்லுவினம்.

தங் : எங்கட வாதி சனங்கள் நல்லா இருந்தா வந்து சேருவினம். வாழ்த்துவினம்.கெட்டுப் போன தூரப் போயிடுவினம். இது தான் லஷ்மி எங்கட சமுதாய அமைப்பு. இண்டைக்கு

இந்த வீடும் வளவும் ஈட்டில மாண்டுபோகப் போகுது. உனக்கு எத்தின தரம் கடிதம் எழுதியிருக்கிறன். உங்கட சொந்தக் காரருக்கும் இது தெரியும். நீயாவது அல்லது யாராவது ஒருத்தர் ஜயோ எங்கட ராமசாமி வீடில்லாம இருக்கப் போறானே எண்டு மனம் இரங்கியிருக்கிறியளா. நீயும் இப்ப இங்க இருக்கவெண்டு வந்திருக்கிறா. வாற மாதத்தின் பின்னர் வட்டியும் முதலும் கட்டாட்டி நாங்கள் எல்லாரும் வெளியில நிக்க வேண்டியதுதான்.

லஷ் : எங்கட பேரில இந்த வீட்டையும் வளவையும் எழுதியிருந்தா அவரே மீண்டிருப்பார். நீங்கள் சீவிய உருத்துக் காட்டி எழுதினது தான் அவருக்குப் பிடிக்கேல்ல.

தங் : என்னடி கதைக்கிறா, சீவிய உருத்து எண்டாலும் அது உங்களுக்குத்தான் எழுதியிருக்கிறம் எண்டத மறந்து போனியோ.

ராம : தங்கம், இப்ப தான் அவன் கொழும்பில இருந்து வந்திருக்கிறான். அவளோட போய் இதெல்லாம் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்.

லஷ் : என்னவோ எனக்குத்தெரியாது. எங்கட சாதி, அந்தஸ்து கௌரவம் இதுகள் விட்டுக் கொடுக்கலாது.

ராம : அதுகளை எல்லாம் பிறது கதைக்கலாம். இப்ப பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு உள்ளுக்குப் போ. தங்கம் அதுகளைக் கவனி.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 2

இடம் : சவுதியரேபியாவில் ஒரு வீடு

பாத்திரம் : குமார், கமலா

பின்னணி : இலங்கைக்குப் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

குமார் : கமலா, எப்படியோ, 13 வருடங்கள் இந்த சவுதியில் காலம் தள்ளி விட்டம். எங்கட நாட்டு மண்ணைப் பார்க்கப் போகிறம் என நினைக்கும் போது புதிய உற்சாகமும் தெம்பும் எழுகிறது. உனக்கு எப்படி?

கமலா : இந்த 13 வருடங்களும் இங்கு சொர்க்க புரியாகத்தான் எனக்கிருந்தது. சொந்த நாட்டு மண்ணும் காற்றும், நீரும் யாருக்குத்தான் கவைக்காது. ஆனால்,

குமார் : என்ன ஆனால்,

கமலா : உங்கட அப்பாவையும் அக்காவையும் நினைக்கும் போதுதான் அங்க போய் நீங்கள் கௌரவக்குறைவு பட வேண்டுமா என்ற எண்ணம் எழுகிறது.

குமார் : கமலா, இந்தப் 13 வருடங்களிலையும் அப்பான்ர மனம் மாறாமல் இருக்குமா. அவரும் சுகமில்லாமல் படுக்கையில் இருக்கிறார் என்று கேள்வி.

கமலா : நீங்கள் வருவதாக உங்கட வீட்டுக்குக் கடிதம் போட்டு

ஒரு மாதம் ஆகிறது. எந்தவிதமான பதிலும் வரவில்லை.

குமார் : பதில் வந்ததோ வரேல்லையோ நான் அப்பாவையும் அம்மாவையும் போய்ப் பார்க்கிறதெண்டு முடிவெடுத்து இருக்கிறேன்.

கமலா : எனக்கு பயமாயிருக்கு. உங்கட அப்பாவை நினைச்சா, இப்பவும் காட்சி என்னால மறக்கேலாம் இருக்கு . . . ம் . . . பெருமூச்சுவிடுதல் . . .

(பின்னணியில் பழைய காட்சி மீழ்கிறது)

ராம : டே, கந்தசாமி, வெளியில் வாடா,

கந் : என்னையா, என்ன நடந்தது.

ராம : என்ன நடக்கிறதோ உன்ர மகளுக்கு எந்தளவு துணிவிருந்தா என்ற குடும்பத்தில் பெடியனைப் பிடிப்பாள்.

கந் : எனக்கொண்டும் தெரியாதையா. பொறுங்கோ மகள் விசாரிச்சுப் பார்க்கிறேன்.

ராம : என்னடா விசாரிக்கிறது . . . என்ற மகனோட இருக்கிற தொடர்பை இண்டையோடை நிறுத்திடவேணும். இல்லாட்டி உங்கட குடும்பத்தையே இல்லாமல் ஆக்கிப்போடுவன். உங்களுக்கெல்லாம் பாவம் பழி பார்க்கக்கூடாது. என்ற அந்தஸ்து, சாதி, மதிப்பு என்னண்டு உனக்குத் தெரியும்தானே. என்ற தகுதிக்கு நான் நினைச்சதை செய்து போடுவன்.

கந் : இல்லை . . ஐயோ . . ஏதோ தெரியாமல் நடந்திட்டுது போல இருக்கு. மகள் பள்ளிக்கூடத்தாலை வரட்டும் நான் கேட்கிறேன்

ராம : கேட்கிறதென்ன . . . அப்பிடி ஏதாவதொண்டு இருந்தாலும் அதை உடனை நிறுத்திப்போடச் சொல்லு. நான் வாறன்.
(காட்சி மாறும் ஒலி)

கம : என்னப்பா ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்கள்?

கந் : மகள் . . எனக்கு ஒரு விசயம் தெரியவேணும். ராமசாமி ஐயாவின்ர மகன் குமாரோடை உனக்கு ஏதோ தொடர்பு இருக்கெண்டு ராமசாமி இங்க வந்து கத்திப்போட்டுப் போயிருக்கிறார். உண்மையைச் சொல்லம்மா உனக்கும் அவனுக்கும் ஏதாவது

கம : அப்பா . . அந்தக் குமார்தான் என்னை விரும்புவதாகவும், என்னையே கல்யாணம் செய்வதாகவும் கூறி தன்னை விரும்பும்படி கேட்டவர். நான் பயத்திலை ஒமெண்டிட்டன்.

கந் : என்ன காரியம் செய்தாய் மகளே
எங்கட நிலையை யோசித்துப் பார்த்தியா. நாங்கள் ஏழைகள். அத்தோட சமூக அந்தஸ்திலும் குறைந்த வர்களாக இந்த சமுதாயம் எங்களைப் பிரிச்சவைச்சிருக்கு. இது இந்த மண்ணுக்குரிய நீண்ட காலச் சாபக்கேடாக இருந்துவருகுது. மேலும் ராமசாமி ஐயாட தோட்டத்திலை வேலை செய்யிறவன் நான். அவர் தாற

சம்பளத்திலைதான் நாங்கள் வாழறதும், நீ படிக்கிறதும். இந்த வேளையிலே இப்பிடிஒரு காரியத்தைச் செய்திட்டு வந்து நிச்சிறியே.

கம : நான் இதை விரும்பேல்லை அப்பா. ஆனால் . . அவர்தான் எனக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் திரிந்து என் மனதை மாற்றினவர்.

கந் : மகள் . . என்னதான் இருந்தாலும், இதுக்கு நீ முற்றுப்புள்ளி வைத்துத்தான் ஆகவேண்டும். இந்த சமுதாயத்திலை நாங்கள் கோழிகளாகவே இருந்திடுவோம். பருந்துகளாக மாற நினைக்க வேண்டாம்.
(காட்சி மீழ்கிறது)

முகா : என்ன பழைய காட்சிகளை மீட்கிறாய்போல இருக்கு. இந்த 13 வருடகால ஓட்டத்தில் எவ்வளவு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திட்டுது கமலா. இனிமேல் இந்த போலிகெளரவங்களும், அந்தஸ்துகளும், சாதிகளும் நிலைத்திருக்கமுடியாது. இதுக்கு அப்பா மட்டும் விதிவிலக்கா என்ன.

கம : உங்கட அப்பா மாறியிருப்பார் எண்டு நினைக்கேலாது. அவர் பழமையிலையும் குலப்பெருமையை காப்பதிலும் முன்நிற்பவர். உங்களை அன்று அவர் நடத்தின மாதிரியை நினைச்சப் பாத்தீங்களெண்டால் அவர் மாறக்கூடியவரா என்பது புலப்படும்.

குமா : ஓம் . . . கமலா . . . அன்று ஒருநாள் உங்கட வீட்டுக்கு வந்திட்டு எங்கட வீட்டுக்கு வந்து செய்த அமாக்களத்தை நினைச்சால் . . . ம். . . (பெருமூச்செறிதல்)

(காட்சி மீழ்கிறது)

ராம : டே . . . குமார். உன்னைப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் படிக்கத்தான் அனுப்பி வைச்சானேயொழிய கண்ட சாதிகளை சினேகிதம் பிடிக்கயில்லை. உவன் கந்தசாமியின்ரை மேளுக்கும் உனக்கும் என்னடா காதல் கீதல் எண்டு ஊரெல்லாம் கதையாய் இருக்குது. எங்கட சாதியென்ன அந்தஸ்து என்ன? உனக்கு எங்கட சாதிசனத்திலை ஒரு பெட்டை கிடைக்காமல் உந்த மாதிரிப் பெண் எடுக்கப்போறியே . . . என்னடா நான் கேட்கிறன் நீ பேசாமல் இருக்கிறாய்?

குமா : அப்பா . . . நான் தான் அந்தப் பெண்ணை விரும்பினனான். அந்தப் பெண் என்னை விரும்பவில்லை. காதல் என்பது சாதி. அந்தஸ்து. கௌரவம் எண்டெல்லாம் பாத்து வாறதில்லை. நான் அவளைத்தான் கலியாணம் செய்யிறதெண்டு முடிவு எடுத்திட்டன்.

ராம : (கோபத்துடன்) என்னடா சொன்னாய்? (அடிக்கிறா) உனக்கு அவ்வளவு திமிரோ. நாயே நீ நல்லாய் இருக்க மாட்டாய்.

தங் : விடுங்க அவனை. வயது வந்த பெடியனை ஏன் அடிக்கிறீங்க.

ராம : ஓமடி. உவன் கண்ட இடத்தில் பெண் எடுப்பான். நீ போய் மருமேள் முறை கொண்டாடு.

கடைசியா ஒண்டு மட்டும் உனக்குச் சொல்லிறன். இந்த ராமசாமி இந்த ஊரிலை எவ்வளவு மதிப்பு. மரியாதை. பெருமையோடை வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இவனுக்குப் பெண் வேணு மெண்டா எங்கட சாதியிலேயே எத்தனைபேர் பெண் தரக் காத்திருக்கிறாங்கள். உந்தப் பெட்டையை இவன் மறந்திடோணும். இல்லாட்டி இங்கை பெரிய கொலைதான் விழும். இவன் உவனைக் கலியாணம் செய்தா இந்த ஊரிலை நான் தலை நிமிர்ந்து வாழேலாது. உந்த சாதியெல்லாம் என்ற படியேறி வீட்டுக்குள்ள வருங்கள். அப்படியேதும் கலியாணம் கலியாணம் எண்டு எங்கட சம்மதம் இல்லாமல் இவன் நடத்தினானெண்டால் இவன் மட்டுமில்ல கந்தசாமி குடும்பத்தையே இந்த ஊரில இல்லாமல் ஆக்கிப்போடுவன்.

தங்கம் இவனுக்கு புத்திமதி சொல்லித் திருப்பு. இல்லாட்டி என்ன நடக்குமெண்டு பார்.

(கோபத்துடன் ராமசாமி வெளியேறுதல்)

தங் : குமார். இதென்னடா செய்திட்டு வந்து நிற்கிறாய். அப்பான்ர குணம் தெரியும் தானே. உது எல்லாத்தையும் விட்டுட்டா.

குமா : அம்மா! அந்தப் பெண்ணின்ர மனதில காதல். கல்யாணம்

எண்ட நினைப்ப ஏற்படுத்தியதே நான்தான் அம்மா.
சத்தியமும் கொடுத்திட்டன். இனி ஒண்டுமே செய்யலாது.

தங் : எங்கட குடும்பநிலை சமூகத்தில் எங்களுக்கு இருக்கிற
மதிப்பு இதெல்லாத்தையும் நினைச்சுப் பார்த்தா பேசுகிறாய்.

குமா : அம்மா? இதெல்லாம் போலி. காலம் மாறிக்
கொண்டிருக்கிற வேளையிலை இந்த சாதி. அந்தஸ்து
இதெல்லாம் இனி நிண்டுபிடிக்கேலாது. காதல் என்பது
இவைகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்து உண்டாவதில்லை.
மனங்களுக்கு இந்த பிரிவுகள் வேறுபாடுகள் எல்லாம்
தெரியாது.

லஷ் : நானும் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். டே குமார்
உனக்கு குறைந்த காதலில் பெண் எடுக்க எப்படித்தான்
மனம் வந்திது. எங்கட விருப்பத்துக்கு மாறாகப்
போனியெண்டால். நீ எனக்கு தம்பியும் இல்லை நான்
உனக்கு அக்காவும் இல்லை.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

குமா : கமலா, அந்தக் காட்சியை நினைத்தால் இப்பவும்
மனதுக்குள்ளை என்னவோ போலத்தான் இருக்கு.

கம : ஏதோ கடவுள் கிருபையாலை நீங்களும் என்னை
மறக்கேல்லை. விதியும் வலிமையாய் இருந்ததாலை தான்
நான் உங்களை கணவனாக அடைய முடிந்தது.

குமா : நான் உன்னைப் பதிவுத் திருமணம் செய்திட்டு

கொழும்புக்கு இரண்டு பேரும் வராமல் ஊரிலையே
இருந்திருந்தால் அப்பாவிட சாதிவெறியும், அந்தஸ்து
வெறியும் எங்கள் வாழ்க்கையையே சின்னாபின்ன
மாக்கியிருக்கும்.

கம : ஆனால் எண்ட அப்பாவையும் உங்கட அப்பா
படுத்தினபாடு உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே. எங்கட
வீட்டைக்கூட உங்கட அப்பா ஆட்களை வைத்து
நெருப்பு வைத்ததை மறந்திட்டிங்களே? நாங்கள்
அப்பாவையும் அம்மாவையும் கொழும்புக்குக்
கூப்பிடாதிருந்தால் அவங்கட உயிரும் இந் நேரம்
எங்களைக்காண அங்க இருந்திராது.

குமா : கொழும்பிலை கூட கொஞ்சநாள் நாங்கள் பட்ட
கஷ்டத்தை மறக்கேலாது. கமலா, இந்த சவுதி உத்தி
யோகம் கடவுள் கிருபையால் அந்த நேரம் கிடைத்தது
உண்மையில் ஒரு வரப்பிரசாதம்தான்.

கம : எவருடைய உதவியுமில்லாமல் வாழ்முனைந்த எங்
களுக்கு கடவுள் துணையைத்தவிர வேறு எதுவும் அந்த
நேரம் கிடைக்கேல்ல இல்லாவிட்டால் எங்கட நிலை
எப்படியிருந்திருக்கும். எண்டு யோசிக்க இப்பவும் பயமாந்
தான் இருக்கு.

குமா : என்ன வந்தாலும் சரி, கமலா, அப்பாவையும்
அம்மாவையும் நாங்கள் இரண்டு பேரும் போய்ப்
பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 3

இடம் : சவுதி விமான நிலையம் (விமான நிலைய ஒலி)

கம : இமிகிரேசன் எல்லாம் தாண்டியதாயிற்று. வெயிற்றிங் லோன்ஜுக்கு போகுமுன் உங்கட அப்பாவுக்கு ஏதோ வாங்க வேணும் எண்டு சொன்னீங்கள். இங்க டியூட்டிபிறி சொப்பில வாங்கலாந்தானே.

குமா : ஓம் சொன்னாப்போல, சரிவா டியூட்டிபிறி சொப்புக்குப் போவம்.

(சிறிது நேர பின்னணி இசை)

கம : இதெல்லாம் அப்பாக்கு, அம்மாக்கு எண்டெல்லாம் வாங்கிறியன். இதையெல்லாம் அவயன் வாங்குவினமோ தெரியாது.

குமா : கமலா வாங்கினா என்ன, வாங்காட்டி என்ன, என்ற கடமையை நான் செய்யிறன்.

சமு : சரி வாங்கோ இப்ப வெயிற்றிங் லோஞ்ஜுக்குப் போவோம். (விமான நிலைய அறிவிப்புப் பின்னணி ஒலி)

(விமானம் புறப்படும் ஒலி)

(விமானம் கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தில் இறங்கும் ஒலி)

(விமான நிலைய ஒலி)

குமா : ஆகா, எங்கள் நாட்டு விமான நிலையத்தில் அழகைப் பாத்தியா கமலா, வெளிநாட்டு விமான நிலையங்களுக்கு சளைத்ததல்ல என்பது போல இருக்குக் கமலா. நாங்கள் இலங்கையைவிட்டு வெளியேறிய நேரத்தில் இருந்த விமான நிலையத்திற்கும் இப்ப இருக்கிற விமான நிலையத்திற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்.

கம : இன்னும் எவ்வளவு மாற்றம். சிற்றிக்குள்ள போனால்தானே தெரியும்.

குமா : கமலா, நீ இப்பிடி இரு, நான் வான் ஒண்டு ஒழுங்கு பண்ணிட்டு வாறன்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 4

இடம் : ஹோட்டல் அறை.

பாத்திரம் : குமார், கமலா

கம : இப்ப என்ன செய்யப் போறீங்கள். ரெயினில ஊருக்குப் போறதா அல்லது பஸ்சில ஊருக்குப் போறதா. பஸ்ஸையும் போகேலாது. ரெயினிலையும் போகேலாது. கமலா இவ்வளவு சாமான்களையும் இதுகளிலை கொண்டு போகேலாது வான் ஒண்டு பிடிக்கிறதுதான் நல்லதெண்டு நினைக்கிறன்.

கம : அப்ப நீங்கள் அப்படிச் செய்யுங்கோ.

குமா : அது சரி கமலா. இந்த கொழும்பு சிற்றியைப் பார்க்க ஒரு காலத்தில் சிங்கப்பூர் மாதிரி வரும் போல இருக்கு. இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் இந்தளவுக்கு எங்கட நாடு விருத்தியடஞ்சிருக்குக் கமலா.

கம : சரி. சரி நீங்கள் போய் வான் ஒழுங்கு பன்னிற அலுவலக் கவனியுங்கோ. நான் எல்லாத்தையும் ரெடி பண்ணிறன்.

(காட்சி மாறும் ஒலி)

காட்சி - 5

இடம் : இராமசாமி வீடு

பாத்திரம் : ராமசாமி, லஷ்மி, தங்கம்

தங் : இவன் குமார் நேற்று இலங்கைக்கு வாறெனண்டு கடிதம் போட்டிருந்தவன். வந்தானோ தெரியேல்லை.

ராம : வந்தானோ, வரேல்லையோ உனக்கேன் அவனைப் பற்றிய நினைப்புவருகுது. தறுதலை நாய் கண்டவளோட பெற்ற தகப்பனும் தாயும் சகோதரமும் வேண்டாம் எண்டு ஓடினவன்ர நினைப்பு உனக்கு வரலாமோ தங்கம்.

தங் : திரும்பவும் தொடங்கிற்றீங்கள். பழையபடி வேதாளம் முருங்க மரத்தில் ஏறினமாதிரி உங்கட பழைய குணங்கள் திரும்பவும் வந்திட்டுது.

ராம : என்ன. என்ன பழைய குணம் எண்டு சொல்லிறாய். இது எங்கட பரம்பரை குணம் எண்டு சொல்லுறது. கௌரவம் எண்டு சொல்லு.

தங் : அண்டைக்கு என்ன சொன்னனீங்க. நான் இனி வாயே திறக்கமாட்டன் எண்டெல்லா சொன்னனீங்க. அவன் வரப்போறான். இந்த 13 வருஷமும் என்ர பெத்த வயது பத்தி எரிஞ்சது உங்களுக்கு எங்க தெரியப் போகுது. நான் தான் அவன இந்தத் தோளிலும் மார்பிலும் கமந்தனான். நீங்கள் உழச்சு மட்டும் தந்தியள். அவனினர் சரி பிழை எல்லாம் நான்தான் பார்த்தனான். இவ்வளவு காலமும் உங்கட அந்தஸ்து, கௌரவம், பெருமை இதுகளையெல்லாம் அனுசரித்துத்தான் நடந்து வந்தன். இப்ப இதுகள் எல்லாம் போலியானது. வாழ்க்கைக்கு ஒத்துவராதெண்டு அறியமுடியுது. உங்களுக்கு உங்கட மகன் தேவையில்லாமல் இருக்கலாம். எனக்கு என்ர மகன் தேவை. இனி நான் உங்கட சொல்லைக் கேட்கேலாது. (அழுகிறான்).

ராம : அழாதை தங்கம் அழாதை. நான் மறந்து போயிற்றன். சத்தியமா இனி நான் ஒண்டும் கதைக்க மாட்டன்.

தங் : உங்களால அவனுக்கு நான் ஒரு பதில் கடிதம் கூட போடேல்ல. அதால அவன் இங்க வருவானோ தெரியாது.

வஷ் : அவன் வராட்டி போகட்டன். அதுக்காக நீ ஏதோ பெரிய சொத்தை இழந்த மாதிரி கதைக்கிறாய் அம்மா.

தங் : லஷ்மி உன்ர வாயைப் பொத்திக் கொண்டிரு. வீடு
கொழுத்திற ராசாவிற்கு நெருப்பெடுக்கிற மந்திரி மாதிரி.
உன்ர போக்கிருக்கு. நீங்கள் அவன வரவேற்காட்டிலும்
பரவாயில்லை. வாயை பொத்திக்கொண்டிருந்தால் மட்டும்
போதும்.

(வாகனம் ஒண்டு வந்து நிற்கும் ஓசை)

(கதவு திறந்து மூடப்படுகிறது)

தங் : ஆ இந்தா குமார் வந்திட்டான்.

குமா : அம்மா.

தங் : மகனே குமார் . . இந்த 13 வருஷமும் நான் எவ்வளவு
தவித்துப் போனேன் தெரியுமா.

குமா : அழாதே அம்மா. அழாதே. நான்தான் வந்திட்டனே.

தங் : வா பிள்ளை அங்கேன் நிற்கிறா உள்ளுக்கு வா.

குமா : எங்கம்மா அப்பா.

தங் : வா. உள்ளுக்குத்தான் படுத்திருக்கிறார்.

(உள்ளே செல்லுதல்)

குமா : அப்பா, என்னை மன்னிச்சிடுங்கப்பா. (அழுகிறான்)
இதென்னம்மா அப்பாவின்ர கோலம்.

தங் : ஓம் மகனே சலரோகம்தானே அவருக்கு. அதாலதான்
இப்படி ஆகிட்டுது.

ஒருகுர : ராமசாமி. ராமசாமி .

தங் : யாரது வாங்கோ வாங்கோ .

முத்து அண்ணனா.

முத் : நான் இங்க இருக்க வரேல்ல ராமசாமி. ஞாபகப்படுத்திற்றுப்
போகத்தான் வந்தனான் இன்னும் இரண்டு நாள் தான்
இருக்கு இதுக்கிடையில நீங்கள் வட்டியையும் முதலையு
யும் கட்டாட்டி காணியும் வீடும் திருப்பித் தரேலாது.
நீங்களும் வீட்ட விட்டு உடனடியா எழும்ப வேணும்.

குமா : நீங்க என்ன சொல்லுறீங்கள் பெரியவர். என்னம்மா நடந்தது.

முத் : யாரிது. கொழும்பிலை இருந்து வந்திருக்கிற உங்கட
சொந்தக்காரரோ.

தங் : இல்லை முத்து அண்ணை. எனட மகன் குமார்.
வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறான்.

முத் : ஓ. தம்பி நீங்களே! சின்னப்பிள்ளையாய் இருக்கேக்க
பார்த்துத்தான் ஞாபகம். என்ற மருமகனும் சவுதியில்தான்.
ராமு சொன்னவன் நீங்கள் அங்க பெரிய உத்தியோகத்தில
இருக்கிறியன் எண்டு. இது ஆர் பிள்ளை. கொழும்புப்
பிள்ளையையே கலியாணம் செய்தனி.

தங் : இது எங்கட கந்தசாமியின்ர மகள்.

முத் : எந்த கந்தசாமி. ஆ. இப்ப விளங்குது. இந்தப்பிள்ளை

வந்துதான் உங்கட மகனுக்கு அதிஸ்டம் எண்டு எல்லாரும் கதைத்தவங்கள். இவன் ராமசாமிக்கு நான் அப்பவே சொன்னான் உந்தக்கோபம் எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு மகனையும் மருமகளையும் கூப்பிடா என்று அவன் தான்

குமா : அது இருக்கட்டும் பெரியவர், நீங்கள் வீட்டாலையும் காணி பேராலையும் எவ்வளவு வரவேண்டுமெண்டு சொல்லுங்க. நான் அந்தக் காசெல்லாம் தாறன். காணி உறுதியைத் திருப்பித்தந்திடுங்க.

முத் : அது தம்பி வட்டியும் முதலுமாய் முப்பத்தையாயிரம் ரூபா வாச்சு. இங்கை நோட்டையும் உறுதியையும் கொண்டுவந்திருக்கிறன்.

குமா : சரி இருங்க. இப்பவே நான் காசைத் தந்து எல்லாப் பிரச்சினையனையும் முடிச்சுவிடுறன்.

முத் : நல்லது தம்பி. நான் இப்பிடி அப்பாவோடை இருந்து கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறன். நீங்கள் ஆகிறதைக் கவனியுங்கோ.

குமா : எங்கம்மா? அக்கா பிள்ளையள் எல்லாம்.

தங் : பிள்ளையள் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போயிற்றுதன். அக்கா வளவுக்குள்ளை பின்னுக்குத்தான் நிண்டவன். லஷ்மி, லஷ்மி, ஆ! இந்தா வாறாள்.

தமா : அக்கா! என்னை மன்னிச்சிடுங்கோ அக்கா. கமலா! எங்கை நீ அக்காவுக்கும் பிள்ளையளுக்கும் எண்டு கொண்டு வந்த சாமான்கள். எடுத்துக்குடு.

கம : இந்தாங்க உங்கட அக்காவுக்கு வாங்கிய 5 பவுன் செயின். இது பிள்ளையளுக்கு 2, 2 பவுனிலை செயின் கைச்சங்கிலி.

குமா : இந்தாக்கா, இதுகளை பிடியுங்கள்.

லஷ் : நன்றி . . . நன்றி (தழுதழுத்த குரலில்) தம்பி.

குமா : கமலா, நீ அக்காவுக்கெண்டு நாலுசாறி வாங்கினியே! எங்க அது.

கம : இங்கை இருக்கு இந்தாங்க. அதோட இந்தாங்க பிள்ளையளுக்கு உடுப்புகள், விளையாட்டுச் சாமான்கள்.

குமா : வாங்குங்க அக்கா! அக்காட்டைக்குடு கமலா.

லஷ் : ரொம்ப தாங்ஸ் கமலா!

குமா : அம்மாவுக்கு வாங்கின காப்பு, சங்கிலி, சீலையள் எல்லாத்தையும் அம்மாட்டக்குடு கமலா.

கம : ஆ சரி, இந்தாங்க!

தங் : ரொம்ப நன்றி மருமகள். (தழுதழுத்த குரலில்) இவர் உன்னைக் கண்டபடி பேசியிருப்பார். அதை மனசிலை வைச்சிருக்காதையம்மா.

குமா : அப்பாவுக்கு வாங்கின மடக்கு தள்ளுவண்டியையும்.
அவருக்கு வாங்கின உடுப்புக்கள். பைப் - அதுதான்
அந்த கங்கான் எல்லாத்தையும் எடு கமலா.

கம : இந்தாங்க.

குமா : இந்தாங்க இந்த தள்ளுவண்டியிலை ஏறி இருங்க. நடக்
கேலாட்டிலும் இதிலை இருந்து நீங்கள் வீட்டுக்குள்ளை
விரும்பின இடத்துக்குப் போகலாம். வாங்கப்பா.

முத் : என்ன ராமசாமி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். வாங்க
நாங்க ஆனைப் பிடித்துத் தூக்கி இதிலை இருத்துவம்.
(தூக்கி இருத்தும் ஒலி)

தங் : எப்பிடி இருக்கப்பா! இந்த வண்டியிலை உடம்புக்கு
சுகமா இருக்கா?

ராம : நல்லாயிருக்கு தங்கம். எங்கை என்ட மருமகனைக்
காணேல்லை.

தங் : அங்கை லஷ்மியோட கதைச்சுக் கொண்டிருக்கு.
கூப்பிடுறன். பிள்ளை! பிள்ளை! இங்கை மாமா வரட்டாம்.
(கமலா வருதல்)

கம : என்னை மன்னிச்சிடுங்க மாமா!

குமா : இந்தாங்க பெரியவர். உங்கட காசு முப்பத்தையாயிரம்.
அந்த நோட்டையும் உறுதியையும் தாறதோடை. காசு

பெற்றுக் கொண்டதாக இந்தக் கடிதத்திலை ஒரு
கையெழுத்தும் வைச்சுத்தாங்க.

முத் : சரி தம்பி. இஞ்சை கொண்டாங்க.

குமா : இந்தாங்க.

ராம : தங்கம் குமாரையும் பிள்ளையையும் கூட்டிக்கொண்டு
போய் ஏதாவது சாப்பிடக்குடு.

தங் : வா குமார். பிள்ளை வாங்க.

முத் : சரிதானே தம்பி எல்லாம். சரியாய்ப் பாருங்க உறுதி. நோட்டு
எல்லாம் சரிதானே.

குமா : சரி பெரியவர். அப்பாவோட இருந்து கதையுங்க.

முத் : இல்லைத்தம்பி! எனக்கும் அலுவல் இருக்கு. நான்
இன்னொரு நாளைக்கு வாறன்.

ததங் : இல்லை முத்து அண்ணை! இருங்க ரீ சாப்பிட்டிட்டுப்
போங்க.

முத் : சரி, சரி உங்கட ஆசையையும் ஏன் குழப்புவான்.

(சிறிய ஒலி எழுதல் குமார், கமலா, தங்கம்)

ராம : ம் . . . (பெருமூச்சு விடுதல்)

முத் : ராமசாமி! என்ன பெரு மூச்சு விடுகிறாய். அப்பவே நான்

உனக்கு சொன்னான். காலமாற்றத்திலை உதெல்லாம் நடக்கிறது சகஜம் தானே! மகனையும் மருமகளையும் கூப்பிடு எண்டு சொல்ல நீ என்ன சொன்னீ. அந்தஸ்து, பெருமை, சாதி எண்டெல்லாம் பேசி எவ்வளவு கரைச்சலை அந்த கந்தசாமிக்கெல்லாம் செய்தனி. எங்கட தமிழ்ச் சமுதாயம் இண்டைக்கு இப்படி இரண்டும் கெட்டான் நிலையிலை இருக்கிறதுக்குக்காரணம் எங்கட சமூகத்திலை இருக்கிற இந்த போலி கௌரவம், அந்தஸ்து, சாதிகள், சம்பிரதாயங்கள் தான் ராமசாமி. இண்டைக்கு இளைஞர்கள் எல்லாம் படிச்ச பலதும் அறிஞ்சு முன்னுக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறாங்க. அவங்கட எழுச்சிகளுக்கு நாங்கள் விட்டுக் கொடுக்காட்டி நாங்கள் இந்தச் சமுதாயத்திலை நிலைச்சிருக்கேலாது. கடைசி நேரத்திலை உன்னைக் கௌரவமாக வாழ வைச்சது உன்னோட ஒட்டியிருந்த அந்தஸ்து, கௌரவம், சாதி சம்பிரதாயங்கள் அல்ல என்பதை இப்ப புரிஞ்சு கொண்டிருப்பீங்க. இப்ப உங்களாலை பேசமுடியும், கத்த முடியும் ஆனா உங்களோட பின்னிப் பிணைஞ்சு இருந்த அந்தஸ்துகளும், பெருமைகளும், சம்பிரதாயங்களும் ஊமையாய் போயிட்டுது இல்லையா ராமசாமி. சரி நான் போயிட்டு வாறன்.

முற்றும்

(31 - 08 - 1994 அன்று ஒலிபரப்பப்பட்டது)

ஈரமுள்ள காவோலைகள்

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன கல்விச் சேவையில் 'சமூகக் கண்ணாடி' என்ற நிகழ்ச்சியில் இடம் பெற்ற நாடகங்களுள் சமூகப் பின்னணி சார்ந்த எட்டு நாடகங்கள் நூலுருப் பெறுவது வரவேற்கத்தக்கது. பொதுவாகச் சமூகக் கண்ணாடி நிகழ்ச்சிக்கு மெருகூட்டி, நிகழ்ச்சியை மேம்படுத்திய நாடகங்கள் இவை எனக் கூறினால் மிகையாகாது.

இந்நாடகங்கள் யாவும் சமகாலப் பிரச்சினைகளையும், சமூகப் புரையோடிய புற்றுக்களாகத் திகழும் சில பழக்க வழக்கங்களையும் வெளிக் கொணர்ந்து அவற்றுக்குரிய யதார்த்த அணுகு முறைகளை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. இது தற்கால நிலையில் வேண்டப்படுவ தொன்றாகும்.

அரச-ஐயாத்துரை

முன்னாள் பணிப்பாளர்

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம்

விஞ்ஞான ஆசிரியராக இலங்கையில் மிகவும் பிரபலமாக விளங்கும் எம்.பி.செல்லவேல் அவர்கள், க.பொத. உயர்தர வகுப்புக்காக விலங்கியல், தாவரவியல் முதலிய நூல்களின் ஆசிரியருமாவார்.

இலக்கிய ரீதியான இவரின் ஆற்றல் இந்நூல் மூலம் முதன்முறையாக வெளி உலகுக்குத் தெரியவந்துள்ளது. சமய-விஞ்ஞான நாடகங்களும் எழுதியுள்ளார். சமகாலப் பின்னணியில் சமூகஞ் சார்ந்த எட்டு நாடகங்கள் மட்டும் இந்நூலில் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. காலத்தின் கண்ணாடியாக விளங்கும் இந்நாடகங்கள், ஈழத்தின் தற்கால அலகங்களையும், ஆசைகளையும் பிரதிபலிக்கின்றன.

இளம்பிறை எம்.ஏ. ரஹ்மான்

சென்னை.

ILAMPIRAI book-makers

375-8, Arcot Road, Chennai - 600 024. ☎ : 484 6651

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | eeyanoolaham.org